

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ИДЕАЛЕН ЖИВОТ

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2014

chitanka.info

*На любимите ми деца Бийти, Тревър, Тод, Сам,
Виктория, Ванеса, Макс и Зара.*

*Нека животът ви винаги бъде толкова идеален,
колкото искате.*

*И нека мечтите ви да се окажат по-хубави,
отколкото сте очаквали, с безброй големи и малки чудеса по
пътя.*

*И на любимия ми Ники: надявам се светът ти да е
спокоен и идеален сега.*

*Обичам всички ви много,
Мама*

Любовта няма възраст.

*Истинската любов е като специален език:
или го говориш, или не.*

Лале Шахиде

1

Тълпи студенти започнаха да се събират пред зала „Ройс“ в УКЛА^[1] два часа преди речта на конгресмен Патрик Олдън и час преди да отворят вратите. Конгресменът бе поканен от предприемчив професор, който водеше курс за студенти последна и предпоследна година по граждански права и задължения и служба в полза на обществото. Но след като конгресменът прие поканата, професорът изпрати уведомления до всички студенти, които следваха политология, и се очакваше залата да е претъпкана. Предполагаше се, че ще дойдат около две хиляди студенти. А ако се съди по броя хора, очакващи отварянето на вратите, можеше да са и повече. Патрик Олдън беше популярен конгресмен с либерални виждания, посветил се на потиснатите хора и малцинствата и изпълнен със съчувствие към проблемите на жените, младежите и възрастните хора. Беше женен за любимата си от ученическите години и имаше четири деца. Всички го обичаха. Студентите очакваха речта му с нетърпение.

Тълпата се подреди спретнато, когато отвориха вратите в прекрасния, слънчев и топъл октомврийски ден. Олдън трябваше да започне разговора си със студентите в единайсет и да отдели известно време за въпроси от публиката след речта си. После щеше да обядва с ректора, а следобед да отлети обратно за Вашингтон. Идването му в университета бе страхотен удар. Не ставаше дума за реч по време на дипломиране, а за обикновена лекция. Всички се вълнуваха от присъствието на конгресмена. За щастие, поканата отговаряше напълно на плановете му — срещата с губернатора предишния ден и вечерята в негова чест. Пат Олдън беше обичан и уважаван и от стари, и от млади.

Най-големият му син учеше в университета и бе закусвал с него тази сутрин. Патрик Олдън се появи на сцената с по-малко от десет минути закъснение, докато чакаха тълпата да се настани. Застана на подиума с топла усмивка и очите му огледаха насъбралите се студенти. Когато заговори, в залата можеше да се чуе и падането на карфица.

Студентите без места седяха на пода между редовете и в задната част на залата. Слушаха внимателно обясненията му за съвременното правителство и какви ще бъдат отговорностите им, ако изберат кариера в политиката. Олдън говори за собственото си студентство и им обясни какво се опитва да прави в различните комисии, в които участва, като не спести и най-малките подробности. Заемаше поста си от три години и бе направил много добрини със законите, които бе предложил, а тази година не му предстояха избори. Звучеше искрено и откровено. Публиката попиваше всяка негова дума и го приветства с гръмки аплодисменти, когато приключи. Олдън изглеждаше доволен. Беше идеален пример за студентите. Професорът, който го покани, обяви началото на дискусиата и стотици ръце се вдигнаха във въздуха. Въпросите бяха интелигентни и уместни. Говореха вече двайсетина минути, когато едно момче от третия ред се изправи, погледна конгресмена в очите с мила усмивка и попита прямо:

— Какво е мнението ви за контрола върху оръжията?

Това бе тема, по която Олдън не бе говорил този ден, а и не искаше. Беше кротък, но категоричен в идеите си в полза на контрола върху оръжията, но това бе чувствителна тема, която нямаше място в беседата му относно правителствените кариери. Младежът, който зададе въпроса, беше със спретнато подстригана руса коса, гладко избръснат, със синя риза и войнишко яке. Изглеждаше чист и спретнат, но не отвърна на усмивката на Пат Олдън. По-късно някой каза, че момчето изглеждало необичайно бледо, сякаш не било виждало слънчева светлина от дълго време.

Пат Олдън започна да отговаря на въпроса му със сериозно изражение:

— Мисля, че всички знаете какво мисля по въпроса. Въпреки клаузата в конституцията, която ни дава право да носим оръжие, мисля, че в наше време тероризмът е важен фактор и не може да бъде пренебрегнат. А оръжията лесно попадат в погрешните ръце. Смятам... — Но преди да довърши изречението и да изрази мнението си, младежът със синята риза извади от джоба си пистолет и го простреля в гърдите, а после и във врата. Конгресменът падна върху катедрата, а после се плъзна на пода, потънал в кръв. Студентите запищяха. Пазачите се втурнаха напред заедно с двамата телохранители, които придружаваха конгресмена. Някои хора

побягнаха към изходите, други се свиха на земята. Момчето с пистолета простреля момичето, което седеше до него, в главата, а после започна да стреля безредно из тълпата и уби двама от пазачите, докато се приближаваха към него. Местата от двете му страни вече бяха празни и той се затича между редовете, стреляйки по другите студенти, които се опитваха да избягат от залата. Уцели трима в гърба и още едно момиче в главата. Навсякъде се търкаляха трупове. Тълпата на сцената бе скупчена около падналия конгресмен. Всичко бе потънало в кръв. Хората пищяха ужасено, докато убиваха състудентите им. Убиецът явно знаеше какво прави и запази последния куршум за себе си. Един пазач с униформа се намираще на половин метър от него и стрелецът се поколеба за част от секундата, опитвайки се да реши дали да го убие. После се простреля в главата и сложи край на касапницата, започнала едва преди минути. Целият кошмар отне точно седем минути. Единайсет студенти и двама пазачи бяха мъртви, имаше осем ранени, а конгресменът беше в безсъзнание, когато санитарите го отнесоха на носилка. Пред залата имаше десетина линейки, а други летяха насам. Университетската полиция безуспешно се опитваше да контролира тълпата. Няколко души бяха съборени и ранени, докато останалите бягаха от залата. Навсякъде се чуваха писъци и плач.

Полицайте бързо заобиколиха безжизненото тяло на стрелеца. Един от тях провери джобовете му за документи за самоличност. След минута санитарите го отнесоха. Мозъкът му беше разплискан по седалките наоколо. Минаха няколко часа, докато откарат ранените студенти в болницата. Отнесоха труповете, разчистиха района и започнаха да успокояват хората. Две от жертвите умряха в линейките на път за болницата. Смъртните случаи станаха тринайсет. Беше зловеща сцена, изпълнена с жестокост и мъка. За съжаление, и преди се бяха случвали подобни неща. Всички предавания по телевизията бяха прекъснати с репортажи от стрелбата в УКЛА. Конгресмен Олдън бе в критично състояние, лутайки се между живота и смъртта, заради раните в гърдите и врата. В последния репортаж съобщи, че е в операционната и хирурзите се борят за живота му.

След около час съобщи каква е самоличността на стрелеца. Студент по право, отпаднал от университета предишната година; бил психически нестабилен. В годината, преди да прекъсне, проявявал

признаци на психическо заболяване. Отказал лечение, докато бил в УКЛА, а като гимназист бил приет в психиатрична болница. В колежа заплашвал с пистолет бившата си приятелка, когато си намерила ново гадже, но никога преди не бил наранявал никого. Бил на деветнайсет години, живеел сам и работел в зложна къща, откъдето купил оръжието, с което стрелял в залата. Родителите му не били открити за коментар чак до късно следобед. Майка му била съсипана от мъка, когато полицията я отвела, за да я разпита, а баща му бил на риболов. Съседите заявили, че момчето било симпатично, винаги много учтиво, макар и леко странно. Бил луд на тема компютри, рядко излизал от къщи, освен да отиде на работа, и май нямал приятели. Цял живот бил самотник. Хората, които го познавали — съседи, учители, колеги от зложната къща, обрисували класически портрет на психически разстроено момче, изплъзнало се от лечение и побесняло, убило шестнайсет души, включително себе си, и ранило още седем. Жалка загуба на живот. Полицията смяташе, че младежът е отишъл в залата, за да убие Пат Олдън заради идеите му за контрола над оръжията.

Студентското градче бе затворено незабавно, а лекциите — прекъснати. Навсякъде плачеха студенти, прегръщаха се и оплакваха изгубените си приятели.

Съпругата на Пат Олдън, която бе отлетяла за Вашингтон след церемонията по награждаването предишната вечер, научи с ужас какво се е случило с мъжа ѝ. Тя се намираше в частен самолет, който кацна в Денвър. Пат Олдън все още беше в операционната, но не очакваха да оживее. Съпругата му се обади на четирите им деца, преди да отлети обратно за Ел Ей. Най-големият им син вече беше в болницата, и чакаше пред операционната. Негов приятел от УКЛА му бе изпратил съобщение по телефона, за да го уведоми какво е станало.

Всички бяха в шок. Късно следобед още една от жертвите, служител на университетската полиция, почина от раните си. Беше най-кошмарната стрелба, в сравнение с другите през последните години. Точно такива събития бяха причината за категоричната съпротива на Пат Олдън срещу лесните за купуване оръжия, които често попадаха в погрешните ръце. Момчето със синята риза бе доказало, че конгресменът е прав.

Блейз Макарти седеше в кабинета си в телевизионната станция в Ню Йорк и гледаше образите на истерично плачещите студенти и

повторенията на случилото се, записани на видео с нечий телефон. Виждаше се ужасна бъркотия от образи, уловени, докато човекът с телефона се е крил под един стол в дъното на залата. Хора тичаха ужасено, чуваха се кошмарни писъци и изстрели, докато убиецът поваляше жертвите си.

Блейз гледаше със сериозно изражение на лицето, когато помощникът ѝ Марк Спенсър влезе в стаята с купчина материали за репортажите, които тя трябваше да направи на следващия ден. Блейз беше говорителка в сутрешните новини от години, но постепенно се издигна и вече имаше собствена част от предаването, в която се занимаваше с най-важните въпроси в новините. Интервюираше известни личности и пишеше статии. Бе изминала доста дълъг път. Започна като момиче, четящо прогнозите за времето в Сиатъл, току-що завършила колежа, на двайсет и две години. А двайсет и пет години по-късно бе най-прочутата новинарка, икона в професията.

Марк работеше при нея от десет години. Беше тих, леко нервен, опитваше се да предвиди всяка нейна мисъл и нужда и много я уважаваше и обичаше. Беше перфекционист и се гордееше с добре свършената работа. Оценяваше таланта на Блейз, харесваше и ценностната ѝ система.

— Ще отидеш ли там? — попита той.

Очакваше, че Блейз ще му отговори положително, но тя го изненада и поклати глава. Блейз имаше гъста червена грива, фини черти, огромни зелени очи и дълбока трапчинка на брадичката. Лицето ѝ бе характерно, фигурата — великолепа, и изглеждаше поне десет години по-млада от своите четирийсет и седем.

— Още няма какво да отразявам — лаконично отговори тя, с нещастен поглед.

Както и Пат Олдън, Блейз беше за контрола върху оръжията, макар да знаеше, че това никога няма да се случи. Лобито срещу ограничаването на оръжията бе едно от най-могъщите в страната, въпреки подобни инциденти. Блейз познаваше Пат Олдън и харесваше и него, и съпругата му. Много ѝ беше мъчно за него, а и знаеше, че конгресменът има малки деца. Винаги ѝ прилошаваше от такива трагични събития, при които загиваха невинни хора. Беше толкова безсмислено. Мразеше истории за психически болни хора, промъкнали се през пукнатините, а после побеснели и избили сума ти народ. После

всички мрънкаха какво е трябвало да забележат и да направят. Но не го правеха и никой не се събуждаше, докато не стане твърде късно.

— Всичко е в ръцете на местните репортери и те се справят чудесно. Моят репортаж няма да има смисъл, докато положението не се успокои малко, може би през следващите няколко дни. А и утре вечер трябва да потегля към Лондон — напомни тя на Марк.

Той знаеше добре това, тъй като бе организиран пътуването. Безукорно, както винаги. Блейз щеше да интервюира новия британски премиер след два дни, а на третия — един нефтен магнат от Дубай. Тя никога не се заседяваше дълго на едно място. Беше интервюирала всички монарси и държавни глави на планетата, всички филмови звезди, прочути престъпници, политици и въобще всеки, който заслужаваше да попадне в новините. Интервютата ѝ бяха забележителни и уникални, а редакторските ѝ коментари всяка сутрин бяха интересни и правдиви. Блейз Макарти бе не само красива, но и много умна. Имаше характер и кураж; беше посещавала военни зони и дворци, коронации и погребения на държавници. Беше уникална и Марк знаеше, че когато подготви коментара си за стрелбата в УКЛА, в него няма да става дума само за един конгресмен и няколко убити студенти. Щеше да е важно обръщение към съвременния свят. Репортажите ѝ от Световния търговски център на единайсети септември просълзиха всички. Беше печелила безброй награди през годините. Нямаше тема, която да не е засягала. Публиката я обичаше и рейтингите ѝ го доказваха. Блейз Макарти беше златният стандарт в професията си. Никой не смееше да спори с успеха ѝ. Макар че понякога изпробваха ново лице в новините, подготвяйки го за нейното място, въобще не можеха да се доближат до нея. Но тя винаги бе наясно, че един ден може да се опитат да я заменят. Не обичаше да мисли за това, но често се случваше така. И бе съвсем възможно един ден да се случи и с нея. Не хранеше илюзии относно новинарския свят, който беше безпощаден. И знаеше, че колкото и да е добра, един ден ще ѝ се наложи да се оттегли. Но засега бе в безопасност. Всеки ден се бореше да остане на върха. Никога не се плашеше от тежка работа. Част от успеха ѝ се дължеше на това, че работеше по-усърдно от всички други. Винаги, още от самото начало. Беше влюбена в кариерата си от първия ден, освен през периода веднага след колежа, когато бе момиче, четящо прогнозата за времето, в местната телевизия

в Сиатъл. А сега тези времена ѝ се струваха смешни и едва ли не срамни. Но след като започна да чете новините първо в Сиатъл, където получи първото си повишение — две години по-късно, във филиала в Сан Франциско, и след четири година, когато се захвана със сериозните новини в Ню Йорк на двайсет и осем годишна възраст, всяка стъпка бе вълнуваща за нея. Нямаше нито един отегчителен миг. Тя бе готова да пожертва абсолютно всичко, за да осигури напредъка си в кариерата и да остане на върха. Блейз беше гениална в работата си, в избора на гледни точки и обекти за интервюта си. Решенията ѝ я бяха направили това, което беше. Целта ѝ не беше да стане прочута, а да е съвършена във всичко, с което се захваща. Не допускаше грешки и рейтингите я обичаха. Дори когато промените в станцията разклащаха лодката от време на време, Блейз винаги си оставаше солидно на мястото. Непоклатима, несъкрусима. Притежаваше повече енергия от десет души, взети заедно, на половината от нейната възраст. Изглеждаше великолепно на четирийсет и седем години. В професия, където младостта и красотата са високо ценени, хората изобщо не се интересуваха от възрастта ѝ, а и за неин късмет годините определено не ѝ личаха. Грижеше се за себе си, но през повечето време мислеше само за работата си. Беше неуморна и през голяма част от годината пътуваше, интервюираше важни, прочути и властни хора и се наслаждаваше на това, в което беше най-добра.

Блейз погледна телевизора зад Марк, когато говорителят съобщи, че още две от жертвите са починали. Но конгресмен Олдън бе все още жив, макар и в критично състояние. В момента се намираше в операционната в „Маунт Синай“ в Ел Ей, а семейството му очакваше новини. И другите му три деца бяха пристигнали в града следобед. Съпругата му Розмари Олдън и четирите им деца седяха в частната стая, която болницата им беше предоставила.

Говорителят съобщи, че куршумът е минал през врата на Олдън и е излязъл от другата страна, счупвайки няколко прешлена. Всички се чудеха дали щеше да е парализиран, ако оживее, но никой не знаеше със сигурност. Куршумът в гърдите му като по чудо не бе докоснал сърцето, но бе пронизал единия бял дроб. Шансът му за оцеляване бе минимален.

Блейз изглеждаше сериозна и тъжна, когато прибра информацията за британския премиер в куфарчето си и се приготви да

си тръгва.

— Салима се обади — съобщи й Марк.

Салима беше деветнайсетгодишната дъщеря на Блейз. Учеше в пансион още от осемгодишна и Блейз понякога се чувстваше виновна за това, но бяха в чудесни отношения. Салима беше мило, нежно момиче, което се гордееше с майка си и уважаваше невероятната ѝ работоспособност. Блейз обичаше дъщеря си, но никога не би могла да е напълно отдадена майка. И никога не се бе преструвала на такава. Помощникът ѝ говореше със Салима по-често от самата нея. Марк се възхищаваше на честността на Блейз, която никога не се опитваше да се прави на нещо, което не е. А майчинските ѝ инстинкти просто не бяха изострени като работните ѝ умения.

— Как е тя? — попита разтревожено Блейз.

— Беше много разстроена заради стрелбата в УКЛА.

— С всички ни е така.

Блейз знаеше, че дъщеря ѝ споделя нейното мнение за насилието в университетите и контрола върху оръжията. Внезапно тя изпита благодарност за това, че Салима учеше в малък колеж в Масачузетс, където не бе твърде вероятно да се случи кървава трагедия като тази в УКЛА.

— Ще се опитам да ѝ звънна довечера — каза тя, но и двамата бяха наясно, че щеше да се обади чак след като приключи с проучванията си за предаването на следващия ден.

Блейз просто си беше такава и Салима го знаеше. Работата винаги бе на първо място.

Блейз излезе от службата и се качи в лимузината, осигурена от телевизията. Удобството бе едно от условията в договора ѝ и от години я возеше един и същи шофьор, добросърдечен ямаец с топла усмивка. Той я караше до службата и обратно всеки ден.

— Добър вечер, Тъли — каза тя мило. Той се обърна и ѝ се усмихна.

Харесваше му да работи за нея. Тя винаги беше разумна и учтива, никога нямаше откачени изисквания и не се държеше като звезда. Можеше да е истинско чудовище, но беше умна, работлива и скромна. Беше запалена по спорта и си бърбеше с него за бейзбол през пролетта и лятото и за футбол, баскетбол и хокей през зимата. И също като Тъли бе фанатична почитателка на „Рейнджърс“.

— Добър вечер, госпожице Макарти. Разбрах, че заминавате за Лондон утре. Кралицата ли ще интервюирате? — закачи я той.

— Не, само премиера — усмихна му се тя в огледалото за обратно виждане.

— Знаех си.

Тъли обичаше да я вози и да я гледа по телевизията. Заговориха за стрелбата в УКЛА. Шофьорът беше интелигентен човек и тя винаги се интересуваше от мнението му. Като всеки друг, и той имаше категорични виждания относно насилието в страната в днешно време. Самият той имаше две деца в колежа.

Тъли я остави пред апартамента ѝ на Пето Авеню след двайсетина минути. Портиерът я поздрави, като докосна шапката си.

Тя се качи до последния етаж, влезе вкъщи и погледна в хладилника. Икономката ѝ беше оставила салата и нарязано пиле. Блейз водеше кротък живот и рядко излизаше, с изключение на важни приеми, политически събрания или партита на телевизията, и имаше малко приятели. Нямаше време да поддържа приятелства и винаги — когато не пътуваше, а си беше у дома — работеше. Бяха ѝ останали няколко стари приятели от едно време, но почти никога не се виждаше с тях; в живота ѝ от четири години нямаше мъж.

Първата ѝ голяма любов бе и единствената — още в колежа в Сиатъл, където бе родена. Майка ѝ беше учителка, а баща ѝ — месар. Блейз нямаше братя и сестри; семейството водеше прост и спокоен живот. Не разполагаха с много пари, но тя никога не се замисляше за това. Тогава не мечтаеше за успех, слава и богатство, а само следваше съвета на баща си да работи нещо, което обича. И откри това нещо, когато започна да чете новините. Тогава беше на двайсет и три години. Бил беше оператор, който прекарваше повечето време по снимки. Тя все още се занимаваше с прогнозите за времето, първата ѝ служба в телевизията. Двамата се влюбиха лудо един в друг и се ожениха три месеца след като се запознаха. Бил беше най-милият мъж, когото бе срещала, и се обичаха страстно. Но той прекалено често снимаше репортажи от военни зони. Шест месеца по-късно загина, прострелян от снайперист, и част от Блейз умря с него. Оттогава единственото, което я интересуваше, бе работата, където намираще утеха. Никога след Бил не беше обичала мъж по този начин. След време осъзна, че любовта им вероятно нямаше да продължи заедно с кариерата ѝ. А и

стремителното ѝ изкачване към успеха през изминалите двайсет и три години пречеше на всичко друго.

Блейз се запозна с Хари Стърн, когато работеше в Сан Франциско, две години след смъртта на Бил. Интервюира го, когато той купи местния бейзболен отбор. Стърн беше двайсет и две години по-стар от нея, вече се бе женил четири пъти и беше един от най-важните банкери в Силиконовата долина. Той направи всичко възможно да я свали и се изненада от резервираността ѝ. Блейз му обясни, че е прекалено заета с работата си, за да ходи по срещи. А и знаеше, че сърцето ѝ все още принадлежи на Бил. Хари не се притесняваше от това. Смяташе я за най-умната и красива жена, която е виждал някога. Отне му цяла година да я спечели. Водеше я по вечери, ухажваше я и я глезеше безкрайно. Нямаше по-чаровен мъж от него. Дори сега, на шейсет и девет години, той все още беше хубав. Двамата с Блейз бяха добри приятели. Стърн се ожени още два пъти след връзката си с нея — изпитваше фатално привличане към млади момичета.

Шест месеца след като се ожениха, Блейз получи страхотна възможност в Ню Йорк. И никак не ѝ беше трудно да вземе решение. Още от самото начало бе казала на Хари, че кариерата ѝ стои на първо място. Винаги беше честна с него. Обичаше го, но никога не би пожертвала кариерата си заради мъж. Блейз прие предложението, докато Хари беше в командировка. Той се върна у дома и научи, че тя заминава за Ню Йорк.

След това заживяха на двете крайбрежия. Блейз се прибираше в напомнящата дворец къща в Хилсбъро през уикендите, когато можеше да се измъкне от работа, или пък Хари идваше при нея в Ню Йорк. Тя забременя три месеца след като се премести в Ню Йорк, но не намали темпото и за миг. Работи до деня на раждането и потегли за болницата от кабинета си. Върна се на работа след три седмици. Хари пристигна за раждането с частния си самолет. Вече имаше пет деца от предишните си съпруги и никога не се преструваше на внимателен баща. Сега се виждаше със Салима веднъж-два пъти годишно, а след нея стана баща още два пъти. Имаше общо осем деца и гледаше на тях като на цената, която трябва да плати за това, че се жени за млади жени, които искат деца. Хари изпълняваше желанията им с радост и ги издържаше щедро, но не полагаше особени усилия да е добър баща.

Салима бе разочарована от това, когато беше малка, но Блейз ѝ обясни, че Хари просто си е такъв. Тя самата обичаше много дъщеря си, но вечно бе заета с проекти и хора, които отнемаха времето ѝ. Салима я разбираше. Беше израснала по този начин, и боготвореше майка си.

Бракът ѝ с Хари продължи пет години след като заживяха в двата края на страната. После и двамата се предадоха. От любовта им бяха останали само топло приятелство и редки телефонни обаждания между Калифорния и Ню Йорк. Нямаше вражда, нито спорове. Разведоха се чак след пет години, когато Хари пожела да се ожени отново. А дотогава твърдеше, че бракът с Блейз му помага да не се забърква в неприятности. Накрая той се запозна с прочута манекенка, която го убеди да се разведе и да се ожени за нея. Блейз присъства на сватбата и през годините не бе искала нищо от Хари, освен издръжка за дъщеря си. Бяха женени единайсет години, но живяха заедно само една. Тя бе на трийсет и осем, когато се разведоха.

След това връзките ѝ бяха непостоянни, докато пътуваше из целия свят, за да взема интервюта. Кариерата ѝ продължаваше да се издига стремително нагоре. Имаше кратка връзка с бейзболист, с когото нямаха никакви общи интереси. После — любов с политик, която предизвика значителен интерес в пресата. Важен бизнесмен, прочут актьор. Но не държеше на никого, а и нямаше време. Връзките приключваха и мъжете си намираха нови приятелки за нула време. Блейз не се притесняваше от това. Мъжете бяха просто кратко забавление в живота ѝ, и нищо повече.

Последната ѝ връзка, на четирийсет и една години, бе различна. Андрю Уейланд започна работа при тях като говорител; бе красив като кинозвезда и всички жени в сградата си падаха по него. Но явно беше женен. Блейз бе първата, която научи, че той се развежда. Андрю я помоли да запази тайната му, за да не го разнасят из таблоидите. И само няколко дни след като сподели това с нея, я покани на среща. Блейз се поколеба само за миг. Макар да не бе имунизирана срещу хубавата му външност, това, което най-много ѝ харесваше у него, бе мозъкът му. Андрю беше умен, забавен, духовит и се отнасяше с леко пренебрежение към всичко, освен любовта. Връзката им бързо стана страстна и напрегната. Той беше най-съблазнителният, привлекателен и красив мъж, когото някога бе виждала. Блейз се влюби лудо в него и година по-късно, когато той ѝ предложи да се оженият, тя не се поколеба

и за миг. Дори Салима го обичаше, тъй като Андрю се отнасяше чудесно с всички. А и двамата бяха с една и съща професия и отдадени на кариерите си, така че изглеждаха идеална двойка. Той беше изпълнен с разбиране и дори духовит относно всичко, с което се занимаваше Блейз. Възхищаваше се от работоспособността ѝ, която бе вбесявала доста други мъже; никога не мърмореше, че е прекалено заета, и ѝ даваше ценни съвети.

През годината, когато бяха заедно, Блейз знаеше, че той все още живее в къщата в Гринуич със съпругата и децата си. Често ги посещаваше през уикендите и логично ѝ бе обяснил, че докато продадат къщата, просто водят отделен живот под един покрив. Той си нае апартамент в града и през повечето време бе там с нея. А и тя бездруго пътуваше често и уикендите му с децата в Гринуич не я притесняваха. Разбираше го. Само веднъж, когато заговориха за брак и Блейз го разпита за подробностите по развода и кога ще приключи той, тя забеляза нещо странно в очите му. Това бе първият намек, че нещо не е наред. После истината се разкри бавно — лъжа тук, дребно откритие там: като мозайка, в която парченцата се подреждат постепенно. Но в този случай парченцата бяха лъжи. Почти всички в службата отдавна бяха разбрали, че Андрю не възнамерява да се разведе и е съвсем женен за съпругата си, която няма представа за връзката му с Блейз. А Блейз бе толкова заета с работа и пътувания, че дори не се сещаше да се усъмни в него.

Когато тя откри, че молбата за развода не е попълнена, обяснението му беше, че това били „дребни административни подробности“, с които още не е имал време да се заеме. Разбира се, нямаше никакъв развод. Андрю просто изневеряваше на жена си с Блейз. И докато тя поддържаше дискретност, за да не навреди на споразумението с жена му, той лъжеше съпругата си, че му се налага да остане в града по работа. Андрю получаваше най-доброто от двата свята. С помощта на детектив Блейз научи всичко, което трябваше да узнае. Андрю прекарваше уикендите с жена си и децата си, а седмицата — с нея. Приятелите му в Гринуич смятаха, че той и жена му са чудесна и щастлива двойка, а съпругата му вярваше, че той и Блейз са само колеги и приятели.

— И как точно щеше да осъществиш номера с женитбата с мен? — попита го Блейз, когато научи истината. — Щеше да излъжеш жена

си, че заминаваш за уикенда? Или пък да станеш двуженец?

Сърцето на Блейз бе разбито. А по-късно някой се раздрънка и историята попадна в жълтите вестници, заедно със снимките на съпругата и децата на Андрю. Блейз бе обявена за унищожителка на семейства и прекара следващите три месеца в опити да избяга от репортерите, които висяха пред дома ѝ и я преследваха, когато излизаше от работа. Андрю беше лъжец и измамник. Любовта им, в която тя бе вярвала искрено, се оказа фалшива. Мъжът, когото обичаше и на когото вярваше, не съществуваше. Тя бе отворила сърцето си и се бе влюбила лудо в него, но Андрю никога не бе възнамерявал да се разведе. Беше я лъгал през цялото време, а тя му бе вярвала безусловно. Въобще не си бе помисляла, че може да я лъже, защото тя никога не би го направила. Когато Хари прочете историята, се обади да ѝ каже колко ѝ съчувства за проблемите. Той знаеше, че Блейз е почтена жена и не би ходила с женен мъж. Когато връзката им приключи, тя плака няколко месеца. Беше напълно съсипана.

Връзката ѝ с Андрю продължи шестнайсет месеца и я разстрои толкова силно, че оттогава не бе имала друга. Блейз твърдеше, че е сама по собствен избор. Нямаше желание отново да рискува сърцето си. А най-лошото бе, че Андрю все още ѝ се обаждаше. Така и не ѝ се извини за лъжите, които бе надрънкал, но ѝ изпращаше имейли и съобщения, изпълнени с лъжи — колко я обичал и колко му липсвала. След като Блейз го напусна, той прекара две години в опити да я върне в леглото си. Но тя бе прекалено умна, за да се върже на номера му. Все още ѝ липсваше, но никога вече нямаше да повярва на лъжите му. Андрю упорито продължаваше да твърди, че двамата с Мери Бет щели да се разведат, което бе очевидна лъжа. А и Блейз знаеше, че след нея той бе изневерявал на съпругата си с още няколко жени. Явно Мери Бет бе готова да му прости всичко. Блейз обаче не беше. Едва не се подлъга веднъж, когато се оказаха настанени в един и същ хотел в Лондон и тя се съгласи да пийне с него. Пи прекалено много на празен стомах и почти се поддаде на неустоимия му чар. Но в последната минута си спомни кой точно беше Андрю Уейланд и избяга. Никога не би му го признала, но беше самотна и често мислеше за хубавите моменти с него. А и нещо в нея се вълнуваше всеки път, когато чуваше гласа му, тъй като ѝ се искаше да вярва, че поне част от връзката им е била реална. Но в по-разумните моменти Блейз знаеше, че не е имало

нищо реално. Андрю Уейланд беше долен лъжец. И тя изпита истинско облекчение, когато той прие предложението на друга телевизия и се премести в Ел Ей. Разбира се, съпругата и децата му заминаха заедно с него. Той имаше наглостта да твърди, че след като Блейз го е зарязала, вече нямал мотив да се развежда. Звучеше, сякаш тя е виновна, че той не се развежда, но и това не бе вярно. Андрю просто не можеше да не лъже.

Блейз все още се чуваше с него от време на време, най-вече заради липсата на нов мъж в живота ѝ, с когото да си говори. Андрю поне ѝ беше познат, а и можеха да си бърбят за телевизията. Беше умен и забавен, а тя вече не бе изложена на риска отново да се влюби в него. Просто ѝ беше приятно да чува гласа му, независимо какво ѝ казва. А и колкото и глупаво да се чувстваше заради това, тези разговори запълваха празнината в душата ѝ. Но след всеки разговор с него изпадаше в депресия. Чувстваше се като глупачка и пълна смотанячка, че е вярвала на лъжите му. Беше достатъчно добра, за да изневерява на съпругата си с нея, но нищо повече. Беше я използвал, както правеше с всеки друг в живота си. Болката ѝ от тази връзка бе достатъчно силна, за да ѝ попречи да започне нова. И, както преди, тя намери убежище и успокоение в работата си.

Блейз влезе в домашния си кабинет и светна лампите. Остави куфарчето си до бюрото, отиде до кухнята да вземе салатата и се настани зад бюрото, за да прегледа проучванията за следващия ден. Потъна в документацията, а после започна да планира сутрешното предаване. Когато си погледна часовника, вече бе десет. Прекалено късно, за да се обади на Салима, която винаги си лягаше рано в тихата провинция. Почувства се виновна, докато отиваше към кухнята, за да остави чинията си в мивката. Знаеше, че трябваше да се обади на дъщеря си, и се зарече да ѝ звънне на следващия ден, преди да потегли към Лондон. Времето никога не ѝ стигаше, освен когато ставаше дума за работа.

Блейз се замисли за дъщеря си и се загледа през прозореца към Централ Парк. Беше купила великолепния си апартамент преди девет години, когато двамата с Хари се разведоха и се отказаха от къщата на Източна Седемдесет и четвърта улица. Луксозният апартамент на последния етаж на елегантна сграда на Пето Авеню ѝ подходеше идеално. Просторна всекидневна с умопомрачителна гледка, спалня в

бледорозова коприна, изискан кабинет, където прекарваше повечето време, огромна баня — облицована с бял мрамор, с гигантска вана — и гардеробна. По-нататък имаше втора спалня — стаята на Салима, когато се прибираше от училище. Кухнята от черен гранит беше произведение на изкуството, а трапезарията бе достатъчно голяма за вечери с десетки гости, каквито тя никога не правеше. Зад кухнята имаше две стаи за прислуга — необитавани, откакто Блейз се нанесе. Тя се нуждаеше само от икономка, която да идва ежедневно. Не искаше никой да живее с нея. Беше свикнала със самотата и уединението си. Докато планираше да се омъжи за Андрю, бе готова да се откаже от тях, но всичко това ѝ се струваше далечно минало. Той бе извън живота ѝ от четири години.

Апартаментът беше сниман от всички декораторски списания, когато Блейз го обзаведе. Сега, девет години по-късно, изглеждаше все така прекрасен и чист. Блейз живееше в привидно идеален свят, в комфорт и лукс, далеч от простичкия живот, започнал в Сиатъл. Беше прочута, преуспяваща в професия, където малко хора оцеляваха, а кариерите обикновено приключваха рано. Но благодарение на таланта и упоритостта си, тя се бе издигнала до върха и си остана там. Живот, на който хората завиждаха. Живот, за който мечтаеха и който биха ѝ отнели, ако можеха. Но това, което не виждаха, бяха самотата и личните моменти без хора, които да я обичат и подкрепят. Никога не бяха преживявали предателствата, които тя бе понесла от мъже като Андрю Уейланд или от фалшиви приятели, чиято единствена цел бе да я използват по някакъв начин. Всъщност, животът ѝ бе доста самотен. Тя се върна зад бюрото, хвърли поглед на списанието, което Марк бе пхнал в куфарчето ѝ, и се усмихна. Вътре имаше хвалебствена статия за нея, а над снимката ѝ с огромни букви бе написано: „Идеален живот“. Наистина, отстрани животът ѝ изглеждаше такъв. Само Блейз знаеше, че не е вярно. Не беше по-идеален от живота на повечето хора, а в много отношения бе и по-тежък. Всеки ден беше постоянна битка да не изгуби онова, което бе постигнала. Стоеше сама на върха на планината. Беше отсядала в хотелски стаи по целия свят; беше боледувала на места, където никой не би искал да отиде, дори ако е здрав. И по-голямата част от живота ѝ измина в качване и слизане от самолети. Никой не знаеше какъв точно бе животът, на който завижда, нито каква цена бе платила Блейз за него. Беше далеч от идеалното, но

колкото и да бе труден и самотен, Блейз не би го заменила за нищо на света.

[1] Калифорнийски университет, Лос Анджелис. — Б.р. ↑

2

Будилникът иззвъня в четири, както всяка сутрин. Без да отваря очи, Блейз протегна ръка и го изключи. Полежа няколко минути със затворени очи, после стана с усилие. Навън бе още тъмно, но по Пето Авеню вече се чуваше шум от коли и камиони.

Блейз харесваше идеята, че Ню Йорк никога не спи. Винаги имаше някой буден. Намираще това за успокоително. Тя влезе в банята и върза яркочервената си коса с ластик, за да не я намокри. Беше я измила предишната вечер. Фризьорът в студиото щеше да ѝ направи прическа, а гримьорката нанасяше грима ѝ всяка сутрин, докато тя преглеждаше записките си за последен път.

Тя се отпусна в огромната вана в банята с изглед към парка и полежа спокойно няколко минути в топлата вода, преди да стартира двигателите си и да започне деня. Обикновено това бяха последните ѝ спокойни мигове, а тази вечер щеше да е в самолета.

В пет без петнайсет влезе в кухнята и кипна вода за чай. Отиде до вратата и взе вестниците. Винаги се опитваше да прегледа „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“, преди да отиде на работа. А после проверяваше в интернет за нещо, което може да се е случило оттогава. Най-скорошните събития се появяваха на бюрото ѝ преди сутрешното предаване и Марк винаги пропускаше важните новини.

Стрелбата в УКЛА бе на първа страница. Тя прочете, че Пат Олдън е все още жив. В статията пишеше, че бил на респиратор и едва се държал за живота. Блейз се зачуди колко ли ще е увреден, ако оживее. Неизбежно бе рани като неговите да имат сериозни последици. Тя се запита как ли се чувстват жена му и децата му. Събитието щеше да е основният фокус на предаването; следваше финансов репортаж за последния прелом в борсата и значението му.

Блейз изяде само една препечена филийка с чая. Беше прекалено рано, за да яде повече. А в службата я очакваха плодове и различни закуски, от които също не хапна нищо. За говорителите и гостите в сутрешните предавания винаги имаше храна, но Блейз се пазеше.

Беше с тъмносин блейзър, бяла копринена риза, сив панталон и обувки с високи токчета. Предпочиташе по-небрежен вид за сутрешните новини. Пазеше по-модерните дрехи за интервютата и специализираните предавания. Вече бе избрала великолепен черен костюм за интервюто си с британския премиер в Лондон на следващия ден. Пригответи си багажа предишната вечер; двете ѝ малки чанти бяха в коридора. Щеше да ги вземе след работа, когато се прибере да се преоблече. Винаги пътуваше с панталон и удобна блуза.

В шест без двацет приключи с четенето на вестниците. Среса се, взе чантата и куфарчето си, облече си палтото и в шест без пет вече беше долу. Тъли вече я чакаше.

Когато тя се качи в колата, той се усмихна топло и каза:

— Добро утро, госпожице Макарти. Добре ли спяхте?

— Да, благодаря. А ти?

— Много добре. Останах буден до късно, защото гледах един от онези стари филми.

Тъли спомена, че филмът е „Казабланка“. И двамата се съгласиха, че е чудесен филм. Доскоро, преди сезонът да приключи, бейзболът бе основната им тема за разговор. Блейз беше запалена почитателка на „Янкис“, както и Тъли.

Тя му даваше билети за мачовете винаги когато можеше, и той страшно се радваше. Беше му осигурила билети дори за Световната купа.

След няколко минути той я остави пред службата. По това време движението не беше натоварено, и в шест и двацет тя влезе в кабинета си. Марк я чакаше с най-същественото от новините. Блейз видя с облекчение, че Пат Олдън не е починал. В противен случай, тя щеше да посвети предаването на възхвала на дейността му и бе готова за това, просто за всеки случай. Заради инцидента в УКЛА, основната тема тази сутрин щеше да е насилието в университетските градчета и нелекуваните психически заболявания. За съжаление, и преди бе имало прекалено много такива трагедии със студенти, диагностицирани като психично болни, но отказали лечение, и резултатите бяха кошмарни. Беше едновременно трагично и вбесяващо.

Блейз приключи подготовката си и отиде да ѝ направят грима и прическата. Прекара четирийсет минути под ярките лампи, като си

бъбреше с двете жени, които виждаше всяка сутрин. И двете бяха млади и имаха малки деца. От време на време я разпитваха за Салима и тя им отговаряше, че дъщеря ѝ е добре, а после им задаваше любезни въпроси за техните деца. Изглеждаше великолепно, когато приключиха.

В седем и петнайсет беше готова, а в седем и двацет седеше зад бюрото си с компетентен вид — жена, контролираща всяка ситуация. Блейз Макарти беше истинска звезда. Погледна сериозно, когато ѝ дадох сигнал, че е в ефир. След това се усмихна и пожела на зрителите добро утро.

— Знам, че всички сме шокирани от трагедията в УКЛА вчера, и бих искала да изразя мъката ни и дълбокото ни съчувствие към семействата на жертвите. Още по-обезпокоително е, че и преди сме говорили по тази тема. Младеж с проблеми, проявяващ признаци на психическо заболяване, който се промъква през пролуките на системата и успява да избегне лечението. Бих искала да запитам всеки от университетите ни какво прави, за да предотврати подобни ситуации за в бъдеще. Как можем да предпазим студентите от психичноболните сред тях? Какво можем да направим, за да настояваме за лечение? И не само заради нас, а и заради самите тях. Какво правим относно по-добрата охрана? Защо вчера на вратите на УКЛА не е имало детектор за метали? А ако е имало, как са пропуснали стрелеца? Той е бил въоръжен, когато е влязъл вътре. А това ни насочва към идеята за контрола върху оръжията. Смятам, че и повечето от вас са на същото мнение като мен. Искрено вярвам, че онези, които са против контрола, използват по неправилен начин конституцията ни, за да подкрепят позицията си. Това не е въпрос на граждански свободи. Става дума за това, как да осигурим безопасността на народа ни. Свободата на словото не убива. Но правото да носиш оръжие ще убие някого. Трябва да разберем тази разлика и да не се страхуваме да ограничим права, които навремето са били разумни, но вече не е така. Ако се съмнявате, вижте какво се случи вчера. Какво се случи с Пат Олдън; какъв ще е животът му, ако оцелее, както и животът на съпругата и децата му. Вчера животът на много хора бе променен завинаги. Не само на онези, които са убити и ранени, но и на семействата и близките им. Не можем да позволим това да се случва отново, и отново, и отново. Трябва да намерим начин

да лекуваме психичноболните студенти и да не им позволяваме да се промъкват през пролуките на системата. Дължим им повече от това, както и на хората, на които те могат да навредят. Вчерашният ден отново доказа, че мерките, които вземаме в момента, не вършат работа. Нуждаем се от по-добра система за лечение.

Блейз направи кратка пауза, за да даде възможност на зрителите да осмислят посланието ѝ. После започна да обсъжда промените в стоковата борса, които тревожеха доста хора на Уолстрийт. Дали подемот се случва прекалено бързо и прекалено скоро след последната криза, и какво означава това? Блейз изложи няколко теории на различни експерти. Винаги се спираше върху най-важните проблеми на деня. Разполагаше с двайсет минути в ефир. После с усмивка, която показаха в близък план, погледна камерата и пожела приятен ден на всички. При това, човек оставаше с впечатлението, че говори точно на него. Пронизващите ѝ зелени очи гледаха право в зрителите и тя говореше на всеки един от тях. После започнаха реклами. Блейз свали микрофона си, стана и излезе от студиото.

Няколко от продуцентите ѝ казаха, че предаването било чудесно. Беше се изказала по всички важни въпроси по провокативен и практичен начин, без да създава паника; целта ѝ бе да информира зрителите, и да ги насърчи да мислят. Беше се спряла върху насилието, психическите заболявания и Уолстрийт — всички основни въпроси в новините. Предаванията ѝ винаги бяха интересни и насочени и към мъжете, и към жените. Зрителите ѝ бяха интелигентни; тя ги уважаваше и им благодареше за идеите им. Коментарите ѝ бяха насочени към всеки, склонен да мисли. А интервютата и специализираните ѝ предавания бяха още по-добри, защото въпросите ѝ, задавани любезно, но решително, бяха по теми, от които всички се интересуваха. Тя създаваше у зрителите си усещането, че са в студиото с нея. Имаше талант да накара интервюираните да се отпуснат и разкрият. Стилът ѝ беше леко небрежен, и не се страхуваше да ги размива. Смехът ги успокояваше, и по този начин тя научаваше повече от тях. А после се насочваше към някоя противоречива тема и ги заковаваше. Беше не просто добра в работата си, а направо страхотна.

— Чудесно — похвали я Чарли Оуенс, главният продуцент, когато профуча покрай нея на път за съвещание.

Блейз се отправи към кабинета си, за да си провери имейла и да прегледа бележките за интервюто с британския премиер за последен път. Всичко си беше на мястото. Тя прекара останалата част от деня в работа за интервюто, което щеше да вземе в Дубай; правеше проучвания до последния миг преди да си тръгне. Беше задълбочена и внимателна — една от причините, поради които и зрителите, и шефовете на телевизията я обичаха.

— Успя ли да свършиш всичко, което искаше? — попита я Марк, когато тя прибра и последната папка в куфарчето си.

— Да, всичко е наред — отвърна тя, облече си палтото и му се усмихна.

Марк държеше на подробностите също като нея, и двамата се разбираха чудесно. Не я намираше за досадна, а за изключително талантива.

Беше шест часът. Денят бе дълъг — обичайните дванайсет часа, които ѝ се виждаха съвсем нормални. Марк също работеше извънредно всеки ден, и то с радост.

— Ще се видим след три дни. — Тя му се усмихна. — Ще ти звънна, ако се появи нещо.

Щяха да използват английски оператор за интервюто с премиера, а после той щеше да отлети с нея за Дубай, заедно с екипа си.

— Опитай се да поспиш в самолета — посъветва я Марк загрижено.

Тревожеше се за нея. Блейз се напрягаше повече от всеки, когото познаваше, но очевидно цъфтеше под напрежение. Колкото повече работеше, толкова повече енергия имаше. Тя също го бе забелязала. Това бе една от тайните на успеха ѝ, както и фактът, че нямаше нужда от много сън. Когато хората мърмореха, че спи толкова малко, тя им напомняше, че Маргарет Тачър спи само по три часа в денонощието, което ги караше да млъкнат. Обичаше да стои будна до късно през нощта, поради което самотният живот ѝ харесваше. Както казваше, тя бе „неомъжена по избор“. И вече бе напълно убедена, че е вярно. Понякога се чувстваше самотна, но вече не искаше връзка. От време на време ѝ липсваше човек, с когото да си говори вечер, особено ако в службата се бе случило нещо хубаво или лошо. Но с изключение на тези моменти, си беше съвсем добре.

— Винаги спя в самолета — напомни тя на Марк. — Всъщност, трудно ми е да остана будна.

Полетът от Ню Йорк до Лондон траеше седем часа, а тя трябваше да е свежа на следващия ден, затова щеше да спи през повечето време. Щеше да се срещне с премиера три часа след като пристигне. Времето едва щеше да ѝ стигне да отиде до хотела, да се изкъпе и преоблече и да се появи на Даунинг Стрийт номер 10 за интервюто. Нямаше и една свободна минута.

— Не забравяй да ядеш — продължи Марк със съветите си, тъй като знаеше, че това често ѝ се случва.

Блейз почти не ядеше и не спеше, когато се вълнуваше от някой проект.

Тя му махна и се отправи към асансьора, благодарна за помощта му. Марк беше страхотен, невероятно полезен помощник.

Движението беше доста натоварено и ѝ бяха нужни четирийсет и пет минути, за да се прибере у дома. Тя затвори очи и облегна глава назад, а Тъли ловко си проправи път сред другите коли. Тя му благодари мило, когато я остави пред дома ѝ, и му напомни:

— Ще се видим в осем и половина.

Трябваше да е на летището в девет и половина, за да хване полета в единайсет и половина.

— Ще бъда тук — обеща той сериозно.

Блейз се качи в притихналия си апартамент, светна лампите и погледна към парка. Беше почти седем часът; смяташе да се изкъпе, да се преоблече и да хапне нещо. Искеше да звънне на Салима, преди да тръгне, но знаеше, че дъщеря ѝ вечеря по това време, затова реши да ѝ се обади, след като се изкъпе. Салима вдигна след първото позвъняване. Електронната система за идентификация ѝ съобщаваше на глас кой я търси. Тя се усмихна широко, когато чу, че се обажда майка ѝ, втурна се да вдигне телефона и каза щастливо:

— Здравсти, мамо!

Блейз винаги се изумяваше, че в гласа на дъщеря си нито веднъж не бе доловила и следа от негодувание, че майка ѝ се обажда толкова рядко, а само удоволствие.

— Здравсти, скъпа. С какво се занимаваш? — попита Блейз.

— Само с учене — отвърна Салима.

Звучеше, все едно е още по-млада, отколкото беше. А тембърът на гласа ѝ бе почти същият като на майка ѝ. Хората често ги бъркаха по телефона, когато тя се прибираше у дома за ваканцията.

— Ще ходиш ли в Ел Ей? — попита тя.

Надяваше се майка ѝ да подготви задълбочен репортаж за случая в УКЛА. Но Блейз смяташе, че моментът още не е назрял. Не беше тема за редакторско предаване, а само новина. Тя притежаваше безпогрешен инстинкт за подготвяне на предавания и знаеше, че сега е прекалено рано.

— Не. Тази вечер заминавам за Лондон, за да интервюирам премиера.

— Чудесно — отвърна дъщеря ѝ, но тонът ѝ прозвуча разочаровано.

Салима смяташе, че случилото се в УКЛА е много по-интересно от някакво скучно интервю с английския премиер.

— А утре вечер пътувам за Дубай, за да интервюирам саудитски принц, който е изпълнителен директор във важна петролна компания. Сигурно е страшно интересен тип. Носи се слух, че брат му бил терорист, но никой не знае със сигурност.

— Ще го попиташ ли?

Салима хареса идеята и се засмя весело.

— Вероятно. Ще видя как ще тръгнат нещата. А после се връщам. Няма да съм тук само три дни.

— Аз съм добре, мамо — увери я Салима.

Винаги тя успокояваше майка си, а не обратното.

— Ще дойда да те видя, когато се прибера. Как върви училището?

— Досадно. Опитвам се да приключа с всички задължителни часове. Страшно са отегчителни. Имам само един свободно избираем предмет този семестър.

— И какво си избра?

— История на италианската ренесансова музика доволно отвърна Салима.

— Мили боже, това звучи ужасно. Аз бих предпочела математика — възкликна Блейз искрено. Салима се засмя.

— Харесва ми. А музиката е великолепна. Непрестанно си тананикам, когато се прибера.

— Само ти можеш да харесваш подобно нещо — усмихна се Блейз.

Салима обичаше да пее и определено я биваше. Имаше прекрасен глас и невероятна памет за музика. Притежаваше този талант още от съвсем малка.

Побъбриха си половин час. За стрелбата в УКЛА, за другите предмети, които учеше Салима, за клюките, че двама от преподавателите ѝ имали връзка. Салима не знаеше кои са, а и често се носеха подобни слухове, но винаги ѝ бе интересно да ги чуе. Източникът бил уклончив и не споменал имена. Разговорите със Салима бяха много приятни и Блейз отново се почувства виновна, че не ѝ се обажда по-често. Но пък дъщеря ѝ бе заета със собствения си живот и винаги бе в добро настроение. Беше много независима и не седеше в тъжно очакване да чуе майка си. А и Блейз винаги бе заета, и Салима бе свикнала с това.

— Ще ти звънна веднага щом се върна — обеща Блейз. — И ще се опитам да дойда при теб през уикенда.

— Добре съм, мамо — отново я увери дъщеря ѝ. — Не идвай, ако си прекалено изморена от пътуването.

— Ще видим.

Блейз обичаше да посещава дъщеря си през този сезон. Цветовете на есенните листа в Нова Англия винаги я вълнуваха. Но още по-хубаво бе да прекара известно време с дъщеря си. Блейз я обичаше много, макар да не я виждаше често. А Салима разбираше приоритетите в живота на майка си.

— Приятен полет — пожела ѝ Салима и затвори.

Блейз поседя една минута, потънала в мисли за дъщеря си, а после отиде да се облече. Едва ѝ остана време да грабне нещо от хладилника и да се втурне към летището.

Когато слезе долу, Тъли я чакаше. Изглеждаше много по-изморен от Блейз, чийто ден бе също толкова дълъг, а и доста по-натоварен от неговия. Тя мълчеше в колата на път към летището. Отново мислеше за Салима. Взе категорично решение да отиде до Масачузетс през уикенда. Не беше виждала дъщеря си цял месец, още от Деня на труда, точно преди започването на училище. Беше крайно време да я посети. Опитваше се да ходи там по веднъж месечно, или ако бе прекалено заета с пътувания, поне през месец и половина. Понякога просто не

можеше да направи нищо повече. Но Салима ѝ обясни ясно, че това не е проблем за нея. Вече беше на деветнайсет години; не беше бебе. Дори когато беше в първи клас, бе много смела и никога не хленчеше на майка си да я посещава или да я отпише от училище. Просто се радваше, когато тя ѝ идваше на гости. Салима никога не настояваше за нищо. За Блейз щеше да е по-лесно, ако Хари също посещаваше дъщеря им от време на време, но той го правеше много рядко. Беше добър човек, но лош баща. След като Салима започна училище на осем години, той рядко я виждаше и двамата не бяха в особено близки отношения.

Двама служители на „Бритиш Еър“ посрещнаха Блейз на летището и я заведоха във VIP залата, където да си почива, докато стане време за полета. В съответствие с предпочитанията ѝ, тя се качи последна в самолета. Докато отиваше към мястото си в първа класа, хората я познаха и се разбъбриха оживено. Почти нямаше човек на света, който да не познава Блейз Макарти, а и лесно я забелязваха благодарение на характерния ѝ външен вид и яркочервената коса.

Двамата служители я придружиха до мястото ѝ, а стюардесата незабавно ѝ предложи списания, вестници и шампанско, които Блейз учтиво отказа. Тя извади проучванията си и започна да се подготвя за интервюто на следващия ден. Носеше собственото си кашмирено одеяло и малка възглавница и продължи да чете, след като излетяха. Отказа вечерята, но помоли за чаша чай. Не обичаше да яде по време на нощните полети и не разбираше как другите го правят. Предполагаше, че хората просто искат да получат това, за което са платили. Блейз обаче предпочиташе съня пред лошото храносмилане. Когато свърши с четенето, тя угаси лампата си, помоли стюарда да спусне седалката ѝ, която се превръщаше в легло — най-важната причина да пътува в първа класа. Сложи си маска на очите и след пет минути заспа, увита в кашмиреното си одеяло. Помоли да я събудят половин час преди кацане, за да може да си измие зъбите, да се срещне и да изпие чаша чай. VIP придружители от „Бритиш Еър“ щяха да я посрещнат и да я преведат бързо през проверката и митницата; нямаше време за губене. А шофьорът от „Кларидж“ щеше да я чака на летището. Блейз погледна навън към английската провинция, докато пиеше чая си. Всичко мина като по ноти, докато се приземиха.

След двадесет минути седеше в колата от „Кларидж“, а четирийсет и пет минути по-късно вече беше в хотела. Разполагаше с един час, за да се изкъпе и облече, да изпрати имейли и да стигне до Даунинг Стрийт за интервюто. Операторът щеше да я чака там. Веднага щом се регистрира в хотела, я заведоха в познатия апартамент, който винаги наемаше. Беше с бледожълти стени и мебели, тапицирани с дамаска на цветя. Приличаше на стая за гости в английски провинциален дом, и Блейз страшно го харесваше. Закуси бързо, макар че в Лондон вече бе обяд. Никога не страдаше от дългите пътувания и изглеждаше свежа като цвете, когато пристигна на Даунинг Стрийт, където я очакваха операторът и екипът му. Той се беше представил на охраната, и всички очакваха Блейз.

Три секретарки им помогнаха да подредят оборудването си в красива всекидневна. Когато премиерът се появи, точно по график, те бяха готови и Блейз проведе интервюто с лекота.

Според нея премиерът бе изключително умен, чаровен и духовит. Импровизираше забавно отговорите си, с весели искрици в очите, и отговаряше подробно на въпросите, които харесваше повече. Интервюто приличаше на чудесна игра на словесен пинг-понг и двамата бяха равностойни партньори. Премиерът харесваше Блейз и бе очаквал срещата им с нетърпение. Беше чувал, че тя е много умна жена, и не остана разочарован. Отговори задълбочено на достатъчно въпроси, при това с искреност и плам, и интервюто бе успех за нея. Получи онова, за което бе дошла — поглед зад маската на новия премиер. Разговорът им бе топъл и личен, и тя успя да го накара да се отпусне. А премиерът изпита удоволствие от интервюто. Възхищаваше се достатъчно на Блейз, за да отговори на въпроси, които вероятно би отклонил, ако бяха зададени от друг човек. Винаги ставаше така. После, когато камерата вече не работеше, той я попита за плановете ѝ. Тя му разказа за интервюто в Дубай на следващия ден, и той се усмихна широко.

— Е, това определено е интервю, което бих искал да видя. Той е много по-интересен обект.

— Може би по-противоречив — отвърна Блейз усмихната. — Но със сигурност не толкова интересен и чаровен.

После тя му благодари за интервюто, пожела му късмет във всички начинания и двамата се разделиха с чувството, че са станали

приятели — нещо, което ѝ се случваше често. Блейз бе страхотна в работата си и почти всичките ѝ обекти, поне мъжете, леко се влюбваха в нея. Тя просто оживяваше пред камерата.

След интервюто Блейз се върна в хотела. Знаеше, че Чарли ще е доволен. Премиерът се оказа идеален обект.

В хотела тя имаше достатъчно време да се преоблече в по-удобни дрехи, да си почине няколко часа, да се разходи по Бонд Стрийт в хладния октомврийски въздух, да си поръча бърза закуска и отново да потегли към летището за полета към Дубай. Беше почти толкова дълъг, колкото този от Ню Йорк до Лондон, и тя възнамеряваше да поспи, за да пристигне свежа и отпочинала. Не можеше да си позволи да е мудна и сънлива пред саудитския принц. Беше чувала, че той е хитър и страшно го бива да отклонява неудобни въпроси. Знаеше, че се налага да е в отлична форма за него; затова заспа в мига, когато се настани в самолета. И както бе помолила, я събудиха точно преди да кацнат.

Отново я очакваха VIP придружители и лимузина „Ролс-Ройс Фантом“ с шофьор в ливрея, който я откара до хотел „Бурджал Араб“. Когато пътуваше, тя отсядаше само в най-добрите хотели, особено в чужди страни. Това бе една от клаузите в договора ѝ, както и осигурените лимузини навсякъде. Занимаваше се с тази работа от двайсет и пет години и си бе спечелила привилегии. Вече ги приемаше за даденост, като част от пейзажа.

Вече беше идвала в Дубай, и сега се впечатли, че са издигнали още по-модерни сгради от последния път, когато бе тук. Хотелът ѝ приличаше на палат. Апартаментът ѝ бе един от най-огромните и луксозни, които някога бе виждала, и дори си имаше собствен иконом. За пристигащите гости бе осигурена хеликоптерна площадка. Интервюто ѝ бе уговорено за девет часа вечерта, и тя се възползва от възможността да се повози из града в ролса и да позяпа забележителностите, които шофьорът ѝ показваше. Всичко бе страшно впечатляващо, макар че не би избрала да отиде в Дубай на почивка. Но като място за интервю бе чудесно. Когато се върна в хотела, Блейз си набеляза още няколко въпроса, които щеше да зададе на принца. Знаеше, че обектът ѝ живее в Рияд, но заради ограниченията за жените там се беше съгласил да се срещнат в Дубай, където бездруго ходеше по работа. Дубай бе най-либералният от арабските градове.

Блейз беше със скромна, но елегантна черна рокля с дълги ръкави и висока яка. Очакваше го в апартамента си, където бяха разположени камерите. Изглеждаше почтена и кротка, както подобава. Принцът бе по-млад от нея и имаше репутация на женкар, при пътуванията си в чужбина, но тя имаше чувството, че щеше да е по-благоразумен тук, с нея.

Не остана разочарована, когато се запозна с Мохамед бин Сабур. Той пристигна с изискан английски костюм, изработен от личния му шивач в Лондон, и безукорно лъснати обувки „Джон Лоб“ от Париж. Беше мургав, с гарвановочерна коса и мустаци — един от най-красивите мъже, които някога бе виждала. Принцът беше на трийсет и пет години, но изглеждаше по-млад. Ако Блейз не се отнасяше толкова сериозно към работата си, може би щеше да се изкуши да пофлиртува с него. Вместо това обаче прекараха два часа в словесен двубой. Той беше умен и забавен и притежаваше чудесно чувство за хумор. Беше учил в Англия.

През първия час той отговаряше уклончиво, но Блейз очакваше това и бе запазила важните си въпроси за по-късно, с надеждата да го измори и изненада. Дори се осмели да го попита за брат му, прочут като терорист. Той се засмя на глас и отвърна спокойно, без никакво притеснение:

— Каква интересна репутация има брат ми. Единственият, когото тероризира, съм аз. Биеше ме редовно, когато бяхме малки, при това доста безмилостно. А сега очарова жените и ми ги измъква. Той е дяволски хубав мъж.

Принцът отново се изплъзна от въпроса с лекота.

— Вие също сте такъв — отбеляза Блейз с усмивката, с която бе прочута от младите си години в телевизията.

— Благодаря ви, госпожице Макарти.

Тя му зададе още няколко добре обмислени въпроса за петрола в Близкия Изток и бизнеса му в Съединените щати. Принцът отговори предпазливо, но изглеждаше искрен. Не беше глупав и не й каза нищо, което не иска да бъде показано по телевизията. Беше достатъчно внимателен, но и достатъчно открит, за да направи интервюто вълнуващо за зрителите. А и бе невероятно привлекателен и загадъчен мъж. По игривия му отговор тя отсъди, че сигурно има нещо вярно в това, че брат му е терорист. Но бе наясно, че не бива да притиска

принца повече, затова приключи интервюто елегантно. Принцът се поклони и ѝ благодари. А после я изненада, като извади от джоба си малък подарък и ѝ го подаде. Блейз се смая. Никой от обектите ѝ не бе постъпвал така досега, макар някои да ѝ бяха изпращали подаръци покъсно. Но това се случваше много рядко, когато ставаха истински приятели. Тя си помисли, че това е част от чара на принца. Отвори кутийката под зоркия му поглед и видя златна гривна с малки диаманти от „Картие“. Изключително щедър подарък от един много хубав мъж. Тя се почувства поласкана и трогната.

— Благодаря ви за приятната вечер — каза той. — Чудя се, дали ще проявите любезността да вечеряте с мен?

Блейз не беше очаквала подобна покана. Но винаги бе настроена авантюристично и прие без колебание, а той се зарадва. Беше почти полунощ, но и двамата бяха ободрени от интервюто и напълно будни.

Принцът я откара с ферарито си в един от най-хубавите ресторанти в Дубай, „Пиер Гонер“. Тя се чувстваше удобно и спокойно с него. Независимо от репутацията му относно жените, той беше истински джентълмен, изключително изискан и цивилизован. Прекарваше доста време в Париж и Лондон всеки месец, а и често пътуваше до Ню Йорк по работа. Блейз се забавляваше много. Той изглеждаше увлечен по нея, а тя определено бе заинтригувана. Беше наясно, че вижда само онова, което той иска да ѝ покаже, а истинската му същност си остава добре прикрита. Но пък това, което виждаше, наистина ѝ харесваше. Не свали гривната от китката си цяла вечер. Когато му благодари за подаръка и вечерята, той отново ѝ благодари за интервюто. Блейз обеща да му го изпрати на диск; надяваше се той да остане доволен.

— Мога ли да ви се обадя, когато отида в Ню Йорк следващия път? — учтиво попита той. Тя се усмихна и отвърна топло:

— Би ми било много приятно. — Но беше сигурна, че принцът никога няма да го направи.

Не беше достатъчно пикантна за него, а и надали щяха да станат приятели. Но той направи престоя ѝ в Дубай по-забавен, а тя се почувства като истинска авантюристка, когато се прибра в апартамента си и отново разгледа гривната. Написа му благодарствена бележка, която щеше да изпрати сутринта, преди да си замине. Принцът се

прояви като щедър, мил, отзивчив и интересен обект. Пътуването ѝ до Дубай си струваше и бе пълен успех.

Тя изпрати материала на Чарли и той ѝ звънна след два часа.

— Мили боже, Блейз, какво направи с човека? Просто си го омаяла!

Интервюто се оказа дори по-добро от очакванията му. Бин Сабур изглеждаше омагьосан от Блейз.

— Не съвсем, а и не съм сигурна доколко беше честен. Например, по въпросите за брат му, а и по някои други теми, но все пак интервюто стана сполучливо.

— Страхотно е! Не виждаш просто обект, който седи и си излива душата. Ти му измъкваш отговорите като копчинени шалове от цилиндъра на фокусник. Скъпа, наистина те бива.

— Благодаря ти — отвърна тя и се усмихна на комплимента.

Дори тя трябваше да признае, че интервюто мина добре. Нямаше търпение да го изгледа. Засмя се весело и каза:

— Той ми подари диамантена гривна от „Картие“.

— Спа ли с него? — попита Чарли незабавно.

Звучеше, все едно е едновременно смаян и разтревожен. Не искаше да арестуват Блейз за нещо, което не би трябвало да прави, но пък тя бе прекалено умна за това.

— Разбира се, че не. Подари ми я в знак на благодарност за интервюто, когато свършихме. Всъщност, той е хубав мъж и страхотен флиртаджия. Приех да вечерям с него. А после се прибрах в хотела.

— Е, заключи си вратата, в случай че той се появи по-късно. Имаше вид на човек, който иска нещо повече от интервю. Мъжете не подаряват диамантени гривни просто ей така.

— Мъжете в Щатите очакват да си легнеш с тях, ако те заведат на вечеря. Тук поне ти дават диамантени гривни. По-добра сделка — закачи го тя.

Беше в чудесно настроение. Прекара забавно вечерта с принца, а и той я накара да се почувства млада и секси. Липсата на мъж в живота ѝ през последните четири години, откакто Андрю я измами, обикновено ѝ пречеше да си припомни, че е жена.

— Просто бъди предпазлива, докато си заминеш. Най-добре да не се налага да те спасявам от затвора, ако нарушиш някой закон. Или да те търся в Рияд, ако той те отвлече.

— Няма да ме отвлече. Тази вечер призна пред камерата, че има три съпруги, а и съм около десетина години по-стара от него.

— Е, и? Очевидно нито възрастта ти, нито трите му съпруги са му попречили да те покани на вечеря. А и мисля, че те имат право на четири или пет съпруги.

— Не се тревожи, Чарли. Утре ще се прибера у дома. А интервюто беше добро и за него. Осигурява му чудесна реклама в Щатите. И двамата печелим от това, а отгоре на всичко получих и диамантена гривна. Да, Дубай наистина беше успех.

— Връщай се у дома. Ще се почувствам по-добре, когато се върнеш в Ню Йорк.

Блейз също щеше да се почувства по-добре, но пък и бе доволна от успеха си. Интервюирането на вълнуващи хора бе нещо повече от работа. Понякога си беше истинско вълшебство. И сега бе минало отлично.

Не се чу повече с Мохамед бин Сабур, преди да тръгне, и остави благодарствената бележка на рецепцията, за да я доставят в неговия хотел. После хвана самолета за Ню Йорк. Чувстваше се като Пепеляшка след бала. Но вместо да изгуби пантофката си, тя се бе сдобила с красива гривна от „Картие“. Усмиваше се всеки път, когато я поглеждаше. Пристигна в Ню Йорк след четиринайсетчасовия полет и се прибра в апартамента си три дни след като бе заминала. И двете интервюта изглеждаха фантастични, когато ги изгледа в службата на следващия ден. Всичките ѝ продуценти бяха въодушевени. А Чарли не забрави да огледа гривната ѝ; изглеждаше впечатлен.

— Обзалагам се, че ще ти се обади, когато дойде в Ню Йорк.

— Съмнявам се. Саудитските мъже просто правят щедри подаръци. Повярвай ми, гривната не означава нищо.

— За десетата ни годишнина подарих на жена си тенджерки „Куизинарт“ — отвърна Чарли. — А не такава гривна.

Блейз се засмя.

— Затова вече няма да се омъжвам. Предпочитам сама да си купя „Куизинарт“. След десет години не би трябвало да ѝ подаряваш кухненски прибори, Чарли.

— Жена ми обича да готви — отвърна той леко засрамено.

Първият ден на Блейз мина добре, но часовата разлика ѝ се отрази вечерта. Легна си в осем часа и заспа след пет минути. Събуди

се в пет на следващата сутрин — навреме, за да види изгрева. После се захвана с проучвания за интервютата си следващата седмица. Все още размишляваше дали да отиде в Калифорния, за да отрази стрелбата в УКЛА, но историята вече изглеждаше поизстинала. Пат Олдън все още бе в кома и лекарите не бяха сигурни дали някога ще излезе от нея. Освен това не знаеха как ще функционира мозъкът му, ако оживее. Беше ужасна трагедия, но вече не бе новина.

В седем часа, докато седеше в кухнята и четеше вестника, тя реши да посети Салима в училище. Беше ѝ казала, че може да го направи, а и искаше да я види.

Блейз нямаше планове за уикенда и разполагаше с време. Погледна си часовника и взе категорично решение. Беше отпочинала и будна, във форма за тричасовото шофиране до Спрингфилд, Масачузетс. Можеше да пристигне там в десет сутринта, да прекара деня със Салима и да се прибере у дома същата вечер, както правеше обикновено. Близо до училището имаше частно хотелче с чудесна закуска, където Блейз отсядаше понякога, но предпочиташе да се върне у дома и да спи в собственото си легло, а Салима нямаше нищо против. Успяваха да се наприказват и напрегръцат толкова много, че този ден заедно им стигаше до следващото посещение.

Блейз се изкъпа, облече се, извади ключовете от колата и звънна в гаража. Използваше колата си рядко — през уикендите и за да отиде на почивка в Хамптънс през лятото. А най-вече, за да посещава дъщеря си.

Усмиваше се, когато излезе от сградата. Беше великолепен слънчев ден, типично циганско лято. Обичаше този сезон в Ню Йорк. Нямаше търпение да види Салима, а и пътуването щеше да е сред красиви местности. Чувстваше се невероятно щастлива на път към гаража. А когато запали двигателя, забеляза на китката си диамантената гривна, подарена от красивия саудитец, с когото се бе запознала в Дубай. Тогава си припомни как хората твърдяха, че тя водела идеален живот. И за първи път бе съгласна с тях.

3

Пътуването до Спрингфийлд беше спокойно и красиво, и три часа по-късно, когато отби от магистралата, тя се чувстваше весела и щастлива. Идването тук бе като ваканция. Друг свят, далеч от стреса на Ню Йорк. А и когато посещаваше дъщеря си, тя се съсредоточаваше само върху нея, и нищо друго.

Видя познатите ориентири по пътя към училище „Колдуел“, където Салима бе прекарала последните единайсет години, и забеляза строежа на нова сграда и ремонта на стара църква. Но като цяло, тук никога нищо не се променяше. Повечето къщи бяха построени през предишния век. Блейз зави по алеята, изпълнена с нетърпение да види дъщеря си. Учениците живееха в къщички по трима или четирима, заедно с възпитател, тъй като бяха по-малки от Салима. Големите бяха във вили за двама души. А Салима живееше в единствената самостоятелна къщичка. Блейз я бе окуражила да остане там, след като завърши. Дъщеря ѝ се записа в близкия колеж и я закарваха до там всеки ден. Прибираше се у дома за ваканциите, но Блейз смяташе, че животът там е по-добър за нея, и Салима бе съгласна. Вече не искаше да живее в Ню Йорк. Предпочиташе да остане в тихото провинциално общество, което бе неин дом от единайсет години. Блейз се надяваше Салима да остане там, докато завърши колежа. Сега тя беше втора година. Колежът ѝ бе доста малък; не ѝ осигуряваше достатъчно предизвикателства, но пък беше лесно. Чудеше се дали да се запише в Дартмут, но не искаше да живее в общежитие. Обичаше виличката си в „Колдуел“ и получаваше отлични оценки в училище, които щяха да ѝ помогнат, ако реши да се премести.

Блейз подкара направо към къщата на Салима в задната част на имота, заобиколена от великолепно дървета с аленочервени листа. През лятото всичко тънеше в прекрасна зеленина. А преди няколко години Блейз бе направила дарение, което им позволи да построят басейн с олимпийски размери. Салима беше изключителна плувкиня и бе в отбора по плуване през цялото време, докато учеше в гимназията.

Но тъй като вече учеше в колеж, не можеше да се състезава. Всички в училището, където бе прекарала толкова много години, я обичаха. Учениците вземаха пример от нея, а учителите бяха изключително мили. Аби — възпитателката, с която бе живяла пет години, сега бе най-добрата ѝ приятелка. Аби беше на трийсет и шест години, живееше в уюта на училището и все още се държеше и изглеждаше като младо момиче. Сплиташе косата си на малки плитчици и обожаваше Салима.

Блейз остави колата си на близкия паркинг и тръгна по спретнатата пътечка към вилата. Когато стигна до вратата, чу гласа на дъщеря си, която пееше. Вратата беше отворена. Блейз влезе тихо и видя Салима, застанала във всекидневната с гръб към нея. Двете с Аби се смееха на нещо, докато Салима се опитваше да пее; накрая тя се отпусна със смях на канапето. Не беше чула, че майка ѝ е влязла. Блейз пристъпи по старите дъски на пода, които проскърцаха, и Салима обърна глава.

— Мамо?

Познаваше стъпките ѝ веднага щом ги чуеше.

— Мамо! — извика тя уверено и се втурна през дневната към коридора.

Блейз се усмихна широко и протегна ръце.

— Липсваше ми толкова много, че просто трябваше да дойда днес — каза Блейз. Салима се хвърли в прегръдките ѝ и едва не я събори.

Аби ги наблюдаваше с топла усмивка. Блейз ѝ махна със свободната си ръка. Салима изглеждаше красива както винаги. Чертите ѝ бяха сходни с тези на майка ѝ, чак до трапчинката на брадичката. Единствената разлика бе дългата ѝ тъмнокастения коса. Салима обърна глава към майка си и опипа лицето ѝ. Усети сълзите, които Блейз проливаше винаги, когато я видеше.

— Плачеш! Да не съм станала по-грозна от последния път? — пошегува се Салима.

— Много по-грозна. Затова плача, когато те видя — отвърна Блейз усмихнато.

— В такъв случай се радвам, че не мога да се видя — отвърна Салима шеговито.

Влязоха прегърнати в дневната и Салима седна на канапето. Знаеше точно къде се намира всяко едно нещо. Всичко във вилата ѝ беше добре познато и нямаше проблеми да се оправя там. *Беше спяла.*

Поставиха ѝ диагноза диабет тип I още на три години, и това разби сърцето на Блейз. Идеалното ѝ дете страдаше от остър детски диабет, който се лекуваше само с инсулин. Отначало Салима плачеше при всяка инжекция и убождане на пръста, за да проверят нивото на инсулина. Впоследствие ѝ дадоха помпа, но все пак трябваше да я наблюдават внимателно. Помпата поддържаше инсулина на безопасно ниво и ѝ го доставяше чрез подкожен катетър. Закачаха помпата към колана на джинсите или полата ѝ, и тя винаги вършеше чудесна работа.

Очите ѝ бяха засегнати на шест години, което беше необичайно рано. Беше прекалено малка, за да изгуби зрението си, или поне така лекарите уверяваха Хари и Блейз. На седем години виждаше частично, после ретините ѝ се отлепиха и на осем бе напълно спяла.

Опитаха се да я оставят у дома, но Хари живееше в Ел Ей, а Блейз непрестанно пътуваше. Нямаше доверие на гледачките и никога не вярваше, че я наблюдават достатъчно. Наложил се да вземе ужасно решение — да се откаже от кариерата си, за да се грижи за Салима денонощно, или да я изпрати в училище за слепи, където бяха по-добре подготвени да я наблюдават и да осигурят безопасността ѝ. Диабетът ѝ изискваше постоянни грижи, а в училището имаше пълен медицински персонал. Решиха да опитат за шест месеца. Салима се влюби в училището от мига, когато стъпи там, и се чувстваше чудесно с други деца като нея. Вече не беше различна; имаше приятели, с които да си играе, и Блейз можеше да се успокоява с мисълта, че за дъщеря ѝ се грижат великолепно.

Блейз продължи да работи и в края на шестте месеца стана ясно, че в „Колдуел“ е идеално за Салима. Толкова идеално, че единайсет години по-късно тя реши да остане там след завършването си. Не можеше да си представи, че ще живее някъде другаде. Понякога Блейз се чувстваше виновна заради затворения живот на дъщеря си и се чудеше дали тя има нужда от нещо повече. Но Салима бе щастлива там и на майка ѝ сърце не ѝ даваше да я върне в Ню Йорк. А и Аби нямаше да дойде с нея. Майка ѝ бе сериозно болна от години, и тя искаше да е близо до нея. Затова Салима остана там, а Аби ходеше с нея в колежа

всеки ден. Блейз ѝ подари кола и Салима се радваше на свободата да ходи, където поиска. Сега вече бе завършила и не се налагаше да се подчинява на правилата, които се отнасяха за по-малките. Повечето учители ѝ бяха приятели, а Аби бе по-скоро нещо като по-голяма сестра или майка. Тази мисъл винаги леко нараняваше Блейз, но Аби бе много по-добра от нея за дъщеря ѝ и правеше всичко, от което Салима имаше нужда. Блейз бе наясно, че тя самата нямаше да се справи, дори и ако не работеше. Идеята да носи отговорност съвсем сама за болестта на Салима винаги я бе плашила.

— Е, с какво се занимавате вие двете? — попита Блейз и се просна на канапето до дъщеря си.

Двете млади жени бяха като сиамски близначки — винаги заедно, неразделни.

— Опитвах се да науча Аби да пее гами — засмя се Салима.

Аби изглеждаше обикновена, но мила. Беше с джинси и бял мрежест пуловер, който Блейз ѝ бе донесла от Ирландия. Салима беше с дизайнерски джинси и розов пуловер, който майка ѝ бе изпратила наскоро. И двете приличаха на деца — много по-млади, отколкото бяха. Салима изглеждаше на около петнайсет, а Аби — съвсем малко по-голяма.

— Тя е безнадеждна — добави Салима относно певческите способности на приятелката си. — Не може да изпее и една мелодия, дори животът ѝ да зависи от това. Не може дори да изпее гамата. Изсвирих ѝ малко от музиката, която разучавахме в училище — от италианския Ренесанс, а тя не я хареса.

Салима бе пяла в училищния хор, когато беше в гимназията, както и в местния църковен хор в неделя.

— Тази музика е толкова потискаща — усмихна се Аби извинително.

— И аз мисля така — призна Блейз. — Не може ли да изучаваш нещо по-весело? Например коледни песни. Тогава всички ще можем да пеем заедно. Или поне аз ще мога. Не знам откъде се е появил музикалният ти талант, но със сигурност не е от мен — засмя се тя.

— Следващият семестър ще се запиша в клас по грегориански псалми — заяви Салима, за да ги подразни.

Беше надарена с изключителен глас и се възползваше от всяка възможност да попее. Имаше най-добрия и чист глас в цялото

училище. И най-високите ноти никога не ѝ се опираха.

— Ще се изнеса, ако пропееш и псалми — заплаши я Аби, но не прозвуча особено убедително.

— Не, няма да се изнесеш. Аз съм единствената, която знае как да ти сплита косата. Ще заприличаш на плашило, ако се изнесеш — предупреди я Салима. И трите се засмяха.

Салима се справяше невероятно добре, особено на позната почва. А тя познаваше всеки сантиметър от „Колдуел“ и земите наоколо като собствената си длан. Дори понякога успяваше да стигне от една сграда до друга без помощта на Аби, която обикновено я придружаваше. Салима мразеше белите бастуни и отказваше да използва такъв. Разчиташе само на Аби. Освен това отказваше да има куче водач, още откакто бе ослепяла. Мразеше кучетата. Аби удовлетворяваше идеално всичките ѝ нужди. А в къщата Салима изглеждаше почти зряща, тъй като познаваше отлично разположението на всичко.

— Искаш ли да отидем някъде на обяд? — предложи Блейз. Но Салима обикновено отказваше.

Чувстваше се най-щастлива в района на училището. Изключение правеха само часовете ѝ в колежа, където просто нямаше избор. Точно по тази причина тя реши да не се записва в Дартмут, въпреки отличните си оценки. Смяташе, че ще ѝ е трудно да се ориентира там, а Аби не можеше да замине с нея. Салима пък не можеше да се справи без нея. Блейз бе наясно, че ако Аби някога напусне по някаква причина, Салима ще се чувства изгубена без нея.

— Аби обеща да приготви специалните си вафли — обяви Салима. Приличаше на дете.

— Ще е забавно да хапнем в „Питърсънс“ — предложи Блейз.

Винаги смяташе, че за дъщеря ѝ ще е добре да поизлезе малко, но Салима явно не изпитваше желание да се появява във външния свят. Чувстваше се най-добре във вилата.

— Предпочитам да ям тук — заяви Салима.

Тя живееше в пашкула, който Блейз ѝ бе осигурила, а Аби бе щастлива там с нея. Аби беше местно момиче, което никога не се бе отдалечавало от дома. Отиде в Ню Йорк за първи път със Салима през ваканцията и изглеждаше ужасена през цялото време. Наложиха се Салима да я успокоява. Аби вече бе свикнала, но ѝ бяха нужни няколко

години. И докато Салима си бе у дома, рядко излизаха от апартамента. Гледаха филми на огромния екран на Блейз, които Салима можеше да слуша и следи, снабдени със записани „описания на филми“, обясняващи действието на слепите хора. Салима обичаше филмите. Поръчваха си храна от ресторанти, която им доставяха в апартамента. За Блейз винаги бе трудно да ги изведе навън, дори тук. Но Аби се грижеше прекрасно за дъщеря ѝ. Наблюдаваше нивото на кръвната ѝ захар и проверяваше помпата ѝ съвестно. Правеше абсолютно всичко за Салима. И дъщеря ѝ изглеждаше безукорно облечена и поддържана. Единствените неща, които Аби не можеше да прави, бяха плитките и пеенето, и Салима я закачаше безмилостно и за двете.

След няколко минути Аби отиде в кухнята, подреди масата и им сервира току-що направени вафли.

— Прощавам ти за това, че не можеш да пееш — заяви Салима с уста, натъпкана с вафли с диабетичен кленов сироп. — Вафлите ти са фантастични!

Аби обичаше да глези момичето по безброй начини. Блейз дори изпитваше лека болка, когато я гледаше. Аби бе майката, която тя самата никога не би могла да бъде. Нямаше нито търпение, нито време за това. Аби разполагаше и с двете. Блейз живееше в много по-голям свят, от който ревностно бе защитавала Салима. Не пазеше дъщеря си в тайна, но никога не говореше за диабета и слепотата ѝ. И я бе държала далеч от пресата през целия ѝ живот. Блейз бе изключително предпазлива и грижовна, когато ставаше дума за дъщеря ѝ.

Ослепяването ѝ, а преди това — диагностицирането на диабета, разбиха сърцата на Блейз и Хари. Той така и не успя да се приспособи към това. И вместо да приеме, че има сляпа дъщеря, избяга и почти никога не я виждаше. Беше прекалено болезнено за него. Изпращаше ѝ картички за рождения ден и караше Блейз да ѝ купува подаръци за Коледа и другите празници. Не знаеше какво харесва дъщеря му, дори когато бе още съвсем малка. Слепотата ѝ го объркваше, затова не си правеше труда да ѝ купува нищо и възлагаше задачата на Блейз. Тя винаги я изпълняваше съвестно и хвалеше Хари пред дъщеря си заради великолепните му подаръци — красиви кукли, на които Салима се радваше, макар да не ги виждаше. Тя си беше като всяко друго дете. Когато порасна, обичаше музиката и кожените якета, както и пухкавото палто от лисича кожа, което получи за осемнайсетия си рожден ден и

не свали оттогава. Но баща ѝ рядко идваше да я види; това я бе разочаровало цял живот. И никога не ѝ се обаждаше. Тя рядко говореше за него и бе свикнала с липсата му. Но понякога, когато споменаваха името му, Блейз разбираше колко силно я бе наранил Хари. Тя се опита да му обясни проблема, но не постигна успех. Той отвърна, че просто не може да се справи с това. Да бъдеш родител на обикновено дете бе достатъчно тежка работа, но да си родител на сляпа дъщеря му идваше в повече. Беше му по-лесно просто да я пренебрегва.

— Какво искаш да правим следобед? — попита Блейз, докато Аби подреждаше чиниите в миялната, която тя им бе купила.

— Какво ще кажеш за някой филм? Тъкмо получих два нови.

Салима особено обичаше музикалните филми. Беше „гледала“ „Ани“ и „Мама Миа“, „Мери Попинз“ и „Звуците на музиката“ стотина пъти, и винаги пееше заедно с тях.

— Защо не поизлезем малко на въздух? — предложи Блейз. — Винаги можеш да гледаш филми. Навън е прекрасен ден.

Това беше един от постоянните проблеми на Блейз с дъщеря ѝ. Трудно ѝ бе да я измъкне от удобния ѝ дом, дори за да отиде на разходка в околността. Салима не обичаше да излиза, ако не е наложително, а Аби не я насилваше. Не обичаше да я притиска и да я разстройва, а Салима предпочиташе да си седи в уютната вила. Сега излизаше само за да отиде на училище.

— Разкажи ми за пътуването си — каза Салима, като се опита да я отклони от идеята за разходката; но и наистина ѝ бе интересно.

Блейз ѝ разказа за двете интервюта и колко вълнуващи бяха обектите ѝ, а също и за Дубай и това, което бе видяла от него. Спомена за диамантената гривна от „Картие“, и Салима я опипа на китката ѝ.

— Струва ми се скъпа — ухили се Салима. — Той сигурно много те е харесал.

— Не, просто прояви щедрост. Саудитците са такива. А откъде знаеш, че е скъпа? — попита Блейз.

— Тежка е и усещам диамантите навсякъде. Не е била евтина.

— Наистина — съгласи се Блейз с усмивка.

— Хубав ли беше?

Салима обичаше да слуша разказите на майка си за пътуванията и за интервютата ѝ. Беше най-голямата почитателка на Блейз. А майка

й бе нейната най-голяма почитателка. Салима беше забележително хлапе, още откакто се роди. Беше тъжно, че Хари почти не я познаваше, а тя самата не разполагаше с повече време, което да прекарва с нея. Годините просто си отлитаха.

— Беше много хубав и изключително умен — каза Блейз за саудитския принц.

— Падна ли си по теб, мамо? — подразни я Салима, най-вече заради гривната.

Но и знаеше, че майка й е хубава. Всички твърдяха така.

— Не. Аз съм десетина години по-стара от него, а и той вече има три съпруги. Това е прекалено много за мен.

Салима знаеше всичко за връзката на майка си с Андрю и какво бе станало. Познаваше го и го харесваше, а и той положи усилия да се сприятелят; но крайт никак не й хареса, както и нечестността му към майка й. Тогава Салима беше на четиринайсет години. След края гласът на майка й звучеше много тъжно в продължение на месеци, може би дори година. Сърцето на момичето се свиваше, когато долавяше болката на майка си. Самата Салима бе имала няколко връзки в училище, но сега всички момчета там бяха прекалено малки за нея, а в колежа още не бе срещнала никого. Винаги я придружаваше Аби. Отиваха до колежа, връщаха се и никога не се мотаеха наоколо. Освен това Салима беше свенлива. Срамуваше се, че е сляпа в присъствието на зрящи. А и единствените зрящи, които познаваше, бяха учители, не деца. Това бе недостатъкът на живота в пансион за слепи. Нямаше представа как да се държи с хора, които виждат. Всичките й съученици бяха слепи. И това продължаваше от единайсет години. Блейз все още вярваше, че дъщеря й е много по-добре тук. Но с течение на годините, Салима все повече се отдалечаваше от външния свят. Сега Ню Йорк щеше да е опасна джунгла за нея, и майка й не можеше да се справи с това. В „Колдуел“ Салима бе в безопасност. И тя никога не молеше да се прибере у дома. Правеше го само ако няма друг избор — когато училището бе затворено през ваканцията.

Нужни бяха известни усилия, но накрая Блейз успя да я убеди да отидат на разходка. Описваше й дърветата, чиито листа бяха обагрени в оранжево и червено. Салима хвана майка си под ръка, а Аби вървеше безмълвно зад тях. Беше там за всеки случай, но не искаше да се натрапва. Винаги проявяваше дискретност, и Блейз обичаше тя да е

наблизо. Никога не оставаше сама с дъщеря си; предпочиташе да е така. Не се чувстваше достатъчно компетентна, за да помогне на Салима, ако стане нещо неочаквано, а знаеше, че Аби няма да има проблеми. Единственото, което Блейз можеше да направи, бе да разказва истории за работата и пътуванията си и да разсмива дъщеря си. Винаги се забавляваха чудесно, но Салима се нуждаеше от много повече.

Когато се върнаха във вилата, Аби им направи горещ чай. Блейз остана с тях до късно следобед, когато започна да се смрачава. В шест часа тя тъжно заяви, че трябва да си тръгва. Очакваше я дълго шофиране до града.

— Искаш ли един сандвич, преди да потеглиш? — предложи ѝ Аби с мила усмивка.

— Не, благодаря. Трябва да вървя — каза Блейз с мъка.

Винаги ѝ бе неприятно, че се налага да си тръгва.

— Ще дойда скоро — обеща тя и прегърна Салима, която се притисна към майка си, вдъхвайки аромата ѝ.

Обичаше уханието на парфюма и шампоана ѝ. Понякога долавяше присъствието ѝ в стаята по миризмата. Сетивата на Салима бяха изключително изострени, особено слухът и обонянието.

— Ще ти звънна тази седмица — обеща ѝ Блейз, като се зарече наум да го направи.

Обичаше да е с дъщеря си и недоволстваше от грубата намеса на живота в отношенията им. Салима беше най-прекрасният дар в живота ѝ, независимо колко рядко я виждаше.

— Благодаря ти, че дойде, мамо — усмихна се Салима, изпращайки майка си до вратата. — Беше забавно. Винаги е така, когато си тук.

Тя искрено вярваше, че майка ѝ е вълнуваща личност.

— Нямам търпение да се прибереш у дома за Деня на благодарността — каза Блейз. — Ще купя билети за мюзикъл на Бродуей. Ще се повеселим.

Знаеше, че Салима ще хареса идеята. Винаги, когато идваше в града, се опитваха да посетят някой мюзикъл.

— И на опера също ще е чудесно... Или пък концерт. Бетовен, ако има.

Салима изглеждаше развълнувана. Единственият начин да събудиш интереса ѝ и да я измъкнеш навън беше музиката.

— Ще видя програмата за този уикенд — обеща Блейз.

— Шофирай внимателно — загрижено ѝ нареди Салима и я прегърна за последен път.

— Ще внимавам.

Салима ѝ махна и затвори вратата. Докато вървеше към колата си, Блейз чу музика и смеха на двете момичета. Почувства се странно изоставена и осъзна каква късметлийка е Аби. Прекарваше много време със Салима, която я обичаше много. От време на време на Блейз ѝ се искаше да бе направила друг избор, но знаеше, че този бе правилният и за двете им. Тя се нуждаеше от работата си, а Салима бе щастлива в училището. Просто положението беше такова. Тя потегли на юг и избърса една сълза от бузата си.

4

Седмицата след посещението на Блейз при Салима бе типична за живота в телевизията. Тя планираше новото си предаване, отразяваше различни събития, подготвяше статии и работеше върху две специализирани предавания. Тогава чу един слух и се зачуди дали в него има нещо вярно. Често се чуваше, че някой е нает или уволнен, или преместен на ново място, но обикновено се оказваха само клюки. През годините тя се бе научила да не изпада в паника и да не реагира прибързано. Телевизията беше мелница за клюки.

Първо чу от Чарли, че се е появило ново момиче. Младата жена била доведена от филиала в Маями; преди това била манекенка. Чарли спомена, че била зашеметяваща красавица, на двайсет и девет години. На следващия ден Блейз чу новината и от Марк. Новото момиче щяло да чете новините през уикенда известно време — това бе мястото, където често изпробваха новите лица. Когато Блейз се запозна с нея на едно събрание, тя се оказа красива, както я бе описал Чарли. Беше висока блондинка с огромни изкуствени гърди, тънка талия и прекрасно лице. Блейз си помисли, че тя изглежда ентузиазирана и умна. Сузи Куентин беше завършила „Браун“ и бе получила магистърска степен по журналистика в „Колумбия“. Когато излязоха от съвещанието, Сузи се приближи с възхитен поглед към Блейз.

— Винаги съм искала да се запозная с вас — каза тя с леко задъхване, което Блейз не можеше да си представи в новините.

Гласът на Сузи беше неприятен; заради него тя изглеждаше по-глупава, отколкото беше. Но видът ѝ напълно компенсираше това. А очите ѝ зорко отбелязваха всичко. Блейз остана с впечатлението, че Сузи Куентин ще се стреми към нейното място. Беше напълно убедена в това, а и работеше в телевизията от достатъчно дълго време, за да знае как стоят нещата. И тя самата се появи по същия начин преди двайсет и пет години. Пристигна от Сан Франциско, за да замени човек, когото светът отдавна бе забравил. Дори не можеше да си спомни името на жената, която бе заемала мястото ѝ. Но с Блейз

телевизията получи много повече, отколкото очакваше. Тя се превърна в основната им звезда; нямаше дом в цялата страна, където да не знаят името ѝ. Всеки, работещ в телевизионен канал, искаше да е на нейното място. И Сузи Куентин бе пристигнала от Маями, за да постигне точно това. Искаше да е новата Блейз Макарти. Когато очите им се срещнаха, Блейз осъзна, че ще си има неприятности. Нямаше да ѝ е за първи път. И преди бяха водили други нови лица, за да ги подготвят да заемат мястото ѝ. Досега опитите винаги излизаха неуспешни. Тя бе наясно, че някой ден ще се появи някой по-умен или по-добър, по-вълнуващ, по-красив, и най-вече по-млад, и щеше да ѝ се наложи да се оттегли. Но още не беше готова за това. Блейз беше на върха. Специализираните ѝ предавания ставаха все по-интересни и проникновени, а рейтингите ѝ бяха солидни. Сега обаче бяха довели това ново момиче, и Блейз усети как шефовете дишат във врата ѝ.

— Вие сте идолът и моделът ми, откакто пораснах достатъчно, за да гледам телевизия — каза Сузи, и Блейз усети как кръвта ѝ изстива.

Пред Сузи Кю, както я наричаха зад гърба ѝ, тя се почувства на деветдесет години.

— Много ми е приятно да го чуя. Добре дошла в Ню Йорк — отвърна Блейз, като се опита да прикрие притеснението си.

Все пак, тя бе прочутата телевизионна звезда и нямаше от какво да се страхува. Но знаеше как стоят нещата. В телевизията човек винаги има от какво да се страхува.

— Пристигнах миналата седмица — обясни Сузи. — Всички бяха невероятно мили. Позволиха ми да отседна в корпоративния апартамент, докато си намеря собствен.

Още лоши новини. Никога не отстъпваха на никого тези апартаменти, освен ако не очакваха този човек да се издигне много високо. Очевидно, инвестираха в Сузи Куентин и очакваха да си получат дивидентите.

Когато влезе в кабинета си, сърцето на Блейз се сви, а стомахът ѝ се разбунтува. Отначало Марк не ѝ каза нищо по въпроса. Но знаеше, че трябва да ѝ съобщи новината, преди Блейз да я чуе от някой друг.

— Дават на Сузи Кю специално предаване за проблемите с бездомните — каза той мрачно.

Проблемът беше значителен, и точно от тези, които обикновено възлагаха на Блейз.

— Благодаря за предупреждението — отвърна тя, а после се върна към работата си, без да каже и дума повече.

Знаеше какво означава това за нея. Щеше да ѝ се наложи да работи още по-усърдно, да проявява повече творчество и новаторство, за да запази рейтингите си в стратосферата. Нямахше място за никакви грешки.

Блейз изпадна в паника, макар да не го показваше, и започна да ходи на фитнес след работа, за да се успокои. Обади се на личния си треньор и масажистката, за да си запише час и при двамата през уикенда. И всяка нощ работеше до късно, разработвайки нови идеи. За момент се зачуди дали са довели Сузи Кю, за да я подложат на още повече напрежение, но осъзна, че не е така. Просто подготвяха момичето за нещо голямо. А нищо не бе по-голямо от Блейз, Сузи може би щеше да има нужда от цяла година, за да се изкачи на върха. Но определено бе на път натам — като ракета с топлинно насочване, устремила се към мястото на Блейз. През следващите две седмици Блейз се съсредоточи само върху работата си. Не можеше да си позволи пропуски.

Въпреки стреса и проблемите в службата, тя звънна няколко пъти на Салима, за да провери как е тя. Не сподели с нея какво става в телевизията. Но Андрю Уейланд ѝ звънна от Ел Ей седмица след пристигането на Сузи. Той също бе чул слуховете. В типичния си пасивно-агресивен стил каза на Блейз, че се тревожи за нея. Истината бе, че ѝ се обаждаше, за да злорадства. Все още ѝ бе сърдит, че сложи край на връзката им, когато разбра, че разводът му е лъжа. Кариерата му в Ел Ей не вървеше добре и рейтингите му бяха спаднали страхотно.

— Не се тревожи за нищо — увери я той с фалшиво дружелюбие. — Тя изобщо няма да може да се справи с работата ти. Никога няма да има друга като теб.

Но Блейз не беше толкова сигурна. Един ден щеше да се появи друга, и може би точно това бе моментът. Съчувствието на Андрю не звучеше искрено.

— Никога не можеш да си сигурен — небрежно отвърна тя. — Как е животът в Ел Ей? Ходиш ли на плаж всеки ден?

Андрю живееше в Малибу, в умопомрачителна къща, която Блейз видя на снимка в списание, където той и жена му позираха до басейна.

Същата тази съпруга, с която уж възнамеряваше да се разведе, дори след като Блейз го заряза. Поредната лъжа. Приличаха на идеалната двойка, с еднакви бели ризи и джинси и калифорнийски усмивки. Статията я разстрои, макар вече да бе приключила връзката. Обажданията му също я разстройваха; не знаеше защо изобщо ги приема. Вероятно защото нямаше друг, с когото да говори за живота си. Познаваха се добре и знаеха всичко един за друг. Глупаво оправдание — но единственото, което ѝ звучеше логично. Андрю обаче винаги успяваше да я засегне, дори когато се преструваше на мил и любезен. Понякога преструвките му влошаваха положението още повече. Блейз си мислеше тъжно, че той ѝ липсва, както ѝ липсваха и добрите времена, преди да научи истината. Андрю беше толкова убедителен. Но вече не вярваше и на една негова дума.

— Трябва да вечеряме заедно някой път и да си припомним старите времена. След няколко седмици ще бъда в Ню Йорк — каза той с нежен глас, примамвайки я като змията в райската градина.

— Да, може би — отвърна тя уклончиво, макар да знаеше, че няма да го направи.

Нямаше желание да се тормози. Сега можеше да отговори на обажданията му и да го изслуша, но не искаше да го вижда никога вече. Целта ѝ бе да спре напълно да общува с него — никакви телефонни разговори, нито имейли, но досега не я бе постигнала.

— Трябва да се връщам на работа. Благодаря за обаждането — каза тя и затвори.

Защо му благодарих? зачуди се Блейз. За какво? За това, че отново я разстрои? Или заради заплахите със Сузи? За това, че я караше да се съмнява в себе си? Или за да ѝ напомни какъв лъжец е и колко силно я нарани? Чувстваше се на дъното цяла година след като скъсаха. Вече бе претръпнала, но не можеше да слуша някой мъж, без да се запита дали я лъже. Блейз не можеше да си представи, че някога отново ще повярва на мъж, а и не искаше. В живота ѝ нямаше място за нова любов. А и заради присъствието на Сузи Кю, романтиката бе последното, за което можеше да мисли. Сега искаше само да отърве кожата. Слуховете за Сузи не спираха. Тя беше новото златно дете на управата. Шефовете смятаха, че не може да сгреша, макар още да не се бе доказала. Но бяха омаяни от младостта и красотата ѝ.

Две седмици след пристигането на Сузи Блейз работеше по един репортаж, когато телефонът ѝ звънна. Марк беше отишъл да обядва и се наложи тя да вдигне слушалката. Чу неясно хлипане, но нямаше представа кой е, нито дали търсят нея.

— Ало? Кой се обажда?

Блейз видя, че номерът, от който се обаждат, е блокиран, и се обърка.

— Извинете... Там ли сте? — попита тя. Тогава чу познат писък.

Звук, който не бе чувала от години. Салима! Дъщеря ѝ пищеше по този начин като бебе, и когато започна да ослепява и бе уплашена. Сърцето на Блейз заби ожесточено.

— Салима? Ти ли си?

После писъкът премина в хлипане. Салима забъбри нещо неясно за Аби, но Блейз не можа да я разбере.

— Бебчо, успокой се... по-бавно... Какво се е случило?

Блейз стреснато се зачуди дали Аби е напуснала, или е уволнена. Според нея, това бе единствената причина Салима да се разстрои. Ако Аби бе уволнена, Блейз щеше да принуди училището да я върне обратно.

— Къде си? — попита Блейз. Чудеше се дали Аби е там.

Дали двете момичета се бяха скарали? Дали Аби бе пострадала?

— Във вилата — отговори Салима отчаяно.

Това бяха първите ѝ думи, които Блейз успя да схване.

— Къде е Аби?

В отговор на въпроса, Салима отново захлипа. Минаха няколко минути, преди да проговори отново, след като майка ѝ ѝ нареди да диша дълбоко.

— Тя се разболя... Тази сутрин се събуди с температура... Обадох се на госпожа Гарнър и я помолих да изпрати сестрата. Тя повика лекар и я отведеха в болницата. Не ми позволиха да отида с нея.

— Бебчо, тя ще се оправи — успокой я Блейз, но Салима заплака още по-силно. — Вероятно е само грип и не искат да се заразиш.

— Казаха, че е болна от менингит. Звъннах в болницата, но не ми позволиха да говоря с нея. Казаха ми, че спи. Не успях да се сбогувам с нея, мамо.

Гласът ѝ бе невероятно измъчен и по гърба на Блейз пробягаха ледени тръпки.

— Защо пък да се сбогуваш? — попита тя уплашено.

— Аби е мъртва — каза Салима и отново заплака.

Блейз стисна слушалката и занемя. Аби бе починала само за няколко часа. Блейз знаеше, че при болните от менингит често става така, но все пак ѝ бе невъзможно да повярва. Погледна си часовника и разбра какво трябва да направи.

— Идвам възможно най-бързо. Тръгвам от службата веднага. Потърпи, бебчо. Знаем, че това е повече от ужасно. Немислимо е. Ще бъда там след три часа.

След няколко минути Салима най-после затвори телефона, а Блейз звънна на Чарли. Заяви, че има спешен семеен проблем и ѝ се налага да излезе от работа веднага. И с буца в гърлото му каза, че няма да може да направи предаването си на следващия ден.

— Знаем, че те уведомявам в последния момент и ужасно съжалявам, но нямам избор.

— Какво е станало? Добре ли е дъщеря ти? — загрижено попита той.

Блейз никога не излизаше от работа без предварително предупреждение, а и никога не бе пропускала предаванията си.

— Жената, която се грижи за нея, току-що е починала. Салима е в истерия. Обичаше Аби повече и от мен — отвърна тя лаконично.

Чарли бе един от малкото хора в телевизията, освен Марк, които знаеха, че Салима е сляпа и е диабетичка.

— Тръгвай — мило каза той. — Звънни ми довечера, за да ме уведомиш кога ще се върнеш.

— Може да остана там няколко дни — честно каза тя. — Това ще бъде много тежко за детето ми. Чарли — добави тя в последния момент, — моля те, не възлагай сутрешното ми предаване на Сузи Кю.

Блейз знаеше, че моментът не е никак подходящ да излезне от работа, а и никога преди не го беше правила. Това можеше да осигури на Сузи очакваното място. Но не можеше да се занимава и с този проблем сега. Не още.

— Не се тревожи. Няма да стане — отвърна Чарли, който обичаше да работи с нея и смяташе, че са страхотен екип. — Просто се успокой и се погрижи за детето си.

— Благодаря ти — трогна се тя и затвори. После звънна в училището.

Поиска да говори с директора, за да се увери, че при Салима има човек, който да я успокоява преди пристигането на Блейз. Той ѝ обясни какво се бе случило.

— Все още не можем да повярваме. Аби почина за четири часа. Беше съвсем добре вчера. Казаха ми, че при менингита ставало така. А сега се тревожим за епидемия — ужасено каза той.

Блейз се уплаши за дъщеря си.

— Какво ще правите? — попита тя притеснено.

Тревожеше се за Салима, която бе живяла с Аби.

Ами ако се е заразила и също умре? Прилоша ѝ. Салима бе единственият човек на света, когото обичаше. А знаеше достатъчно за вирусния менингит, поразил Аби, за да е наясно, че човек може да се зарази от кашляне или кихане.

— Все още не знам. Ще поговорим за това, когато пристигнеш. След час имам среща със служител от здравното министерство.

Директорът тъкмо се бе върнал от посещението си при майката на Аби, на която бе съобщил за смъртта на момичето. Денят бе ужасен кошмар за цялото училище, но най-вече за Салима — и двамата го знаеха.

— Ще дойда колкото може по-бързо — увери го тя и излетя навън.

Профуча покрай Марк в коридора и му обясни къде отива и защо.

— Мили боже! — възкликна той шокирано. — Мога ли да помогна с нещо?

Тя поклати глава отрицателно и се затича. Скочи в асансьора и след миг профуча през фойето.

Намери Тъли навън и го помоли да я закара до вкъщи, където хвърли малко дрехи в един сак. После Тъли я придружи до гаража и ѝ помогна да прибере сака в багажника.

— Трябва да се успокоите, преди да тръгнете с колата — строго ѝ нареди той. — Иначе ще се убиете.

— Ще се оправя — увери го тя. Три минути по-късно фучеше сред колите към Ийст Ривър.

През целия път кара с максимална скорост. Очакваше да я спре полицията, но се отърва. Пристигна в „Колдуел“ след два часа и половина и отиде направо във вилата, където Салима плачеше истерично. Блейз я прегърна нежно и я остави да се наплаче. Единственото, което можеше да направи, бе да прояви нежност и да издава успокояващи звуци. Нямахше какво да каже, за да оправи положението — а най-лошото бе, че нямаше начин да върне Аби. Сърцето на Салима бе разбито. Накрая Блейз я сложи да си легне. Една от училищните помощнички, която Блейз почти не познаваше, правеше компания на Салима. Блейз седна на леглото на дъщеря си и държи ръката ѝ, докато тя заспа. После отиде да намери Ерик, директора, в главната сграда, където живееше. Той изглеждаше съсипан; личеше, че е плакал.

— Утре затваряме училището — промърмори той отчаяно, а тя се втренчи в него смаяно.

— Завинаги ли?

Той поклати глава отрицателно и едва успя да отговори:

— Здравното министерство препоръчва да затворим за два-три месеца, в зависимост от това дали ще има нови случаи на менингит. Трябва да изпратим всички по домовете им. За всеки от нас е опасно да остане тук. Всички имахме контакт с Аби. Уведомихме всички преди около час. Няколко от родителите вече взеха децата си. Очаквам още десетина тази вечер. Останалите си тръгват утре сутрин. Трябва да избегнем епидемията на всяка цена.

— Какво ще стане с децата? — попита Блейз с разтреперан глас.

— Ще изпратим при тях възможно най-много помощници. Но има проблем, Блейз — каза той, като я погледна в очите.

Ерик винаги бе пряк и честен с нея през изминалите единайсет години и тя го считаше за приятел.

— Никой от помощниците, които са подходящи за Салима, не може да напусне града. Имам предвид, никоя от жените помощнички. Всичките са омъжени и имат деца. Живеят наблизко и не искат да заминат за Ню Йорк. Вече говорих с тях.

— Ами Лара? Момичето, което е при Салима сега?

— Тя има съпруг и две деца. Не може да пътува. Едва успя да намери детегледачка за тази вечер. По принцип не живее при нас.

Явно това бе причината Блейз да не я познае веднага — просто я бе виждала твърде рядко. А и Лара не работеше през уикендите.

— Имам чудесен човек за теб, но е мъж.

Блейз го погледна ужасено.

— Не мога да взема мъж със себе си. Пътувам непрестанно. Той не може да облича Салима и да я къпе. Какво да правя с него?

— Ще се наложи да работиш с него. Не мога да направя нищо повече — откровено каза той. — Той е най-добрият ми учител. Бих го изпратил при Тими Дженкинс, но семейството му ще го настави в друго училище в Чикаго, по-близо до дома им. И това освобождава Саймън. Попитах го и той е съгласен да замине за Ню Йорк.

— Не мога да взема мъж — упорито възрази Блейз. — Трябва да ми намериш жена — добави тя отчаяно.

— Единствено с него разполагам — нещастно отвърна Ерик, и тя изпадна в паника. — Той или никой друг. Нямах ли жена, която да ти помага? Икономка или нещо подобно?

— Имам икономка, но тя работи само денем. Не живее при мен. А и вечно пътувам по работа. Това ще е много тежко за нея.

— За нас е трудно да затворим училището. Просто трябва да се справим с проблемите по някакъв начин. Кога ще отведеш Салима? Може да тръгнете довечера, ако искаш.

— Тя спи. Ще тръгнем утре сутринта. Кога е погребението на Аби? — попита Блейз.

Не познаваше майката на Аби, но знаеше, че сигурно за нея е било кошмарно да изгуби дъщеря си.

— Вдругиден — мрачно отговори Ерик.

— Бих искала да останем дотогава. Заради Салима — тихо каза Блейз. — Тя ще иска да отиде. Предполагам, че може да отседнем в частния хотел.

— Ще кажа на Саймън да се подготви за утре сутринта — обеща Ерик и я погледна с известно нетърпение.

Налагаше му се да изпрати повече от петдесет ученици у дома заедно с придружителите им и да затвори училището.

— Мога ли поне да се запозная с него? — попита Блейз и гласът ѝ прозвуча скептично.

— Разбира се. Ще го помоля да дойде в кабинета ми утре сутринта, в девет часа. Мисля, че ще е идеален за Салима. В някои

отношения дори по-добър от Аби, макар да я обичах много. Но Саймън има чудесно образование и уменията му са страхотни. Завършил е Харвард. Има магистърска степен по дефектология и друга по психология. Бих му доверил и живота си.

— Той е мъж — нещастно каза Блейз. После излезе и се върна във вилата.

Салима още спеше, а Лара бе задрямала на канапето, завита със спален чувал. Не искаше да спи в стаята на Аби и се притесняваше, че се намира в къщата, където бе живяла починалата Блейз обаче смяташе да спи при дъщеря си.

Тя звънна на мобилния на Чарли от кухнята, като сниши глас, за да не вдига шум. Последното, което искаше, бе Салима да се събуди и да плаче цяла нощ.

— Какво става? — попита той.

— Страхотна бъркотия. Единственият асистент, който могат да ни отпуснат, е мъж. Не знам как ще се справим с това.

— Все ще измислиш нещо. Може да намериш някой друг тук.

— Да, може би. Но бих предпочела да е някой от училището. Просто не знам какво да правя с този мъж. Не съм убедена, че е правилно.

Блейз бе сигурна, че този Саймън няма да свърши работа.

— Знаеш ли вече кога ще се върнеш? — попита Чарли разтревожено.

— Погребението е вдругиден. Ще останем в частния хотел дотогава. Салима ще иска да изпрати приятелката си. Налага ми се да си взема два дни отпуск и после се връщам.

— Няма проблеми. Не се тревожи. Имаш право на три дни отпуск.

Но не и когато Сузи Кю беше там, помисли си Блейз. Моментът бе изключително неподходящ. Сега Салима щеше да си е у дома два-три месеца и Блейз щеше да се разкъсва във всички посоки. На всичко отгоре човекът, който щеше да се грижи за дъщеря ѝ, беше мъж и вероятно щеше повече да създава проблеми, отколкото да помага.

— Дръж ме в течение — каза Чарли. — И ми се обади, ако мога да ти помогна с нещо.

— Благодаря ти, Чарли — отвърна тя и затвори.

Облече си нощницата и се пъкна в леглото до Салима, която спеше дълбоко.

На следващата сутрин Салима се разплака веднага щом се събуди. Блейз ѝ приготви закуска, която тя отказа, а после отиде да се изкъпе и облече. Отиде в кабинета на Ерик в девет часа, за да се запознае със Саймън, и остави Салима във вилата с Лара. Още не бе съобщила на дъщеря си, че Саймън ще тръгне за Ню Йорк с тях. Сърцето на Блейз се сви, когато го видя. Саймън Уорд изглеждаше почтен и благоприличен, с блейзър и джинси. Косата му бе късо подстригана, а ризата — чиста, идеално изгладена. Беше висок, хубав, с великолепа фигура, с тъмна коса и очи, около трийсет и пет годишен. Всичко в него бе много мъжествено и Блейз определено не желаше той да си падне по Салима, която беше красиво момиче. Не се нуждаеше от подобни главоболия, особено сега.

Ерик ги покани да седнат в кабинета му. Саймън изглеждаше много по-спокоен от Блейз. Изрази съболезнованията си и спомена, че знаел колко силно е привързана Салима към Аби. Добави, че е готов да направи всичко възможно, за да помогне на майката и на дъщерята в този тежък момент.

— Не мисля, че ще се получи — откровено му заяви Блейз. — Просто не сме готови за мъж в къщата. А кой ще облича Салима? Аз излизам за работа в шест сутринта и пътувам често.

— Ако ѝ приготвя дрехите, тя може да се облича сама — спокойно отвърна той.

Не добави, че на деветнайсет години Салима отдавна трябва да е свикнала да се облича сама. Саймън знаеше, че Аби е глезила момичето и е правила всичко вместо него. Двамата с нея бяха спорили по въпроса, когато обсъждаха случаите и теориите си за тях. Саймън бе обяснил на Аби, че не прави услуга на Салима с това, че я третира като дете.

— Мисля, че ще се справим чудесно — добави той мило, но Блейз не беше убедена. Сещаше се за хиляди неща, които може да се объркат, и изглеждаше ужасно разтревожена.

— Ще положим всички възможни усилия. Искате ли да ми зададете някакви въпроси? — попита той и погледна Блейз в очите.

— Откога се занимавате с тази работа? — попита тя. Но отговорът му нямаше значение, защото тя просто не искаше мъж в

дома си.

— От осем години, откакто завърших. На трийсет и две съм. Дипломирах се в Харвард. Имам магистърски степени по дефектология и психология. Брат ми ослепя на осемнайсет години. Той е две години по-голям от мен. Беше скиор и тренираше за олимпийските игри. Удари си главата и изгуби зрението си. Отначало беше готов да се предаде напълно, но аз просто не му позволих да го направи. Тормозих го, докато се пооживи и се върна в училище, така че се занимавам с подобни проблеми от дълго време — отговори той с лека усмивка.

— И къде е брат ви сега? — попита Блейз.

Саймън поне бе интелигентен и образован, а и изглеждаше свестен човек. Щеше да е идеален за придружител на прием, но не и да се грижи за дъщеря ѝ. *Какво щеше да прави, когато Салима иска да се изкъпе, а наоколо няма никой друг?*

— Брат ми преподава френска литература в Харвард. Баща ми е декан на факултета по физика и нещо като луд учен изобретател. Брат ми е много по-земен. Женен е и има четири деца. Явно тормозът ми е свършил работа — усмихна се Саймън, но Блейз не се присъедини към него.

— А майка ви?

Въпросът не беше особено уместен, но любопитството на Блейз се събуди от историята му за брата, на когото бе помогнал, и смахнатия учен баща. Звучеше интересно.

— Майка ми е поетеса. Французойка. Публикува творбите си на всеки пет-десет години с неизвестни издатели, рискуващи с поезия, която никой не иска да чете. Тя е от Бордо и била студентка на баща ми. Той е дващест и две години по-възрастен от нея. Бил заклет ерген, когато се запознали и се влюбиха. Оженили се след една година, и са много щастливи заедно. И двамата са доста ексцентрични, но това май само им помага. Или поне им е помагало през последните трийсет и пет години. Това е всичко за произхода ми. Какво мислите, госпожице Макарти? Искате ли да дойда в Ню Йорк? Мисля, че мога да помогна на вас и Салима, докато училището е затворено. И при това съм приличен готвач.

Всъщност, Саймън бе учил в „Кордон Бльо“ в Париж и бе прекарал две лета в колежа като помощник главен готвач, но не се

похвали с това.

— Ще направя всичко възможно — обеща той.

— Нямам избор — отвърна тя мрачно.

Не можеше да се грижи за Салима сама.

— Мисля, че при добре насочено ръководство Салима ще се нуждае от много по-малко помощ, отколкото си мислите.

Целта му, ако замине с тях, бе да направи Салима възможно най-независима. Това щеше да е подаръкът му за нея. За разлика от Аби, която я бе държала в пашкул.

Блейз не се чувстваше много по-убедена, когато излезе от кабинета на Ерик, но наистина нямаше избор. Докато я изпращаше, директорът ѝ каза, че майката на Саймън не само е францужойка, но и произхожда от семейство Ротшилд, а дядо му бил барон. На път към вилата Блейз отново се замисли за Саймън. Очевидно беше интелигентен и хубав — и всичко, което тя не искаше в дома си. Бяха две жени. Не желаше мъж да се грижи за Салима и дори да се мотае около нея, независимо кои са прадедите му.

След като излезе от кабинета на Ерик, Саймън се качи на колелото си и отиде в града. Спря пред къща с порутена веранда и влезе вътре. Беше казал на Мегън, че ще се видят там. Тя също беше учителка в „Колдуел“. Навсякъде наоколо се търкаляха играчки. Мегън живееше тук със съпруга си и тримата си сина.

— Заминаваш ли? — попита го тя притеснено.

Саймън ѝ бе звъннал предишната вечер, за да ѝ съобщи за предложението на Ерик да го изпрати в Ню Йорк с Блейз.

— Да, заминавам — отвърна той тихо, застанал в разхвърляната кухня.

Мегън още не бе измила чиниите от закуската. Въпреки че тя бе омъжена, Саймън бе влюбен в нея от три години.

— Нямам друг избор. Нуждая се от работата, а тя се нуждае от помощ — продължи той и я погледна отчаяно. — Ние с теб не вървим наникъде, Мег. Обеща да се разведеш. Това беше единствената причина да започна тази връзка. Ако знаех, че ще останеш с него, никога нямаше да я започна.

— Щях да се разведа, но брат му почина, той си изгуби работата, а майка му се разболя. Какво очакваш да направя? — извика тя, а по бузите ѝ потекоха сълзи.

— И аз не харесвам положението, но не мога просто да убия човека и да избягам.

— Убиваш мен. Никога не съм искал да попадна в подобно положение. Нечестно е. Писна ми да се промъквам наоколо, а ти да ми разправяш колко си нещастна с него, но да не го оставяш. А някой ден той ще узнае какво става и ще убие и двамата ни. Или поне мен. Или теб, което ще е още по-лошо. Обичам те, Мег. Но не се опитвам да те открадна от него. Преди да започнем, ми каза, че ще го оставиш. Но така и не го направи. Просто се промъкваме като крадци и го лъжем, а ти протакаш. Не бива да е така. Ако искаш да сме заедно, трябва да се измъкнеш от тази бъркотия, за да започнем на чисто.

Връзката им продължаваше вече три години.

— Може би трите месеца раздяла ще ни помогнат. Отношенията ни сега са прекалено потискащи.

Саймън не можеше да ѝ се обажда вечер или през уикендите. Или съпругът, или децата ѝ бяха наблизко. Срещаха се в мотели в съседния град за няколко часа. Беше непочтена връзка, която започна преди три години, когато Мегън бе назначена в училището и му каза, че се развеждала.

Тя го прегърна и захлипа.

— Не искам да заминаваш. Не ме оставяй, Саймън. Ще умра, ако те изгубя сега.

— Не, няма да умреш. Просто направи нещо по въпроса. Не мога да стоя и да слушам как той пиянства и те бие. Мег, подлудяваш ме.

— Влюбен ли си в Блейз Макарти? — попита тя с уплашен поглед, а той поклати отрицателно глава.

— Не, не съм. Току-що се запознах с нея. Тя е голяма звезда, Мег. И дори не ме иска там. Държи на жена, но аз съм единственият, който е съгласен да замине. Съчувствам ѝ и искам да помогна да извадим Салима от пашкула, изграден от Аби, който я задушаваш.

Но сега проблемът не беше Аби, нито Блейз, а Мег и незаконната връзка, която продължаваше от три години. Мегън все още беше оплетена в брака си и явно нямаше да се откъсне. И тогава краят зависеше от него. Саймън ѝ го повтаряше от месеци. Затварянето на училището се оказа дар от бога. Той се нуждаеше от време далеч от Мег, за да диша. Чувстваше се задушен от идиотското положение, в което се намираха.

— Трябва да вървя, Мег. Чакат ме. Мисля, че довечера ще отседнем в частния хотел. Потегляме за Ню Йорк след погребението утре. Ако дойдеш, ще се видим там.

— Не мога — нещастно отвърна тя. — Трябва да вода свекърва ми на химиотерапия.

Саймън не каза нищо, но си помисли, че така ще е по-добре, а и искаше да се сбoguва с нея сега. Поне за следващите няколко месеца, докато тя реши какво иска. Той вече не бе съгласен да продължава връзката им, ако тя остане омъжена.

— А той ще си е у дома довечера, така че не мога да изляза. Ще ми се обадиш ли от Ню Йорк? — попита тя отчаяно.

Не беше очаквала подобно развитие на нещата, нито че Саймън ще замине толкова бързо. Но той я предупреждаваше за това от доста време. А затварянето на училището му бе осигурило почивката, от която се нуждаеше. Обичаше я, но се чувстваше като долен мръсник, когато се срещаха потайно в мотелите. Три години бяха прекалено дълго време.

— Не знам — честно отговори той. — Не съм сигурен, че би трябвало. А и кога да ти се обадя? Той си е у дома вечер, а децата са тук през останалото време.

Всичко в отношенията им беше погрешно, и двамата го знаеха. Саймън никога не бе имал подобна връзка и не искаше да му се случи отново. Любовта му към Мегън само влошаваше нещата.

— Може да ми се обадиш, когато те са на училище — умолително каза тя.

— Аз ще бъда със Салима — отвърна той и тръгна към вратата.

Обърна се да я погледне за последен път. Не беше сигурен дали някога ще я види отново. Очите му се насълзиха.

— Обичам те, Мег. Съжалявам — каза той.

Забърза надолу по стълбите, качи се на колелото и се върна в „Колдуел“, където го чакаха Блейз и Салима. Имаше чувството, че сърцето му се разкъсва на милиони парченца, докато караше бързо по пътя.

Когато Саймън се върна във вилата, Блейз и Салима го очакваха. Блейз бе леко раздразнена, че той бе изчезнал за половин час, но не каза нищо, докато той товареше най-тежките чанти в колата. Салима обикновено държеше любимите си дрехи тук, но бе невъзможно да знаят какво ще ѝ трябва в града, затова Блейз реши, че е най-разумно да вземат всичко. В колата едва остана място за тях. Блейз благодари на Лара, когато тя си тръгна.

Докато Саймън бе навън, Блейз обясни на Салима, че той ще дойде в Ню Йорк с тях, тъй като Ерик не може да изпрати никой друг. Салима понечи да възрази, но усети, че е безнадеждно, и захлипа отчаяно. Животът ѝ се бе превърнал в кошмар за един ден.

Цяла сутрин родители пристигаха в училището, за да приберат децата си. Блейз беше сред последните, които напуснаха района. Ерик се появи във вилата точно преди да тръгнат, за да им пожелае късмет, и каза, че ще ги държи в течение. Всички се тревожеха, че и други деца може да се разболеят. Директорът обеща да им съобщи точната дата, когато ще отворят отново училището. Още не я знаеше; само предполагаше, че ще е през януари, след зимната ваканция, което бе разумно заради карантината. На Блейз това ѝ се стори безкрайно дълго време. Тримата мълчаха, докато пътуваха към близкия частен хотел, където Блейз бе резервирала две стаи. Тя и Салима щяха да се настанят в стая с голямо легло, а Саймън — в почти същата. Бяха двете най-добри стаи. След като се регистрираха, Блейз заведе Салима горе. Стаите бяха малки, но красиви. Дъщеря ѝ каза, че искала да остане тук цял ден и да не излиза.

— Ще се наложи да отидем да хапнем някъде — нежно каза майка ѝ, но Салима се отпусна на леглото и поклати отрицателно глава.

— Не съм гладна — заяви тя и заплака отново.

Щеше да е адски дълъг ден в малката стаичка. Саймън се появи малко по-късно и предложи да отидат да обядват в „Питърсънс“.

Салима само слушаше и клатеше глава. Саймън и Блейз се спогледаха, той кимна и излезе.

Върна се след половин час със съблазнителни сандвичи с прясно изпечен хляб и цяла торба с плодове и сирене. Той бе наясно с калориите и въглехидратите, които Салима може да приема, и използваше само заместители на захар. Момичето трябваше да внимава със сладкишите заради диабета. А и Салима се опитваше да следи теглото си. Тя почти не докосна храната, а Саймън и Блейз изядоха сандвичите си навън.

— Салима трябва да яде — разтревожено отбеляза Блейз.

Сандвичите бяха великолепни и те ги погълнаха лакомо, докато си бърбеха. Блейз му бе благодарна, че им донесе храна. Дъщеря ѝ бе хапнала съвсем малко на закуска, а трябваше да се храни редовно и да не пропуска нито едно хранене. Но от предишния ден, когато Блейз пристигна, тя бе прекалено тъжна и едва хапна необходимия минимум.

— Ще яде повече, когато огладнее — спокойно отвърна Саймън.
— Случиха се твърде много неща. За нея ще е хубаво да се прибере у дома утре. Но погребението ще е тежко.

През останалата част от деня той мълчаливо носеше храна на Салима. Тя изяде всичко, но не каза и дума.

Погребението на следващия ден бе повече от тежко. Когато те тримата пристигнаха в малката църквичка извън града, всички учители от „Колдуел“ вече бяха там, както и приятелите на Аби от детството. Роднини бутаха инвалидния стол на майка ѝ, която плачеше истерично. Ковчегът на Аби стоеше пред олтара. Цялата църква беше претъпкана с цветя. Блейз настани дъщеря си на първия ред и седна до нея. Свещеникът заговори прочувствено за Аби, която познаваше от дете. Всички в църквата плачеха. Салима също плака през цялото време, докато настъпи моментът, когато трябваше да изпее „Аве Мария“, и Блейз я заведе до органа. Чистият ѝ нежен глас разкъса сърцата на хората.

Салима излезе с помощта на Блейз и спря да поговори с майката на Аби след службата. Прегърна я, когато тя ѝ благодари за песента, и двете заплакаха неутешимо. После Блейз заведе дъщеря си до колата. Салима трябваше да се настани на задната седалка, сред купчините чанти и дрехи. Саймън седна на предната и предложи да кара.

— Няма проблеми, ще се справя — тихо отвърна Блейз.

Тръгнаха към Ню Йорк по обяд, след погребението на младата жена, която Салима бе обичала толкова много. Мълчанието в колата беше оглушително. Когато се качиха на магистралата и потеглиха на юг, се чуваше само плачът на Салима. Щяха да прекарат три дълги часа и три още по-дълги месеца.

Саймън безмълвно разглеждаше алените листа на дърветата, потънал в мисли за Мегън. Блейз пусна радиото, за да заглуши хлипането на дъщеря си. Прозвуча нежен госпъл. Продължиха пътя си мълчаливо. Блейз мислеше с ужас за следващите няколко месеца. Досега Саймън не беше направил нищо, освен дискретно да стои настрана, докато Салима висеше на ръката на майка си, защото не искаше никой друг до себе си.

Докато шофираше, Блейз мислеше и за работата, която трябваше да свърши, когато се върне. Внезапно от задната седалка долетя тих звук. Салима бе познала една от песните и пееше с нея. Гласът ѝ се усили, когато хорът се присъедини към солиста. Тя достигна всички високи ноти с лекота, а Саймън се обърна и се вторачи в нея. Никога в живота си не бе чувал глас като нейния. Изпълнението ѝ на „Аве Мария“ в църквата бе трогателно и красиво, но по-кратко, а сега гласът ѝ се лееше гръмка в колата като форма на освобождение. Тя изпя и следващите две песни заедно с радиото. Обичаше да слуша госпъл понякога и двете с Аби се смееха весело, когато гласът ѝ отлиташе до висините като сега. Това леко облекчи мъката, но после тя млъкна отново. Саймън бе възхитен от чутото.

— Не знаех, че можеш да пееш така — каза той развълнувано, а после си припомни, че тя е пяла в училищния хор, преди да отиде в колежа.

— Пеех в хора — отвърна тя. — Госпожица Мейбери е глухар в музикално отношение — добави сухо, а Саймън се засмя.

— Това обяснява някои от представленията в училище. Ходила ли си някога на уроци по пеене? — попита той. Тя поклати отрицателно глава. — А може би трябва.

По молба на Ерик, той звънна в колежа тази сутрин, за да ги уведоми какво е станало в училището и че го затварят за три месеца. От администрацията в колежа се съгласиха Салима да премине независим курс за кредит, докато е в Ню Йорк.

— Това може да е забавно като колежански кредит. Или поне по-забавно от математиката — отбеляза той.

— Не искам да ходя на училище — рязко отвърна Салима и Блейз усети, че дъщеря ѝ не харесва Саймън.

Тя самата също не беше сигурна в него. Изглеждаше доста самоуверен. Беше учтив, но присъствието му не беше незабележимо. И тъй като бе мъж със самочувствие, Блейз се чувстваше едва ли не застрашена. Предполагаше, че и Салима изпитва същото.

Саймън имаше мнения за всичко и не се срамуваше да ги сподели. Вече бе заявил на Блейз в кабинета на Ерик, че според него Салима трябвало да стане по-независима, след като Аби вече не е до нея.

Блейз не искаше той да я притиска прекалено много, особено сега. А и подозираше, че Салима ще тъгува за милата млада учителка дълго време. Но Саймън вече планираше да я изведе навън.

Никой в колата не промълви и дума през следващите три часа. Блейз имаше чувството, че това бе най-дългото пътуване в живота ѝ, и изпита облекчение, когато се обърна и видя, че Салима спи. Момичето беше изтощено от емоциите през последните два дни и непрестанния плач.

— Тя ще се оправи — меко каза Саймън, опитвайки се да я успокои, а тя го погледна, сякаш не му вярваше.

— Ще е нужно дълго време — тъжно отвърна Блейз и се зачуди дали някога ще намерят човек като Аби.

Саймън определено не отговаряше на изискванията ѝ. Може да е страхотен учител, но нямаше да е така грижовен като Аби, и надали щеше да обича Салима толкова и да я предпазва от абсолютно всичко. Беше истински мъж и приличаше на слон в стъкларски магазин в сравнение с Аби. Блейз не изпитваше желание да живее с него през следващите три месеца и се надяваше Ерик да намери някой друг. Беше го помолила да продължи да ѝ търси жена.

— Трябва да е постоянно заета — отбеляза Саймън и се загледа през прозореца, докато прекосяваха моста към горната част на Манхатън.

Не бе идвал тук цяла година, но досега не осъзнаваше колко му липсва градът. Беше израснал в Бостън, докато баща му преподаваше в Харвард, но и там не ходеше често. Много рядко напускаше

училището, а през последните три години прекарваше цялото си свободно време с Мегън, напоследък само в евтини мотели. Мисълта бе страшно потискаща. Внезапно той видя грозотата на живота, който водеше с нея, докато я чакаше да напусне съпруга си. Подозираше, че тя никога няма да го направи. И бе благодарен за възможността да дойде в Ню Йорк и да се откъсне от нея. Все още мислеше за Мегън и за това колко му липсва тя, когато Блейз паркира пред сградата. Саймън се загледа разсеяно навън.

— Пристигнахме — заяви Блейз решително, за да привлече вниманието му.

Салима се размърда на задната седалка, когато портиерът започна да разтоварва багажа им. Той позна Салима незабавно, но никога досега не беше виждал мъжа. Когато влязоха в кооперацията след няколко минути, тримата изглеждаха странна група. Блейз помоли портиера да закара колата ѝ в гаража, а Салима хвана майка си за ръката и тръгна напред. Блейз забеляза, че Саймън даде бакшиш на портиера. Остана доволна, че учителят се е сетил за това.

— Благодаря — каза тя и Саймън я погледна стреснато.

За него това бе най-естественото нещо на света. А за Блейз бе доказателство, че той е добре възпитан. Е, поне знаеше как да дава бакшиши. Една грижа по-малко за нея, а и той наистина се опитваше да е полезен. Отнесе всички чанти в апартамента, докато Салима опипваше наоколо и се опитваше да се приспособи. Тук не се чувстваше така удобно както в училище, защото не идваше много често.

Блейз показа на Саймън стаята на Салима, за да го улесни при подреждането на багажа. В малката слънчева стая, която стоеше празна през повечето време, тримата едва се събираха.

После Блейз му посочи своята стая, за да остави куфара ѝ там, заведе го в кухнята и го придружи до една от двете малки стаички зад нея — помещенията за прислуга, които никога не използваша. Като погледна фигурата му, дългите му крака и тясното легло, тя внезапно осъзна колко неадекватна бе стаичката за него. Но не разполагаше с нищо друго, което да му предложи.

— Съжалявам — извини се тя. — Знам, че тази стая е ужасно малка за теб. Просто не сме готови за гости.

А най-вече за мъже, едва не добави тя, но успя да се сдържи.

Саймън обаче изглеждаше съвсем доволен, когато остави на пода двете малки чанти, а лаптопа си на леглото.

— Сигурно в предишния си живот съм бил монах. Нямам нищо против малките пространства. Стаята ми в училище не е много по-голяма от тази — каза той с весела усмивка, и Блейз изпита облекчение.

Е, поне нямаше големи изисквания. Тя едва ли не бе очаквала, че той ще припадне, когато види стаичката. Сега икономката ѝ трябваше да спи в другата стая, когато Блейз замине в командировка, за да има в дома жена, която да помага на Салима да се къпе и да се облича.

— Благодаря ти, че прие това толкова любезно — тихо каза Блейз, когато се върнаха в кухнята.

— Имаш ли нещо против да готвя от време на време? — попита той и огледа великолепната кухня, която бе осъществената му мечта.

— Не си длъжен — разсеяно отвърна Блейз. — Икономката ми оставя ястия, които можем да стоплим. Прибирам се от работа доста късно и нямам време да готвя. Обикновено карам само на салатата, когато съм сама, или въобще не ям. А може и да си поръчаме храна от ресторант.

Тя не се интересуваше от готвенето. Саймън бе тук, за да помага на Салима, и нищо повече. Той не коментира думите ѝ, само кимна и я последва до стаята на Салима.

— Имаш ли нужда от помощ, за да си прибереш нещата? — попита я той.

Салима седеше на леглото с мрачно изражение.

— Може да ги подредим в гардероба ти по тип и цвят. Мога да сложа етикети с брайловата азбука на закачалките, за да те улесня. Донесох си машинката. И тогава ще можеш да ги извадиш и да се облечеш сама — каза той мило.

И двете жени се обърнаха смаяни към него.

— Тя не трябва да се облича сама — недоволно възрази Блейз. — Икономката ми ще ѝ помага. А през уикендите ще го правя аз.

Започваха зле, но Саймън не изглеждаше притеснен.

— Хайде поне да сложим етикети на тоалетните ти принадлежности, за да не ги объркаш и да си измиеш зъбите с нещо друго вместо паста.

Гласът на Саймън прозвуча по-твърдо този път и Блейз намери думите му за разумни, но Салима се възпротиви решително.

— Аби ми слага паста на четката.

Не му каза, че понякога Аби дори ѝ миеше зъбите, защото бе наясно, че щеше да прозвучи, все едно е разглежено дете.

— Мисля, че можеш да го правиш и сама — тихо каза Саймън, подтиквайки я нежно с предложението си.

На Салима обаче това не ѝ хареса, както и на Блейз. Последното, което искаше, бе Саймън да разстрои дъщеря ѝ и да предизвика война между тях.

По-късно тя го заведе в кабинета до спалнята си, за да му покаже къде може да я намери, тъй като това бе мястото, където прекарваше повечето време, когато бе у дома. Погледна го в очите, когато останаха сами, и каза:

— Мисля, че трябва да си изясним нещо веднага. Не си тук, за да клатиш лодката. Искаме само да преведем Салима през този невероятно труден момент в живота ѝ, без жената, която обичаше и на която разчиташе, докато се върне в училище. Не планираме да изобретим колелото отново.

— Не мисля, че колелото вече е било изобретено — отвърна Саймън също така твърдо и без да отмести очи от нейните. — Дватамата с Аби имахме различни възгледи. Може би заради разликата между мъже и жени, но според мен ключът е в това да си по-независим. Салима е на деветнайсет години, а не на две, и трябва да знае как да се грижи за себе си. Ами ако един ден поиска да живее сама? Не може да остане в „Колдуел“ завинаги. Трябва да се подготви за този ден. И след като Аби вече я няма, сега моментът изглежда подходящ.

— Тя никога няма да живее сама — възрази Блейз с още по-категоричен тон.

Вече бе подсигурила живота на дъщеря си. Салима винаги щеше да има човек, който да се грижи за нея.

— Никога не се знае — отвърна Саймън. — Брат ми твърдеше същото. След инцидента живя у дома няколко години. Майка ми го глезеше, точно както Аби правеше със Салима. А сега той има работа, съпруга и четири деца и се грижи за тях. Каквото и да прави Салима, както и да я подсигуриш, тя все пак се нуждае от умения. А и те ще я накарат да се почувства по-уверена в себе си — настоя той.

— Тя си е съвсем добре. Просто сега се чувства ужасно заради загубата на Аби. Хайде да се опитаме да не влошаваме нещата.

Саймън не отговори, но кимна, за да запази мира. Блейз обаче осъзна, че не го е убедила, което я раздразни. Имаше чувството, че плува срещу течението в собствения си дом, и това не ѝ хареса. Саймън вече не беше в „Колдуел“. Намираше се в апартамента ѝ, и тя очакваше думата ѝ да е закон. Но бе с впечатлението, че Саймън не живее според правилата на останалите. Беше любезен и мил, но определено си имаше собствени идеи, които не съвпадаха с нейните.

Той отиде да провери как се чувства Салима. След няколко минути тя му позволи да разопакова багажа ѝ и му обясни къде иска да са нещата ѝ. Саймън забеляза, че гардеробите ѝ са почти празни, и разбра, че тя рядко идва тук. „Колдуел“ се бе превърнал в неин дом, и той се зачуди дали Блейз щеше да се опита да я остави там или да я настани на подобно място, след като Салима стане прекалено голяма за училището. Според него това щеше да е трагедия за момичето и ужасна загуба. Тя имаше буден ум и бе способна на много повече, отколкото всички очакваха от нея, особено Аби. Той не искаше да говори лошо за мъртвите, а и харесваше Аби, но вярваше, че с течение на времето тя щеше да осакати Салима. Дори започваше да мисли, че изчезването на Аби от живота ѝ бе благословия. Безспорно всичко, което той планираше за нея, щеше да е съвсем различно и дори болезнено понякога, за да замени пълната зависимост със свобода. А и не бе трудно да разбере, че Блейз също не споделя идеите му. Щеше да му се наложи да се справи съвсем сам. И възнамеряваше да го направи през следващите три месеца. Не се страхуваше да разклати лодката. Накрая това щеше да се окаже хубаво за Салима, макар че тя и майка ѝ не го разбираха.

Той постави гласово активирания компютър на Салима на бюрото и го включи. Тя можеше да му дава гласови команди; механичен глас ѝ отговаряше и ѝ четеше всеки материал, който тя искаше. Блейз винаги ѝ бе осигурявала най-модерните приспособления, за да я улесни, и вечно търсеше нови. Салима използваше една софтуерна програма, „Отворена книга“, със скенер, който ѝ четеше пощата и различни текстове.

Притежаваше и програмата „Орейшио“, която ѝ позволяваше да използва блекбери. Цялата ѝ техника беше свръхмодерна,

благодарение на майка ѝ, и тя го знаеше. Саймън забеляза също, че има великолепа стереоуредба в стаята си. Разполагаше с най-скъпите уреди и най-новите технологии, но не можеше да си измие зъбите сама. А той искаше да промени това колкото може по-скоро, за да ѝ помогне.

Когато излезе от стаята ѝ, всичко бе идеално подредено. Салима си пусна музика и реши да изпрати имейли на приятелите си от училище. Обичаше майка си, но мразеше да си е у дома. И започваше да мрази Саймън още повече. Той не разбираше нищо.

Саймън се върна в стаята си, прибра си нещата и неочаквано се появи пред вратата на кабинета на Блейз. Тя вдигна изненадано глава. Странно бе да види мъж в къщата си. Все се чудеше как въобще бе живяла с Хари и как бе вярвала, че ще се омъжи за Андрю и ще живее с него. Идеята вече никак не ѝ допаднаше, а още по-малко ѝ харесваше присъствието на Саймън в дома ѝ. Той изглеждаше като натрапник и за нея, и за Салима.

— Какво ще кажеш за чаша чай? — попита Саймън.

Тя поклати глава отрицателно. Искаше да му покаже, че не бива да идва в кабинета ѝ, освен ако тя не го повика или не се появи проблем. Никой не ѝ бе предлагал чай в дома ѝ от години. Не и след като се раздели с Хари, с когото имаха прислуга, преди повече от десет години. Сегашната ѝ икономка само переше, чистеше и ѝ оставяше храна в хладилника. Никога не ѝ предлагаше чай; дори не би се сетила за това. Ако Блейз искаше чай, си го правеше сама. И не очакваше Саймън да ѝ прислужва; не очакваше и да им готви, макар да ѝ бе предложил. Единственото, което искаше от него, бе да прави така, че дъщеря ѝ да е щастлива, и да стои далеч от нея. С пристигането на Салима, неизбежните ѝ нужди и присъствието на Саймън, Блейз имаше чувството, че са завладели дома ѝ насила. А бяха тук само от два часа. Саймън разчете правилно изражението ѝ и се оттегли незабавно.

Блейз отиде при дъщеря си след около час. Салима слушаше музика и лежеше на леглото. Мислеше за Аби и по бузите ѝ се търкаляха сълзи. Блейз седна на леглото до нея, погали я по косата и я целуна.

— Как си? — попита тя, макар да виждаше, че не е добре.

— Ужасно. Аби ми липсва.

Блейз знаеше, че младата учителка винаги ще липсва на дъщеря ѝ. Връзка като тяхната бе незаменима, дори и след време да намерят друга компетентна помощничка. Салима искрено бе обичала Аби.

— Знам, че ти липсва, скъпа. Хайде да се опитаме да се позабавляваме, докато си тук. Утре ще се опитам да купя билети за концерт.

— Не искам да правя нищо — тъжно отговори Салима. — И мразя Саймън. Много е досаден.

— Да, може би. И на мен ми се струва доста напорист, но всичко тук е ново и за него — ние, апартаментът, абсурдната малка стаичка, където го настанихме. Мисля, че той просто се опитва да е полезен. И е мъж. А ние тук не сме свикнали с мъже — усмихна се Блейз.

Нямаше смисъл да се настройват срещу Саймън, макар и тя да се дразнеше от него. Блейз обичаше спокойствието в дома си, а дори присъствието на Салима тук бе голяма промяна.

— Защо ни е някой друг? — тъжно попита Салима с тона на петгодишно дете, а не деветнайсетгодишна млада жена. — Ти може да се грижиш за мен — добави тя с надежда, и Блейз незабавно се почувства виновна.

— Хей, помниш ли ме? Аз работя. Или си забравила? Пътувам много често. Какво ще правиш, ако ме изпратят някъде? Някой трябва да е с теб.

А и Блейз не можеше да си представи как изстискава паста върху четката за зъби на дъщеря си. Сега Салима трябваше да се научи да го прави, като голямо момиче. Това бе единствената идея на Саймън, с която бе съгласна. Салима бе свикнала да правят всичко вместо нея. Аби бе виновна за това.

Блейз се върна в кухнята към осем часа. Никой от тях не бе вечерял, но тя не беше гладна. Саймън седеше на кухненската маса с компютъра си и вдигна глава, когато тя влезе. Мегън тъкмо му бе изпратила имейл, в който пишеше колко ѝ липсва и колко е тъжна. Той също бе тъжен, но реши да не ѝ отговаря. Изключи компютъра, погледна Блейз и предложи:

— Може ли да ви приготвя вечеря?

Струваше му се, че трябваше да направи нещо за нея, а и Салима му бе показала ясно, че не го иска в стаята си. Той нямаше къде да

отиде, освен в миниатюрната слугинска стаичка, а там нямаше къде да седне. Точно затова бе сложил компютъра си на кухненската маса.

— Мисля да поръчам пица — уклончиво отговори Блейз.

Салима обичаше пица и можеше да се съгласи да хапне.

— Или пък суши — добави тя.

— Какво ще кажеш за един омлет? Или пък спагети? Мога да ги приготвя за нула време.

Омлет звучеше чудесно, но Блейз не искаше да го признае, затова поклати глава отрицателно.

Обади се да поръча пица и Саймън не се намеси. Попита го каква обича и той отговори, че иска голяма пица с всичко, освен аншоа. Тя реши да поръча същото и за себе си, добави и малка пица „Маргарита“ за Салима и я повика, когато ги доставиха. Салима излезе от стаята си и се настани до кухненската маса. Саймън гледаше как Блейз ѝ сервира парче в чинията. Тримата изядоха пицата, без да проговорят.

След вечеря Салима се върна в стаята си и скоро си легна. Блейз му каза, че тя ще провери инсулиновата помпа, затова той въобще не влезе при момичето. Видя, че в кабинета на Блейз лампата свети дълго време, но реши да не я безпокои. Поседя пред компютъра, прочете още два имейла от Мегън, които звучаха все по-отчаяно, не ѝ отговори и накрая си легна. Беше дълъг, стресиращ ден. И той бе наясно, че не е добре дошъл в дома на Блейз.

В четири сутринта, когато будилникът иззвъня, Блейз се почувства като пребита. Последните няколко дни ѝ се отразиха ужасно. Шокиращата новина за смъртта на Аби, погребението, затварянето на училището, присъствието на Саймън в дома ѝ. И Салима, за която трябваше да се грижи през следващите няколко месеца. Прекалено много проблеми. Единственото, за което изпитваше благодарност, бе, че Саймън знаеше всичко за кръвните проби на дъщеря ѝ, инсулиновата помпа, проверяването ѝ нощем и диабета. Знаеше точно какво прави, а това бе облекчение. Но всичко друго в него я изнервяше. Присъствието му в апартамента ѝ се струваше като натрапничество и я дразнеше. Опитваше се да го преодолее, но не успяваше. А не искаше да го покаже пред Салима. Дъщеря ѝ бездруго се отнасяше враждебно с него, а това само щеше да влоши положението. Салима се съпротивляваше енергично на нанасянето му при тях, но Блейз ѝ

обясни, че няма друга възможност и трябва да се примири. Не искаше в дома ѝ да започне война. Бяха принудени да живеят със Саймън, поне засега, и се налагаше да го изтърпят. На Салима това никак не ѝ харесваше.

Блейз стана бавно от леглото. Не беше съвсем готова да се изправи срещу деня и стреса, който я очакваше в службата: Сузи Кю и проектите, по които работеше, но не бе приключила, когато замина преди три дни. Трябваше да се справи с всичко това днес.

Тя взе душ вместо вана, опитвайки се да се събуди, и си намокри косата. Фризьорката в студиото щеше да я оправи. Дългата ѝ до раменете червена коса все още бе мокра, когато влезе в кухнята половин час по-късно, облечена със снежнобяла риза, сив панталон и без грим. Изпитваше отчаяна нужда от чаша кафе и носеше днешните вестници в ръка. Едва не изпищя, когато видя Саймън до кухненската маса. Той стана и ѝ подаде чаша горещо кафе, точно както го обичаше. Предишния ден беше забелязал как тя пие кафето си. Две бучки захар, черно. Тя искаше да му благодари, но пое чашата безмълвно. Не желаше да говори с никого в този ранен час и Саймън веднага го разбра по изражението ѝ.

— Съжалявам — извини се той. — Не можах да спя, а Салима каза, че закусваш в пет часа всяка сутрин. Реших да съм полезен с нещо.

Не ѝ каза, че леглото бе прекалено малко и краката му висяха от него. Не искаше да се оплаква. Присъствието му там ги затрудняваше достатъчно и той бе наясно с това. Каквото и да правеше, просто не беше Аби. А за Салима това бе едва ли не престъпление. За майка ѝ бе досадно натрапничество. Варварите бяха не само пред портите, а в дома ѝ и в кухнята ѝ. Можеше да го прочете в очите ѝ.

— Предпочитам да си правя кафето сама — каза Блейз, седна до масата, отвори вестниците и не проговори повече.

Саймън се почувства, сякаш е извършил престъпление, като е направил кафе. Тя въобще не му благодари. Не искаше да го окуражава да го прави отново и той схвана посланието. Реши отсега нататък да не влиза в кухнята сутрин. Той също си имаше утвърдени навици и уважаваше нейните.

Саймън чу затварянето на вратата, когато Блейз излезе. Апартаментът притихна. Салима още спеше.

Икономката идваше чак в десет. Ерик му звънна в осем и попита:
— Как върви?

Гласът му беше изпълнен с оптимизъм, но загрижен. Проверяваше всички учители, които бе изпратил в домовете на децата. Засега всички бяха щастливи, а родителите изпитваха благодарност и облекчение, че им е осигурена помощ.

— Трудно — призна Саймън. — Салима е съсипана заради Аби. И мисля, че майка ѝ мрази мъжете. Поне мъжете в апартамента си. А и не е свикнала Салима да живее при нея. Странно е. Всички се опитваме да се приспособим. Аби сигурно се е отнасяла със Салима като с петгодишно хлапе. Правела е всичко вместо нея, само дето не ѝ е дъвкала храната. Третираше я е като бебе. Ще се наложи да пороботим доста, а никой не е ентузиазизиран от този проект. Майката на Салима не спира да ми повтаря да не клатя лодката.

Саймън звучеше раздражено, докато обясняваше положението. Опитваше се да го приеме по-спокойно, но предизвикателството бе сериозно.

— Съжалявам, Саймън — искрено каза Ерик. — Знам, че Аби е глезила Салима ужасно и са били много близки, затова промените са трудни. И е твърде рано. Мисля, че майка ѝ одобряваше стила на Аби. Никога не възразяваше срещу прекалените ѝ грижи, когато Салима се прибираще у дома. Мисля, че това по някакъв начин облекчава вината ѝ заради това, че не се грижи лично за дъщеря си, а има сериозна кариера.

— Може и така да е — съгласи се Саймън замислено.

Опитваше се да схване всичко и да прояви търпение.

— Апартаментът наистина не е достатъчно голям за мен. Нито дори за Салима. Подреден е идеално за сама жена. Салима е в Сибир, в другия край на дълъг коридор, и е доста изолирана, а аз съм в слугинската стая зад кухнята. Не е голям проблем, но няма къде да седна, без да раздражня някого. Тази сутрин допуснах страхотна грешка, като направих кафе на Блейз в пет часа, преди тя да тръгне на работа. Изглеждаше вбесена. Предполагам, че не обича да говори с никого преди работа.

Саймън бе принуден да действа ужасно предпазливо. Ерик го разбра и се притесни за него. Той беше свестен и способен и за директора бе неприятно, че жените го караха да се чувства толкова

неудобно. Но пък нямаше кого друг да изпрати при Салима. Блейз беше права — с жена щеше да е по-лесно.

— Моля те, дръж ме в течение — каза Ерик загрижено.

Чудеше се дали да поговори с Блейз. Не искаше Саймън да напусне или да се откаже, но знаеше, че той няма да го направи. Саймън беше упорит и гениален в това, което правеше. Ерик бе наясно, че ако някой можеше да оправи положението, това бе той. Но очевидно майката и дъщерята не оценяваха способностите му. Той беше най-добрият учител на Ерик. Решаваше проблемите с лекота и мислеше творчески.

— Не се тревожи, ще свършим работа — зарече се Саймън.

Опита се да прозвучи, все едно е изпълнен с надежда, но не беше така. Денят започна зле, когато Салима се събуди, дойде в кухнята и се стресна от поздрава на Саймън. Държеше се, сякаш не очакваше той да е там.

— Добре ли спа? — попита той престорено небрежно.

Салима изглеждаше съсипана. Още тъгуваше за Аби.

— Да, предполагам — промърмори тя и се отпусна на стола.

— Какво искаш за закуска? — попита той жизнерадостно, готов да ѝ приготви всичко, което поиска.

Беше страхотен готвач, но Салима не го знаеше.

— Отрова — мрачно отговори тя, без да го погледне.

Саймън винаги караше учениците си да обръщат глава към човека, който говори. Това беше добър навик, макар да не виждаха човека. Но не ѝ каза нищо. Беше прекалено рано.

— Съжалявам, отровата свърши. Какво ще кажеш за бекон с яйца? Или палачинки?

— Аби винаги ми правеше специални вафли. Но тук нямаме гофретник. Майка ми не одобрява храни, от които може да затлъстееш, и вечно държи да съм на диета заради теглото и диабета — нещастно каза Салима.

Саймън бе забелязал, че Блейз е много слаба, но Салима беше почти същата. А и той бе наясно с диетата, която момичето трябваше да спазва заради диабета.

— Днес може да купя гофретник и да го прибера в моята стая — каза той. Помисли си, че може да го пъкне под леглото или в гардероба, или да си го сложи на главата.

Салима обърна глава към него, усмихна се и го предупреди:

— Мама ще побеснее, ако разбере.

— Ами, не ѝ казвай.

Той се опитваше да се сближи със Салима, и ако гофретникът щеше да свърши работа, бе готов да рискува да разгневи майка ѝ.

— Какво ще правим след закуска?

Саймън искаше първо да я нахрани. Салима изглеждаше потисната, а хубавата закуска можеше да помогне.

— Искам само да си остана тук — безжизнено промърмори тя.

— Аз обаче трябва да свърша малко работа и имам нужда от помощта ти. Още не познавам квартала, а и не съм идвал в Ню Йорк цяла година.

Салима не изглеждаше ентузиасирана от тази перспектива.

— А това ми напомня, че ми трябва няколко телефонни номера и други неща от интернет. Бих искал да ги откриеш за мен на компютъра си — добави той.

Това бе начин да я накара да свърши нещо.

— Не може ли сам да го направиш? Не съм ти секретарка — заядливо отвърна тя, но Саймън не реагира.

— Имам нужда и от няколко нови диска. Забравих моите в училището.

Не беше вярно, но искаше да отиде в музикалния магазин с нея и да види какво харесва тя.

Докато си бърбеха, той разби няколко яйца, препече две парчета бекон, направи препечени филийки и ги сложи пред нея. Салима долови уханието на храната, но не изглеждаше впечатлена, когато той сложи вилицата в ръката ѝ.

— Яж и се облечи, после ще излезем.

Тя не му благодари за закуската, но по лицето ѝ личеше, че я хареса. Наистина си беше съвсем дете.

— Яйцата са хубави — призна тя накрая. — Ами ако не искам да изляза?

Саймън знаеше, че Салима го изпробва, и не реагира.

— Чакай да помисля. Какво ли ще е подходящото наказание за това? — небрежно каза той. — Да ти запаля косата? Да ти открадна любимия диск? Да те заключа в стаята ти и да откажа да те храня? Или да те накарам да ядеш брюкселско зеле?

— Аз обичам брюкселско зеле — усмихна се отново тя.

Почти харесваше Саймън на моменти, но не през цялото време. Не беше Аби. Но си личеше, че е умен. Почти не беше говорила с него в училище, тъй като той отговаряше за по-малките момчета.

— Е, тогава няма да ми свърши работа. Коя храна мразиш най-много?

— Боб. Всякакъв вид боб.

— Добре. Боб. Ако не излезеш с мен, ще трябва да ядеш боб цяла седмица.

— Не можеш да ме принудиш — отвърна тя войнствено.

— Да ядеш боб?

— Не, да изляза.

— Да, мога. Мога да те принудя да извършиш всякакви ужасни неща с мен. Например да ме посъветваш каква музика да си купя. Нещо ми подсказва, че знаеш много за музиката.

— Просто обичам да пея — отговори тя и лицето ѝ се проясни.

— Какви песни обичаш?

Саймън се усмихна, като чу думите ѝ. Беше намерил ключа за тайната градина. Салима току-що му го беше връчила.

— Можеш ли да свириш на пиано? — попита той. Тя поклати отрицателно глава и призна:

— Не обичам да се упражнявам. Мързелива съм.

— Аз мога да свиря. Майка ми ме караше да се упражнявам всеки ден. Забавно е да умееш да свириш.

Той не ѝ предложи да ѝ изсвири нещо, и тя не го помоли. След няколко минути Салима стана и тръгна към вратата, като остави празната си чиния на масата. Беше изяла абсолютно всичко.

— Извинявай — каза той, за да я спре, и тя се обърна изненадано. — Почисти масата, моля. Трябва да прибереш чинията си в миялната.

Саймън звучеше съвсем небрежно. Салима се втрещи. Аби никога не би ѝ наредила подобно нещо — не го беше правила цели пет години.

— Не съм задължена да правя това — уведоми го тя с високомерен тон.

— Напротив, задължена си — простичко възрази той.

— Не си ми секретарка, а аз не съм ти слуга. Това е положението.

Саймън не спомена готвенето. Искаше да ѝ създаде полезни навици, каквито тя почти нямаше. Беше учтива, но бе свикнала Аби да ѝ прислужва. Тези времена обаче бяха приключили, и това щеше да е добре за нея.

— Майка ми не очаква да прибирам чиниите. Имаме прислужница.

— Това е доста грубо. Защо да ѝ оставяш всичката работа? Нужни са само две секунди, за да изплакнеш чинията и да я прибереш в миялната.

Салима се поколеба за момент, после взе чинията, отиде до мивката, изплакна я и я прибра в миялната. Направи го безпогрешно. После излезе от кухнята с горделиво изражение и се върна в стаята си.

Първи рунд е спечелен, помисли си Саймън. Салима не бе имала смелостта да му се възпротиви напълно, което беше чудесно. Тя се върна в кухнята след половин час. Той се зарадва, когато видя, че е облечена за излизане — джинси и червено кожено яке. Беше много красиво момиче с дълга тъмна коса. Носеше слънчеви очила, както винаги, когато излизаше.

— Изглеждаш чудесно — възхитено каза той. — Харесвам якето ти.

— Аз също. Червено е — каза тя, сякаш той не знаеше.

Гордееше се, че тя знае. Аби бе пъхнала в джоба малко листче, написано на брайловата азбука, на което бе посочен цветът на дрехата.

— Знам. Харесвам и очилата ти. Готова ли си за излизане?

— Да — предпазливо отвърна тя. — Къде отиваме?

— Първо в музикалния магазин. Провери ли къде е?

— Знам къде е най-близкият. Винаги купувам музика оттам. Свалям и от интернет, но обичам да купувам и дискове.

— Достатъчно близо ли е, за да отидем пеш?

Тя кимна и Саймън стана, зарадван, че е готова да излезе. Погледна я леко учудено и попита:

— Къде ти е бастунът?

Имаше предвид бялото бастунче с червен връх, което да я идентифицира като сляпа и да я ръководи.

— Не използвам бастун — отговори тя и Саймън се изненада.

— Защо?

— Нямам нужда от него. Просто се държа за Аби, когато излизаме.

— Не предпочиташ ли да имаш малко повече свобода, вместо да се държиш за мен?

— Не, така е удобно.

Салима не искаше всички да виждат, че е сляпа. Саймън обаче смяташе, че тя трябва да използва бастунчето, тъй като нямаше куче. Разпита я за това, докато вървяха по улицата към музикалния магазин. Тя го държеше под ръка.

— Мразя кучета — отвърна Салима. — Когато бях малка, веднъж ме ухапа немска овчарка. А всички кучета водачи са немски овчарки.

— Не е вярно. Някои са лабрадори. А те са много мили и не хапят. Кучето може да ти осигури повече свобода.

— Нямам нужда от свобода, нито от куче — възрази тя и отново се затвори в себе си.

Отвори се в мига, когато влязоха в магазина и прекараха два часа в избиране на дискове. Тя му представи няколко групи и певци, които той не познаваше, и му даде добри съвети. Салима си избра двайсет нови диска. Имаше разнообразен вкус за музика, което му се стори интересно. И двамата се забавляваха много. Саймън щеше да я опознае чрез музиката. Важното бе, че нещо вършеше работа.

След магазина той я заведе на обяд в оживен ресторант. Салима се опита да се измъкне с оправданието, че не е гладна, но той настоя, че умира от глад, което не беше вярно. Тя го придружи, за да прояви любезност, и си бърбиха оживено по време на обяда за всичко, от което тя се интересуваше, за възгледите ѝ, как ѝ се отразява това, че баща ѝ я посещава толкова рядко, за кариерата на майка ѝ. Салима започна да оставя ключовете за кралството в краката му.

Денят на Блейз започна лошо. Първо се озова лице в лице със Саймън още преди да си е изпила кафето. Той седеше в кухнята, преди тя да се е събудила напълно. Блейз мразеше да говори с някого сутрин, дори и да бе спала с него предишната нощ. Сутрините бяха свещено време за нея. А сега се чувстваше, сякаш някой се е натрапил в живота ѝ, още откакто Саймън ѝ подаде чашата кафе. После пък фризьорката ѝ не се яви на работа. Блейз не беше доволна от заместничката ѝ и мислеше, че изглежда ужасно, когато се появи в ефир. Настроението ѝ

се развали още повече след края на предаването, когато видя Сузи Кю да се подмазва на един от директорите в студиото. Направо ѝ прилоша. Сузи бе толкова нагла и очебийна, че стомахът ѝ се разбунтува. Останалата част от деня бе серия от дразнителни и неприятности. Тъли беше в отпуска и тя не хареса новия шофьор. Когато се прибра у дома, час по-късно от обикновено заради натовареното движение, искаше само да се изкъпе във ваната и да си легне. Но чу, че силна музика гърми по уредбата, която тя никога не използваше. Салима пееше заедно със записа. Блейз чу гласове в кухнята, влезе вътре намръщана и вбесено извика на Саймън:

— Какво правиш?

Денят ѝ приключваше, както започна — с натрапването на Саймън в личното ѝ пространство.

— Приготвям вечеря — спокойно отговори той.

Беше с престилка и бе накарал Салима да му подава продуктите. Денят им беше минал чудесно. Салима му обясняваше разликите между реге и ска. Оказа се, че и тя обича джаз и блус, също като него. Бяха купили безброй дискове. Но този, който гърмеше от уредбата, определено не се хареса на майка ѝ.

— Вечерята ще е готова след десет минути — каза ѝ Саймън. — Или малко по-късно, ако ти трябва повече време.

— Казах ти да не готвиш — грубо отвърна тя. — И не съм гладна.

— Но ние сме — каза той. — Не си длъжна да вечеряш с нас, ако не искаш.

Блейз влезе ядосана в стаята си, а Саймън сложи суфлето във фурната.

— Какво готвиш? — попита Салима, която седеше наблизко.

— Ще видиш. Надявам се да ти хареса. Стара семейна рецепта, която научих от един готвач в Париж. Но не рецепта на моето семейство. Никой от роднините ми не може да готви. Храната на майка ми може да те убие. Изключение прави само кървавицата, която страшно харесвам.

— Пфу! — отвратено изсумтя Салима.

След музикалния магазин ходиха до месарницата и сега Саймън готвеше агнешко бутче с чесън. Блейз усети аромата от стаята си и се подразни, но си изми лицето и ръцете и се върна в кухнята тъкмо

когато той вадеше суфлето от фурната. Погледна го изненадана. Масата бе подредена за трима. Той беше накарал Салима да свърши това. Тя му каза, че не го е правила от дете. Саймън предположи, че сигурно е било преди да ослепее. Беше повече от ясно, че през последните единайсет години не е изпълнявала никакви задачи.

— Направил си суфле? — втрещи се Блейз и настроението ѝ се пооправи, когато всички се настаниха около масата.

Наложи ѝ се да признае, че суфлето от сирене бе превъзходно. Всички си сипаха повторно. Агнешкото беше още по-хубаво. Саймън бе направил и картофено пюре и салата. Храната беше великолепна, а за десерт имаше пресни плодове.

— Имам чувството, че се храня в ресторант с четири звезди — похвали го Блейз.

Вечерята бе невероятно вкусна и изискана и всички ѝ се насладиха. После останаха около масата, отпуснати и доволни. Саймън приготви коктейл с прясна мента за Блейз.

— Къде се научи да готвиш така? — попита го тя с интерес.

Саймън бе човек с многобройни таланти и умения, всичките твърде приятни досега. Блейз знаеше, че се е държала твърде грубо с него, и съжаляваше за това. Забеляза, че отношението на Салима към него се бе променило. Надяваше се дъщеря ѝ да не си е паднала по него. Е, поне не можеше да види хубостта му, и Блейз изпита благодарност за това. Саймън беше прекалено хубав мъж.

— Учих в готварска школа в Париж — отговори той. — След колежа. Винаги съм искал да го правя. Готвенето е страшно забавно.

— Къде си учил?

— В „Кордон Бльо“ — отговори той гордо и тя се засмя.

— Не е чудно, че си толкова добър. Би трябвало да отвориш ресторант, а не да преподаваш в училище.

— Харесвам и двете — усмихна се той. — Обичам да готвя за приятелите си. Кулинарията ме успокоява.

— Е, вечерята определено беше изумителна — призна Блейз и стана.

Салима помогна на Саймън да разчистят масата и майка ѝ се изненада. Подозираше, че и това е дело на Саймън, но не коментира. Дъщеря ѝ нямаше да пострада, ако сложи приборите в миялната, а и изглеждаше по-щастлива от предишния ден. Блейз бе сигурна, че Аби

все още ѝ липсва ужасно, но поне вече не се караше със Саймън. Тя се готвеше да излезе от кухнята, когато Саймън се обърна да я попита нещо.

— Видях, че имаш пиано. Имаш ли нещо против да посвирия? — попита той и отново я изненада.

— Не, няма проблеми. Стига да не свириш прекалено късно, заради съседите.

— Няма.

Той довърши зареждането на миялната с помощта на Салима, която му благодари за вечерята и се прибра в стаята си. Той влезе тихо в дневната и седна до пианото. Отвори го и засвири. Започна с някои от любимите си парчета от шейсетте, включително песните на „Бийтълс“, и след малко видя Салима, която се появи като призрак. Блейз слушаше от стаята си. Свиренето му се чуваше из целия апартамент и бе доста добро. Може би не толкова страхотно като готварските му способности, но почти. Още преди да стигне до пианото, Салима запя. Знаеше всички песни, на което той се бе надявал, тъй като още не знаеше любимите ѝ. След като чу музиката, тя просто не можеше да остане настрана. Блейз също я чу и осъзна колко е умен Саймън. Използваше всички неща, които дъщеря ѝ харесваше, за да установи разбирателство с нея. Седяха заедно повече от час; тя пееше, а той свиреше. После Саймън затвори пианото и ѝ обясни, че не бива да свирят до късно, защото съседите ще се нервират, а майка ѝ ще побеснее. Салима съжали, че музикалното им приключение е приключило.

— Мислила ли си някога да вземаш уроци по пеене? — попита я той, когато излязоха от стаята.

— Не. Искан да стана певица, когато бях малка. Но не искам да съм Рей Чарлз или Стиви Уондър, когато порасна. Не пиша музика, а това е едва ли не задължително, ако искаш да си специален — каза тя разочаровано.

— Не е нужно да си професионалистка. Защо не го направиш просто за забавление? — предложи ѝ той. — Аз например готвя, защото ми доставя удоволствие.

— Може би — отвърна Салима замислено; после му пожела лека нощ.

Тя се отби при майка си на път към стаята си. Блейз седеше зад бюрото и подготвяше предаването си за следващия ден.

— Двамата със Саймън звучахте великолепно. Той определено има много таланти. Музика, готвене.

А и се справяше чудесно с дъщеря ѝ.

— Може ли да започна да вземам уроци по пеене? — попита Салима и Блейз я погледна изненадано.

Дъщеря ѝ задаваше този въпрос за първи път, макар да притежаваше музикален талант още от съвсем малка.

— Защо не? Ще потърся учител, който да идва тук.

Салима кимна. Звучеше добре. Тя целуна майка си за лека нощ и се прибра в стаята си. Изслуша няколко от дисковете, които бяха купили днес, и пях заедно с тях.

В кухнята Саймън седеше пред лаптопа и си проверяваше имейла. Имаше ново писмо от Мегън. Той го прочете, изтри го, затвори лаптопа и се върна в стаята си. Знаеше, че отчаяната им, нечестна и незаконна връзка трябва да приключи. Но докато лежеше и мислеше за Мегън, изпита силна тъга. Е, поне работата вървеше добре.

6

Следващият ден започна по-добре за Блейз. Влезе в кухнята малко преди пет, като очакваше да види там Саймън, който да ѝ подаде чаша кафе. Но той се опитваше да не допуска същите грешки повторно. Кафето ѝ беше горещо и я чакаше, но Саймън го нямаше и вратата му бе затворена. Беше подредил масата и бе оставил вестниците на нея. Кафето ѝ беше готово, но не се налагаше да гледа учителя. Беше чудесно, и тя тръгна за работа в много по-добро настроение.

Предаването ѝ мина гладко, а когато се прибра в кабинета си, тя помоли Марк да ѝ намери учител по музика. Той я изгледа изненадано.

— Искаш да вземаш уроци по пеене? Ще добавиш ли и танци? Това има ли нещо общо със Сузи Кю? Добавяш и водевил към предаването си?

Тя се засмя на реакцията му. Идеята му определено беше интересна.

— За Салима. Тя има великолепен глас и новият ѝ личен асистент сигурно ѝ е предложил да взема уроци. Идеята не е лоша, особено след като тя ще е у дома няколко месеца. Пеенето ще ѝ осигури заетост.

Марк също одобри идеята.

— На кого да се обадя? — зачуди се той, тъй като поставената му задача бе необичайна.

— Ти решаваш. Звънни в „Джулиард“^[1]. Те ще те насочат. Може някои от студентите им да дават частни уроци. Мисля, че има и гимназия за изкуство и музика. Моля те, потърси нещо.

— Добре — обеща той.

По-късно звънна в „Джулиард“ и му дадоха няколко имена. Той остави съобщения на всички и докладва на Блейз.

— Как върви с новия тип, между другото? — попита Марк.

— Не съм сигурна. Вчера сутринта бях готова да го убия, когато заста на пред очите ми в пет сутринта. Снощи обаче сготви вечеря,

достойна за „Ла Гренюи“, и свири на пиано, докато Салима пееше, а после ѝ внуши, че иска да взема уроци по пеене. Определено отваря света пред нея. Аби беше домошарка и обичаше уютата вкъщи. Саймън отваря всички врати и прозорци и вкарва свеж въздух. Дори я накара да мие чинии. Не знам, може и да свърши работа. Поне докато тя се върне в училище. Различно е. Но той ѝ измисля занимания. Няма спор, че е много умен.

— Мислиш ли, че си пада по нея? Имам предвид свиренето на пиано и всичко друго.

— Не, не мисля. Смятам, че опитва да разбере какво я интересува, за да се сближат по този начин. Той е много почтен човек. Има безукорни маниери, добре възпитан е и се държи идеално с нас. Просто е странно да има мъж у дома. Не съм свикнала с това.

— Може да се отрази добре и на двете ви — отбеляза Марк многозначително.

Тревожеше се, че Блейз вечно е сама. Беше му тъжно, че на четирийсет и седем тя не бе излизала на среща от четири години. Виждаше му се нередно. Тя беше красива жена и чудесен човек, талантива и умна. Марк знаеше историята с Андрю Уейланд и колко силно той нарани Блейз. Тя приличаше на измъчен призрак цяла година след раздялата им. Но вече минаха четири години, а тя напълно се откъсна от света на флиртовете.

Чувстваше се прекалено удобно сама. А на Марк това никак не му харесваше. Блейз заслужаваше много повече. Кариерата ѝ, макар и страхотна, не беше достатъчна, независимо че тя мислеше така. Според Марк, успехът бе нещо мимолетно. Ново лице като Сузи Кю можеше да се появи и да я измести от работата ѝ.

Следобед Блейз долови полъха на новия вятър. Обядва зад бюрото си и вдигна глава, за да види имейла, който се появи на компютъра ѝ. Прочете го и се вторачи в него. После го прочете отново. Президентът на новинарския отдел бе подал оставка, съблазнен от изкусителното предложение на друга телевизия, и бе сменен. Тя знаеше от собствен опит, че сега всичко щеше да се промени. Новият президент бе на трийсет години и тя знаеше каква е репутацията му. Всички в бизнеса го познаваха. Беше преуспял играч и някои го считаха за ренегат. Преди беше работил в друга телевизия. Обичаше риалити предавания, защото бяха изключително евтини, а рейтингите

им бяха високи и носеха сериозни суми. Беше прочут с това, че уволнява хората без предупреждение. Едно спадане в рейтингите, и си история. А той намираще някой по-евтин, с когото да замени таланта, който според него изкарваше прекалено много пари. Биваше го в работата му, и щеше да наблюдава Блейз като ястреб. Като че ли си нямаше достатъчно проблеми в момента. Тя определено се чувстваше в паника, когато заговори на Марк за Зак Остин.

— Чувал съм, че е гадно копеле — прошепна ѝ той, сякаш вече и стените имаха уши. — Никой не е в безопасност, когато той е начело.

Остин идваше от развлекателна телевизия и Блейз се страхуваше, че ще иска да оживи положението, вероятно с таланти, близки до неговата възраст. Тя определено се тревожеше. Дори в нейното положение не можеше да се чувства в пълна безопасност. Изкарваше повече пари от всички други в ефира, и ако той можеше да я замени с някой по-евтин, по-млад, когото счита за също така добър, нямаше да се поколебае. Блейз бе огромна мишена и имаше чувството, че Зак Остин щеше да се цели в нея.

Тя бе нервна развалина, когато се прибра у дома, и Саймън забеляза напрежението ѝ.

Той приготви поредната вкусна вечеря, макар и по-проста от предишната, тъй като знаеше, че Блейз внимава какво яде. Сготви ризото, печено пиле, зелен фасул и плодова салата. Изядоха абсолютно всичко. Тя остана за момент в кухнята, докато той разчистваше. Салима се бе прибрала в стаята си и искаше отново да попее с него. Той я бе водил на остров Елис през деня. Смяташе, че тя трябва да напише тема за острова за курса си по американска история.

Блейз си наля чаша чай от лайка, който той бе направил. Саймън я погледна предпазливо и попита:

— Добре ли си? — Беше разтревожен, че е прекрачил границата.

Но пък тя изглеждаше притеснена и разсеяна още по време на вечерята. Блейз поклати глава, а после реши да отговори честно.

— Не, не съм. Назначиха нов шеф на отдела, който не знае нищо за новините. Той идва от развлекателния бизнес. Май всички ще трябва да си извадим балетните пантофки.

Саймън се встрещи.

— Шегуваш ли се? Ти си Блейз Макарти, легенда по целия свят. Хората, които яздят камили в пустинята, знаят коя си.

Тя сви рамене.

— Може и така да е. Но шефовете в телевизията не се впечатляват като теб и хората с камилите. Винаги вярват, че сме заменими, и непрестанно търсят някой по-млад и по-евтин. Аз им струвам цяло състояние. И въобще не им пука за „легендата Макарти“. Те вземат решенията, тъй като подписват чековете. Както е казал някой веднъж — който плаща, поръчва музиката. Така е. Според тях аз съм само наета слугиня. В този бизнес няма нищо сигурно, а колкото по-дълго съм в него и колкото повече остарявам, толкова по-голям е шансът да се отърват от мен рано или късно. Всъщност, вече подготвят едно момиче, което да заеме мястото ми. Просто още не е готова. В противен случай щях да се озова на опашката за безработни или да правя репортажи за кучешки конкурси.

Саймън изглеждаше ужасен. Според него, Блейз беше звезда. Но тя си знаеше, че непрестанно ѝ се налага да се бори. Думите ѝ му прозвучаха вярно и му отвориха очите за стреса, в който тя живееше ежедневно. Преди той смяташе, че прочута личност като нея никога не се страхува и е в безопасност. А се оказа, че ѝ се налага да се тревожи много повече. Той се зачуди дали Блейз се притеснява и за парите; надяваше се да не е така. Очевидно разчиташе само на себе си. Наоколо нямаше никой, който да я подкрепя. И докато я слушаше, Саймън разбра, че не е достатъчно да си звезда.

Беше самотен и плашещ живот. Той не би заменил мястото си с нейното за нищо на света. Въпреки цялата ѝ слава и великолепие, детето ѝ се нуждаеше от специално внимание, което обаче нямаше да го излекува, а тя се опитваше да му осигури добър живот. И никой не ѝ помагаше. Нямаше партньор и бе съвсем сама. Живееше в постоянен стрес. Саймън се зарадва, че работата му е толкова различна от нейната, и изпита дълбоко уважение към нея. Е, той поне можеше да помогне на Салима.

Саймън погледна Блейз със съчувствие, а тя му се усмихна изморено. В същия миг Салима влезе в кухнята и му каза да побърза. Искеше отново да свири на пианото, за да ѝ акомпанира. Беше се забавлявала предишната вечер. И не разбра, че той водеше сериозен разговор с майка ѝ. След минута Саймън излезе от кухнята със Салима.

Малко по-късно, когато ги чу от стаята си, Блейз затвори очи и се вслуша в чистия и нежен глас на дъщеря си. Салима пееше стари песни на Барбара Стрейзънд, а после мина на госпъл, който Блейз винаги бе обичала.

Замисли се за Зак Остин. Надяваше се той никога да не намери причина да я уволни и да даде мястото ѝ на някой друг. Искаше ѝ се Саймън да е прав и тя да е недосегаема поради статута си. Но точно фактът, че бе звезда, я излагаше на още по-голям риск. Върхът бе самотно място. А Саймън тъкмо бе прозрял това за първи път. Повечето хора никога не го научаваха.

Блейз не успя да заспи, което никак не я изненада, и реши да работи до късно. Съсредоточаването върху работата винаги я успокояваше. Правеше проучвания за няколко политически профила, които искаше да предложи на Чарли. А тъй като сега Зак Остин я наблюдаваше, напрежението се засилваше. Налагаше ѝ се да е подобра от всякога, за да оправдае съществуването си и да удържи позицията си, макар че рейтингите все още я обичаха. Но при промени на управата човек никога не можеше да е в безопасност. Тя свърши в два през нощта и тъкмо си топлеше чаша мляко, когато Саймън я чу и влезе в кухнята. Той също още бе облечен.

Блейз му си усмихна и си наля мляко. В този късен час, изморена и разтревожена, тя изглеждаше уязвима и много по-млада, отколкото беше. Саймън също изглеждаше изморен. Беше чел стари имейли от Мег, чудейки се как се бе забъркал в такава каша, как бе жертвал достойнството и бе извършил нещо нередно. Мегън беше омъжена, и въпреки неизпълнените ѝ обещания той продължи да се вижда с нея. За него любовта звучеше като евтино оправдание. Знаеше разликата между добро и зло, и за първи път се хващаше с омъжена жена.

— Ти и Салима звучите страхотно заедно — направи му комплимент Блейз и седна до масата. Той се усмихна. — Ако всичко друго се провали, можем да отворим ресторант и нощен клуб. Ти ще готвиш, двамата ще пеете след вечеря, а аз ще сервирам — пошегува се тя. Той се засмя и я успокои:

— Това никога няма да стане. Може да ти създадат трудности, но биха постъпили самоубийствено, ако се отърват от теб. Ти си икона.

— Дори иконите ги уволняват. Ако рейтингите ми спаднат някога, ще ми видят сметката за пет минути.

— Ама че кошмарен живот — отбеляза той. — В бързото платно. Цената е прекалено висока. Струва ли си? — попита той прямо, изпълнен с любопитство.

Харесваше откровеността на Блейз. Имаше чувството, че може да я попита всичко и тя ще му каже истината. Беше я преценил добре. Точно по тази причина с Хари все още бяха приятели. Блейз бе жена, която заслужаваше безкрайно уважение.

— Понякога си струва — замислено отговори тя. — Обичам си работата. Вълнуваща е. Предполагам, че е и блестяща, но не това е причината да се занимавам с нея. Може би обичам предизвикателствата. Забавлявах се в продължение на години. Но вече не обичам несигурността и напрежението. Все едно да играеш руска рулетка всеки ден. Залозите са доста високи. Пристрастяваш се към играта.

— Не мисля, че аз бих могъл да се справя с подобна работа — призна той. — Всъщност, знам, че не мога. Не обичам риска. Не съм комарджия и предпочитам спокоен живот. И не обичам да играя по правилата на другите. Родителите ми ме научиха на това. Баща ми е изобретател и ме научи да разсъждавам нетрадиционно. Майка ми също е страшно ексцентрична. Нетрадиционното мислене е причината да се заема с тази работа. Уча децата да не приемат никакви ограничения. Ако могат да мечтаят за нещо, значи могат да го направят. Баща ми ме убеди в това.

— Но защо в „Колдуел“? — попита Блейз, която също хранеше любопитство към Саймън.

Той беше прекалено умен, за да се погребее в малко училище в Масачузетс. Блейз вярваше, че е способен на нещо много повече.

— Не знам. Лесно и удобно е. Бих искал да работя в по-голямо училище като „Пъркинс“ край Бостън или някое от прочутите училища за слепи тук, в Ню Йорк, например Института за специално образование. Но си останах в „Колдуел“. Започнах връзка с една жена и не исках да напусна. И досега не бях решил проблема. Бях хванат в капан. Мисля, че затварянето на „Колдуел“ за няколко месеца е точно това, от което имах нужда.

— Имал си връзка с жена от училището?

Той кимна.

— Да, учителка. Омъжена, с три деца. Каза ми, че се развежда. И вместо да я изчакам да го направи, аз се хванах на въдицата. Знаех, че е нередно, но бях самотен, а тя беше отегчена. Не бях имал връзка доста време и се влюбих лудо в нея. Три години по-късно, тя все още е омъжена и изтъква хиляди причини за това, че не напуска съпруга си. А това противоречи на всичко, в което вярвам. Не мога да продължа повече. Тъкмо ѝ го съобщих.

— Може би тя ще го напусне сега — каза Блейз и се замисли за Андрю.

Той не бе напуснал съпругата си, когато Блейз сложи край на връзката им. Тя все още вярваше, че ако я обичаше, щеше да го направи. Но някои хора просто никога не напускат семействата си. Лъжат и изневеряват, докато ги разкрият, а после го правят отново с някой друг.

— И аз направих същото — честно призна тя и Саймън я погледна любопитно. — И аз знаех, че е нередно. Същата история. Той твърдеше, че се развежда. Но просто ме лъжеше. Вярвах му цяла година. После въздушната кула се срути, когато открих истината. Разделих се с него и смятах, че тогава той ще напусне жена си и ще се върне при мен. Но той не го направи. Все още е с нея, макар че минаха четири години. Обажда ми се понякога и говоря с него. Знам, че не би трябвало, но си нямам никой друг, а той отново ме кара да се чувствам ужасно. Някои хора имат талант за това — добави тя тъжно. Саймън се усмихна.

— Мразя нечестността — каза той с измъчен поглед.

— Тя лъже и него, и мен. Как може да имаш връзка, основана на лъжи?

— Не може — отвърна тя. — Опитах се. Мислех, че той е честен с мен, което може би е още по-лошо. Но в крайна сметка лъжата те настига. Научих си урока и оттогава не съм излизала с никого. И това дори не ми липсва — каза Блейз, но се замисли и се поправи:

— Всъщност, не е съвсем вярно. Липсва ми, но не ми липсва болката от връзката ни, нито цената, която трябваше да платя. Не бих го направила отново.

— Нито пък аз — съгласи се Саймън. — Значи не ти липсва да имаш човек в живота си?

— Липсва ми. Но не и той. А и винаги съм била влюбена в работата си, което ми помага. Винаги, когато ми се е налагало да избирам приоритетите си, избирах работата. Чувствам се виновна заради Салима, но тя ми прощава и ме приема такава, каквата съм. Просто така стоят нещата. Когато се омъжих за баща ѝ, бях полюбена в кариерата си, отколкото в него, и той го знаеше. Успехът е зашеметяващо нещо. Но не съжалявам, а и останахме приятели. Съжалявам единствено за женения негодник, който ме лъжеше нагло и с когото изобщо не биваше да се хващам. Вероятно единственият мъж, когото някога съм обичала истински, е първият ми съпруг. Омъжих се за него, когато бях малко по-голяма от Салима, и овдовях на двайсет и три години. Той беше оператор за Си Ен Ен и бе убит от снайперист. След това се интересувах само от кариерата си. Тя не ме нараняваше като любовта. Хората умират, изневеряват, лъжат, разочароват те. А работата си е работа.

— Много самотен живот — отбеляза той със съчувствие. — Моите родители все още са влюбени един в друг, а са женени от трийсет и пет години. Много са сладки заедно, макар че майка ми е доста откачена и дрънка всичко, което ѝ дойде наум. Ужасно се срамувах от това като малък. Баща ми го харесва. Но като дете не го намирах за особено чаровно.

Блейз се усмихна на описанието на родителите му. Звучеше, все едно са интересни хора.

— Моите родители бяха съвсем обикновени. Баща ми беше месар, а майка ми — учителка. Бяха много работливи, с добри ценности. Баща ми винаги повтаряше, че работата е всичко и трябва да се занимавам с нещо, което обичам. Схванах посланието. Но не ми казаха нищо за любовта. Бях единственото им дете. И двамата загинаха при катастрофа, докато учех в колежа. Оставиха ми застрахователна полица, която ми помогна да завърша, а след това се оправях сама. Израснах в Сиатъл и започнах работа там, като момиче, съобщаващо прогнозата за времето — усмихна се тя. — Глупава длъжност, но ме вкара в телевизията. След това — Сан Франциско и Ню Йорк, а сега съм тук и всеки ден се боря за мястото си. Не ти обясняват това в началото. Сигурно го пише с дребен шрифт в договора.

— Караш ме да мисля, че би трябвало да правя нещо повече — честно призна той. — Досега карах по лесния път. Започнах работа,

която мога да върша без много предизвикателства. А когато ти си била на моята възраст, вече си била звезда, омъжвала си се два пъти и си имала дете. Не е лошо — възхитено каза той.

Блейз беше изминала дълъг път от месарницата в Сиатъл. А Саймън започна леко. Баща му имаше престижна работа в академичния свят, майка му имаше пари и все още бяха живи и женени. Той се зачуди дали в това се крие разликата. Може би животът беше прекалено лесен за него. Семейството му винаги го беше подкрепяло и стоеше зад него. А Блейз можеше да разчита само на себе си.

— Не е прекалено късно — напомни му тя усмихнато. — Още си дете.

— На трийсет и две човек не е дете — сериозно отвърна той, макар да ѝ приличаше на такова от време на време.

Тя беше петнайсет години по-възрастна от него, а тези петнайсет години бяха пренаситени с предизвикателства и проблеми.

— Точно по тази причина приключих връзката с онази омъжена жена. Не искам да прахосвам следващите петнайсет години в чакане някой да си оправи живота, докато съсипва моя. Най-последно трябваше да помисля за себе си.

— А ще останеш ли в „Колдуел“? — попита Блейз.

— Не знам. Може би не. Искам да изпратя молби в по-големи училища, докато съм тук, за предпочитане в голям град, където ще имам по-пълноценен живот. А и не желая да попадна в същия капан с нея, ако остана в „Колдуел“. Налага се да се върна там заради договора, но не знам какво ще правя, след като изтече.

— Мисля, че си способен на много повече — искрено каза тя, а той се трогна от думите ѝ.

Уважаваше я страхотно, още повече сега, когато я видя в дома ѝ, разбра какви са възгледите ѝ и научих точно какво прави и на какъв стрес е подложена. Блейз призна, че невинаги е отделяла достатъчно време за дъщеря си, но беше честна и почитена жена.

— Благодаря ти. Поне бих искал да опитам — отвърна Саймън. — В противен случай никога няма да знам. Не изпитвам нужда да съм звезда. Просто държа да съм най-добрият в това, което работя.

— От това, което виждам досега, наистина си най-добрият. Ерик ми го каза. Бъди по-благосклонен към себе си. Това, което правиш, е

много благородно. А ако искаш, ще си намериш по-добра работа. Разполагаш с всичко необходимо. Талант, мотивация, опит. Това, което правиш за хората, е дар.

Салима разцъфтя само за два дни и Блейз виждаше разликата между отношението на Аби, която я пазеше, глезеше и ограничаваше, и Саймън, който я вдъхновяваше да постигне много повече. А и той беше страшно мил с Блейз.

Побъбриха си още няколко минути, после Блейз стана и каза, че отива да си легне. Трябваше да стане след един час и той се извини, че я е задържал толкова до късно.

— Струваше си — нежно отвърна тя. — Понякога се плаша нощем, като се замисля за живота си. Виждам само миналите грешки и предстоящите опасности.

— Всички го правим — меко каза той. — Не бъди толкова сурова със себе си.

Едно от нещата, които Блейз започваше да харесва у Саймън, бе, че не се впечатляваше от нея. Уважаваше я и смяташе, че има вълнуваща кариера, но не бе зашеметен от блясъка. Разбираше коя е, и също като нея бе съвсем искрен. И двамата знаеха, че това се среща рядко. Саймън се отнасяше с нея като с обикновена, нормална личност, а не звезда. Никой не го беше правил от години.

— Лека нощ, Саймън — каза тя и му махна от коридора. — Недей да ми правиш кафе сутринта. Поспи малко.

Тя нямаше същата възможност, тъй като трябваше да става само след час, но той можеше да поспи, докато Салима се събуди.

— Някой трябва да се грижи за теб — сериозно каза той. — А виждам, че никой друг не го прави. Ти се грижиш за всички, или поне отговаряш за тях.

Той бе първият, който забелязваше това. И беше прав. Никой не се грижеше за нея. Тя беше боец, оцеляващ в тежки ситуации, и бе свикнала да прави всичко съвсем сама.

— Поне мога да ти осигуря горещо кафе и прилична вечеря, докато съм тук. Не е много, но все пак е нещо.

— Много е — възрази тя. — Благодаря ти. Лека нощ.

Тя затвори кухненската врата, а той се върна в стаята си. Блейз надникна в спалнята на Салима, после се прибра в своята. Имаше чувството, че е намерила приятел. А това беше чудесно.

[1] Прочута консерватория в център „Линкълн“ в Ню Йорк, създадена през 1905 г. — Б.пр. ↑

Заради стреса и напрежението в службата, търсенето на учител по музика се изплъзна от ума на Блейз. Салима и Саймън пееха заедно почти всяка вечер и дъщеря ѝ се забавляваше страхотно. Марк обаче не беше забравил, и седмица след като тя му възложи задачата, той остави на бюрото ѝ бележка, която да прочете след сутрешното си предаване. В бележката имаше три имена с телефонни номера и имейли — две жени и един мъж. Двама бяха от музикалната гимназия „Ла Гуардия“, а третият — от „Джулиард“. Марк споменаваше, че е говорил и с тримата, и Блейз отиде до бюрото му, за да обсъдят въпроса.

— Е, кого хареса най-много? — попита тя, впечатлена от внимателното му проучване.

Салима щеше да се зарадва страхотно.

— Твърдо жената от „Джулиард“. Другите двама също звучаха добре, но дамата от консерваторията ми се стори най-подходяща. Може би е леко смахната, но се въодушеви от мисълта да работи със Салима, въпреки че е сляпа. Другите двама ми се сториха леко притеснени от това, но може и да греша. И тримата са от страхотни училища.

— Последвай инстинкта си — посъветва го Блейз без колебание. — Обади ѝ се. Помоли я да дойде у нас, за да се запознае със Салима. Тя също трябва да я хареса.

— Няма проблеми.

След половин час на бюрото ѝ се появи друга бележка с името на учителката и часа за срещата със Салима на следващия ден. Разбира се, Саймън също щеше да присъства, а и Блейз вероятно щеше да се прибрала от работа.

Блейз тъкмо си бе влязла у дома и говореше със Салима, когато портиерът се обади, за да им съобщи, че имат гост. Беше учителката от „Джулиард“, Лусиана Голдстейн. Марк вече ѝ бе казал, че тя е италианка, омъжена за американец.

Жената, която се появи пет минути по-късно, изглеждаше странна като името си. Имаше широка, мила усмивка, блестящи сини

очи и мелодичен глас, руси къдрици, тежко тяло с огромен бюст и тънки като клечки крака. Носеше безброй тънки гривни, прекалено много парфюм, обеци халки и кошмарно високи тънки токчета. Главата ѝ бе украсена с шапка с цветя. Когато влезе, тя я свали и я остави на масичката в коридора. Блейз се вторачи в нея с интерес. Приличаше на градина, в която има малки живи същества. Тоалетът ѝ се състоеше от толкова много различни части, че Блейз не знаеше накъде да погледне и съжаляваше, че Салима не можеше да види нищо. Но най-забележителното нещо в Лусиана бе гласът ѝ, гладък като коприна.

А очите ѝ бяха в най-яркото синьо, което Блейз някога бе виждала.

— Мили боже — каза Лусиана с усмивка, която разкри идеални зъби, — вие сте по-възрастна, отколкото очаквах. Но няма проблеми. Никога не е прекалено късно да се научиш да пееш.

Жената имаше много мил акцент, а Саймън се усмихваше весело. Салима се присъедини към тях, тъй като бе чула звънеца. Слушаше напрегнато и бърчеше нос от силната миризма на парфюма.

— Това е Салима, бъдещата ви ученичка — обясни Блейз. — Моля, влезте.

Тя предложи на Лусиана чаша чай, но учителката отказа. После забеляза рояла. Беше „Стейнуей“ и тя го одобри. Изглеждаше леко притеснена от Салима и още повече от Блейз. Познаваше я, но не знаеше, че Блейз Макарти има сляпа дъщеря. Марк ѝ бе споменал, че ако я наемат, ще ѝ се наложи да подпише споразумение за поверителност. Това бе стандартно в живота на Блейз. Учителката нямаше проблеми със споразумението, но бе споделила, че никога досега не е имала сляп ученик.

Поговориха си няколко минути. Салима най-вече слушаше. Долови, че Лусиана е нервна. Тя им каза, че е учила опера в Милано. Изреди всички опери в Европа, за които е работила; после каза, че е в Съединените щати от осемнайсет години, а в „Джулиард“ — от петнайсет. Каза на Салима, че ако иска музикална кариера, трябва да се труди сериозно. Но засега Салима искаше само уроци. Лусиана я помоли да попее. Саймън се съгласи да ѝ акомпанира на пианото и Салима се настани до него. Радваше се, че той е до нея, и попита Лусиана какво би искала да чуе. Обясни ѝ, че не знае никакви арии и е пяла съвременна музика и госпъл. Лусиана дипломатично предложи —

по едно от всичко. Салима започна с песен от „Мама Миа“, продължи с „Клетниците“ и завърши с госпъл. Високите ѝ ноти звучаха, сякаш можеха да разбият стъкло, но тя ги достигаше с лекота. Изпя трите песни. Когато свърши, Лусиана се вторачи в нея.

— Разпявала ли си се, преди да дойда? — попита тя разтревожено.

— Не. Никой не ми каза в колко часа ще дойдете — отговори тя.

И по същата причина бе по чорапи и анцуг, а не с джинси и обувки.

— Ще си съсипеш гласа, ако правиш така — предупреди я пищната италианка. — Никога не бива да пееш, без първо да се разпееш. А госпълът... винаги ли достигаш тези високи ноти?

Салима усмихнато потвърди, че ги достига. Лусиана я погледна със сълзи в очите.

— Осъзнаваш ли какъв късмет имаш? Какъв талант притежаваш? Хората се упражняват с години, и пак не успяват да достигнат тези ноти. А ти просто летиш като птичка в небето — въздъхна тя и си избърса очите.

— Какви неща можех да направя с глас като твоя!

Лусиана им обясни, че е от Венеция, но живеела в Милано, докато учела. Попита Салима дали се интересува от опера, но тя отговори, че не я харесва. Искаше да се наслаждава на онова, което пее. Това беше развлечение за нея.

— Всъщност би трябвало да си в музикално училище — каза учителката. — Не е разумно да се отнасяш с гласа си като с играчка. Той е дар от бога.

Лусиана беше много приятна жена. Блейз си помисли, че тя прилича на карикатура на самата себе си с това огромно тяло и тънки крачета на високи токчета. Имаше много нежни, изпълнени с обич очи. Саймън я наблюдаваше възхитено, а Салима я слушаше внимателно.

— Ще се съгласите ли да приемете дъщеря ми за своя ученичка? — попита накрая Блейз.

— Разбира се — отговори Лусиана с широка усмивка, която Салима не видя. — Бих искала, и за мен ще е чест — добави тя, протегна се и погали Салима по ръката. — Но ще очаквам да се трудиш усилено — предупреди я тя.

— Колко пъти месечно ще ѝ преподавате? — попита Блейз ѝ се смая, когато чу — „три пъти седмично“. — Не е ли прекалено много? — загрижено попита тя.

— Не и ако Салима се отнася сериозно към пеенето — отвърна Лусиана. — Ако не притежаваше този страхотен глас, щях да определя веднъж или два пъти седмично. Но ако искаме резултати, за да тренираме гласа ѝ правилно, трябва да са три или дори четири пъти седмично. Ще започнем с три и ще видим как ще тръгне.

— Какво мислиш, Салима? — попита Блейз, която не искаше да лишава дъщеря си от възможността да вземе решение и да я третира като дете. — Колко пъти седмично искаш да вземаш уроци?

— Всеки ден — засмя се Салима. Лусиана я погледна развълнувано.

Учителката имаше вид на човек, който е открил злато и диаманти на улицата.

Определиха първия урок за следващия следобед. Лусиана целуна Салима по бузата и ѝ напомни да носи шал и да пази гърлото си топло. После си нахлупи шапката, ръкува се с Блейз и Саймън и след миг изчезна. Останалите се спогледаха и се разсмяха. Лусиана беше страшно мила жена, макар да приличаше на клоун.

— Мирише ужасно, но я харесвам — отбеляза Салима.

— Искан ми се да можеше да видиш как изглежда — отвърна Блейз с усмивка, но и тя бе харесала учителката, в която имаше нещо много топло и мило.

Саймън потвърди, че е страхотна, а препоръките ѝ бяха отлични. Каквото и да се получи, той вярваше, че уроците ще се отразят добре на Салима. Тя бе страшно въодушевена и говореше за учителката по време на вечерята. Саймън вече им готвеше всяка вечер. Опитваше се да избира по-леки и прости ястия заради Блейз, но понякога се хвалеше с някои от по-изтънчените си специалитети. Всичките бяха превъзходни. И внасяха чудесно настроение в къщата. Блейз откри, че очаква вечерите с нетърпение. Беше много приятно някой да я пита как е минал денят ѝ, а и той очевидно държеше на нея. След разговора им за работата ѝ, той се изпълни с още повече уважение и съчувствие към нея.

Салима също се приспособяваше към него, макар че понякога спореха как да прекарват времето. Той имаше предложения за всеки

ден и смяташе, че всичко, което правят, трябва да има образователна стойност. Караше я да ходи в пощата, аптеката, супермаркета, ателието за химическо чистене и банката. Принуждаваше я да се вози в градския транспорт вместо в таксита. Салима настояваше, че майка ѝ предпочита тя да взема такси, но той упорстваше. Опитваше се да я научи на всичко, което може да ѝ е полезно. Дори я накара да прибира покупките и мърмореше, когато ги подреждаше неправилно и той намираще сирене в шкафа и спагети в хладилника. Очакваше Салима да се справя добре и от време на време беше строг учител, но когато тя изпълняваше поставената ѝ задача, определено се чувстваше чудесно и се гордееше с нея. Блейз я наблюдаваше как става все по-самоуверена с всеки изминал ден. Саймън все още настояваше тя да си вземе куче. Мислеше, че с негова помощ ще може да ходи сама на училище. Не смяташе, че тя има нужда от помощник постоянно. Блейз обаче се стресна от тази идея и му нареди да понамали темпото.

— Имам фантастична възможност, докато съм тук, с нея — обясни ѝ той. — Искам Салима да започне да се оправя сама, преди да се върне в „Колдуел“.

Блейз му напомни, че и той и Салима се движат с реактивна скорост. Дъщеря ѝ зареждаше миялната с лекота и дори помагаше на Саймън в готвенето. Беше я научил как да си прави омлет сама, и тя се справяше отлично. Дори бе изненадала майка си с вкусен омлет в неделя сутрин. Движеха се стремглаво към успеха, а след като и уроците по пеене започнаха, Салима полудя от радост. Някои от поставените ѝ задачи бяха скучни, например пеенето на гами, но през останалото време се забавляваше страхотно, а и Лусиана ѝ позволяваше да си играе с гласа си. Обичаше да я слуша как пее. А понякога пееха дуети, които звучаха изумително. Лусиана притежаваше великолепен сопран и когато гласовете им се смесваха, звучеше, все едно пеят ангели. Блейз дори се просълзяваше, а и Саймън се трогваше. Салима имаше мощен глас, който се усилваше все повече с течение на времето. Уроците вършеха невероятна работа. Разликата се долавяше само след няколко седмици.

През уикендите, когато не беше претрупана с работа, Блейз се присъединяваше към приключенията на Саймън и Салима. Дори когато си носеше работа вкъщи, спираше от време на време и излизаше с тях. Ходеха на кино, по магазините, в музеи, които имаха

изложби за слепи, и на „Травиата“. Саймън използваше всички чудеса на Ню Йорк, за да образува и забавлява Салима, и тя ставаше все по-независима. Той постоянно я караше да му помага в домакинските задължения или с компютъра, и дори настояваше сама да си пере дрехите, но тя отказваше. Обясни му, че и майка ѝ не си пере дрехите сама, а Саймън се засмя. В думите ѝ имаше логика, а и вероятно никога нямаше да ѝ се наложи да пере, така че спря да я тормози с това.

За Блейз бе огромно облекчение, че от смъртта на Аби измина достатъчно време и Салима не се разболя от менингит. Обсъди тревогите си със семейния им лекар, който я успокои, че инкубационният период е преминал. Училището щеше да е затворено още известно време, но вече нямаше риск от епидемия.

И тримата бяха постоянно заети. Саймън със Салима, а тя — с нещата, които той я караше да прави, и особено с уроците по пеене. Те отнемаха доста време, а и Лусиана ѝ даваше домашни. Блейз пък вечно бе затрупана с работа и се опитваше да докаже нещо на шефовете си. Зак Остин все още ѝ дишаше във врата, а Сузи Куентин ставаше все по-амбициозна. Настояваше Чарли да ѝ осигурява още специализирани предавания, и очевидно завиждаше на Блейз. Искаше да покаже на всички на какво е способна. Зак я подкрепи в една от идеите ѝ, която бе типична за развлекателната телевизия, откъдето идваше, но бе нечувана в новините. След дълъг разговор със Сузи, той ѝ предложи да направи интервю на живо с първата дама през януари. Подобно нещо щеше да се случи за първи път. Според него, това щеше да е чудесен начин да утвърди Сузи като валидна алтернатива на Блейз, чиито интервюта и специални предавания бяха на запис. Каза, че интервю на живо с първата дама ще е „свежо и вълнуващо“, а Сузи излезе от кабинета му със звезди в очите. Довери на няколко души убеждението си, че след интервюто ще стане по-важна за телевизията от Блейз.

Чарли проведе кратка среща със Зак, веднага щом чу за това, и се опита да му обясни, че интервю на живо с първата дама е страшно рисковано. Традиционно, а и много по-безопасно бе да го запишат, както Блейз винаги правеше. Зак обаче решително отхвърли предложението му и заяви раздражено:

— Приключваме с традициите тук. Нуждаем се от нова кръв, нови хора с нови идеи. Ще предаваме на живо. А Сузи е най-подходящата за това.

Чарли се надяваше той да е прав. Съобщи новината на Блейз лично, преди тя да я чуе от някой друг.

— Той полудял ли е? Ами ако нещо се обърка? Ако първата дама каже нещо, което не би трябвало?

И двамата знаеха, че подобни неща се случват.

— Тя никога няма да се съгласи да я интервюират на живо.

Но за всеобща изненада, пресекретарката на първата дама се съгласи. Сузи си спечели одобрението на шефовете. А Блейз се почувства изоставена в праха. Никога не би посмяла да предложи интервю на живо със съпругата на сегашния президент, нито пък с някой друг от такава величина. Обектите ѝ се чувстваха много по-удобно, когато ги записваха, в случай че нещо се обърка. Идеята бе на Зак, но Сузи стана непоносима, след като я обявиха. Зак създаде чудовище, а Блейз трябваше да живее с творението му всеки ден.

Марк ѝ съчувстваше, а тя говореше със Саймън по въпроса всяка вечер.

Той бе шокиран от тормоза и стреса, на който я подлагаха, и се възхищаваше безкрайно на самообладанието, силата и ума ѝ, макар тя да му бе признала, че изпитва свирепо желание да удуши Сузи всеки път, когато я види. Саймън не я обвиняваше за това.

През седмиците, откакто пристигна с тях в Ню Йорк, Саймън бе станал нещо като довереник на Блейз. Беше умен, заинтересован и на нейно разположение всяка вечер. Дори самата тя се изненадваше от нещата, които споделяше с него, и от доверието си в него. Високо ценеше мненията и съветите му. Той бе също така откровен с нея относно собствения си живот. Призна ѝ тайните от детството си, страховете си за живота и притесненията дали някога ще постигне нещо голямо, съжалението си за нещастната връзка с Мегън. Говореха много и за Салима и мечтите на Блейз за нея. Тя искаше дъщеря ѝ да се реализира в област, която да е важна за нея. Баща ѝ ѝ беше дал този съвет на същата възраст. Блейз искаше Салима да осмисли живота си с работа, която обича. След това всичко останало щеше да си дойде на мястото.

Саймън уважаваше Блейз безкрайно, и макар да знаеше, че невинаги е на разположение на Салима, ѝ се възхищаваше като на прекрасна майка. Сърцето ѝ бе на правилното място. А докато живееха под един покрив, отношенията между майка и дъщеря процъфтяваха.

И Саймън, и Блейз се изненадваха от разнообразието на темите, които обсъждаха, понякога до късно през нощта. И никой от двамата не усещаше разликата във възрастта. Бяха просто двама добри приятели, които се уважаваха взаимно и се харесваха все повече с всеки изминал ден.

И двамата се гордееха с напредъка на Салима. Благодарение на Саймън, тя бе по-независима от всякога. Научи се как да върши безброй неща и бе много по-склонна да излиза навън, по света. Но все още отказваше да използва бастун и да си вземе куче. Чувстваше се щастлива само със Саймън.

— Ами ако не съм тук някой ден? Ако си прочута певица на турне? Да не мислиш, че ще те придружавам? — закачи я той.

— Ще ти се наложи! — извика тя и го побутна игриво.

Вече се чувстваше напълно удобно с него. Струваше ѝ се, че Саймън е по-големият брат, който никога не беше имала.

— Това ти е работата! — напомни му тя с усмивка.

— Какво? Да следвам някаква откачена рокзвезда наоколо, докато ти даваш автографи и не ме оставяш да спя цяла нощ, за да отблъсквам почитателите ти? Не, по дяволите! Връщам се в Масачузетс да си живея живота спокойно.

— Ще се отегчиш до смърт след Ню Йорк — засмя се Салима.

В думите ѝ имаше повече истина, отколкото тя самата предполагаше. Саймън също бе мислил за това. Забавляваше се страхотно в Ню Йорк. Обичаше да си прекарва времето с Блейз и Салима. Вече дори не гледаше на това като на работа. Струваше му се, че си е у дома. Животът му с тях се оказа съвсем различен от онова, което бе очаквал. И когато Ерик му се обади, за да провери отново положението, той му го каза.

— Е, не оставай с тях завинаги — тъжно каза Ерик, който бе наясно, че Блейз може да си позволи да плаща на Саймън много повече, отколкото училището. — Очаквам те обратно, когато отворим през януари — напомни му той, но това изглеждаше далеч в бъдещето.

Саймън бе наясно, че има договор с училището и трябва да остане там до май. Но междувременно се радваше на Ню Йорк и всичко, което градът предлагаше. А по време на вечерите със Салима и Блейз имаше чувството, че е със семейството си. Обичаше дългите си разговори с Блейз.

Една вечер тя му помагаше да раздигне масата и да зареди миялната, докато Салима продължаваше урока си с Лусиана до покъсно от обикновено, а тя отново се оплакваше от телевизията. Не можеше да търпи Зак Остин в ролята на началник, както и проблемите, които непрестанно ѝ създаваше. Предстоящото интервю на живо на Сузи я дразнеше, а гадният, високомерен начин, по който Зак ѝ говореше понякога, я караше да мисли за напускане. Беше ѝ писнало да живее с надвиснал над главата меч през цялото време. Напрежението около Зак бе осезаемо; не това бе начинът, по който тя искаше да работи.

— Понякога имам чувството, че ако примигна за минута, някой ще ми забие нож в гърба и ще изчезна. Просто не искам вече да живея по този начин, колкото и да ми плащат. Искам да се отнасят с мен като с човешко същество.

След като каза това, тя се протегна покрай Саймън, за да извади една чиния от мивката, и се допря до него. Усети топлината му и, той, без да мисли, нежно я погали по бузата. Никога преди не му беше хрумвало да го направи, а тя се почувства като ударена от електрически ток. Вдигна глава към него, очите им се срещнаха и тя напълно забрави за какво говореха. Той също.

Не знаеше дали да се извини, или да пренебрегне станалото. Блейз продължи да зарежда миялната, сякаш нищо не се е случило, и той последва примера ѝ. Но бе изпитал непреодолимо желание да я докосне и не бе успял да се удържи. Блейз забелязваше все по-често, че разликата във възрастта им сякаш не съществува. Гледаше на Саймън като на мъж и споделяше много от мненията и ценностите му, а той я възприемаше като жена на неговата възраст. Измина прекалено много време, откакто имаше мъж, с когото да споделя мислите си, и внезапно ѝ се стори нормално да говори със Саймън за всичко. Той беше изключително разумен. И обичаше липсата на драма в живота ѝ. В продължение на три години се вози на откачена въртележка с Мегън, криейки се от впиянчения съпруг, който я тормозеше, и това едва не

подлуди и него. С Блейз се почувства отново нормален. Петнайсетте години между тях нямаха значение. Беше странно, но нежно приятелство, което прекрачваше границите между служител и работодател и заличаваше разликата във възрастта им.

Блейз не спомена пред никого колко време прекарваха заедно, нито колко бе впечатлена от него. Казваше само, че той върши отлична работа със Салима. Беше го повторила на Марк няколко пъти. Не споделяше нищо друго за него и Марк знаеше само, че заместникът на Аби се справя идеално.

Блейз беше в еднокдневна командировка във Вашингтон, за да интервюира новоназначен сенатор, който вдигаше шум, че ще се кандидатира за президент, когато осъзна, че е забравила в службата документи, от които щеше да има нужда, когато се прибере довечера. Звънна на Марк, за да го помоли да ги остави в дома ѝ на път за вкъщи.

— Извинявай — каза тя. — Бях страшно изморена, когато си тръгнах вчера, и дори не забелязах, че не са в куфарчето ми.

— Не се тревожи. Ще взема такси и ще мина да ти ги донеса след работа. Може ли да ги оставя при портиера?

— Поверителни са. Имам репортаж за сенатора, когото заловиха, че има връзка с четиринайсетгодишно момиче. Имаш ли нещо против да ги оставиш на Саймън?

— Разбира се, няма проблеми.

Марк наистина нямаше нищо против, а и отиването до дома ѝ щеше да му даде възможност да види Салима — не я бе виждал цяла година. Само си бърбеха по телефона, и той бе един от най-големите ѝ почитатели.

Марк каза на шофьора на таксито да го изчака долу и звънна. Документите на Блейз бяха в плик с надпис „Поверително“. Някакъв тип отвори вратата. Висок красавец на около трийсет години, по риза с навити ръкави, джинси и каубойски ботуши; имаше тъмна рошава коса.

Саймън погледна Марк и веднага отгатна кой е той. Отговаряше идеално на описанието на Блейз. Нисък, плешив и слаб, ужасно изнервен, с блейзър и вратовръзка „Ерме“. Марк пък си помисли, че Саймън прилича на кинозвезда. Беше висок, мургав и секси, и Марк

внезапно се зачуди дали между него и Блейз има нещо повече, отколкото тя му бе казала.

— Аз съм Саймън — представи се той, подаде ръка на асистента на Блейз и се усмихна широко. — Заповядайте. Сигурен съм, че Салима ще се зарадва на посещението ви. Непрестанно говори за вас.

Марк чу гласа на Салима, която вземаше поредния си урок по пеене с Лусиана.

— Не искам да я безпокоя — отвърна Марк нервно, точно както Блейз бе предрекла.

Той подаде плика на Саймън и бързо тръгна към асансьора. Саймън изглеждаше разочарован и уплашен да не го е обидил с нещо. Не беше, разбира се — но Марк бе толкова неподготвен за хубостта, излъчването му и спокойствието, което Саймън очевидно изпитваше в дома на Блейз, че се притесни да влезе. Асансьорът пристигна след секунда, Марк се усмихна, махна му с ръка и изчезна.

— По-бърз от скоростта на звука — промърмори Саймън, затвори вратата и отиде да остави плика на бюрото на Блейз.

Тя го намери там, когато се прибра. Разпита Саймън за това, докато пиеше чай с него в кухнята. Салима вече си беше легнала след дългия, изтощителен урок. Лусиана изискваше много от нея, но това ѝ харесваше.

— Запозна ли се с Марк? Страхотен е. Най-добрият помощник, който съм имала някога. Надявам се да остане завинаги.

— Да — отвърна Саймън с озадачен вид. — За около четиринайсет секунди. Уплаших се да не съм направил нещо, с което да го обидя. Ръкувах се с него, той ме изгледа паникьосано, побягна към асансьора и изчезна.

— Той е като колибри — обясни тя. — Вечно е в движение, а и е много нервен. Но свършва всичко, което трябва.

Саймън вече знаеше колко разчита Блейз на Марк и очакваше с нетърпение да се запознае с него. Бяха говорили доста пъти по телефона.

— Надявам се да не съм го засегнал с нещо.

— Той си е такъв — отвърна Блейз, без да се притеснява; после му разказа за срещата си във Вашингтон. По типичния за нея открит и мил начин, тя бе накарала сенатора да признае, че иска да стане

президент, преди да навърши трийсет и девет години, което бе нещо нечувано. Това щеше да изстреля рейтинга ѝ право в небето.

— Както правиш винаги — заяви Саймън, горд с нея, а Блейз си помисли колко приятно бе да има с кого да си поговори за деня.

На следващия ден Марк също спомена за срещата си със Саймън и я изгледа с неудобство.

— Защо не ме предупреди? — смъмри я той. — Вратата се отвори, този красавец ми се усмихна и ми подаде ръка.

— А какво друго да направи? — засмя се Блейз. — Да грабне плика и да ти затръшне вратата в лицето?

— Нямах представа, че той изглежда така, Блейз. Прилича на кинозвезда.

После Марк не успя да се сдържи и ѝ зададе въпроса, който го тормозеше от вчера. Отношенията им бяха близки и тя винаги бе честна с него, освен ако не ставаше дума за нещо поверително, което не можеше да му каже. Той се зачуди дали тази тема е една от забранените.

— Влюбена ли си в него?

Тя го погледна шокирано, после поклати глава объркано.

— Защо въобще си помисли подобно нещо? Да не би Саймън да е казал нещо неприлично?

Ако беше така, тя щеше да си поговори със Саймън, но той едва ли би го направил. Беше любезен, дискретен и винаги коректен с нея, макар да се бяха сприятелили. Да, приятелството им бе неочаквано, но нямаше нищо повече. Саймън никога не бе проявявал арогантност. Преживяха само онзи странен момент до кухненската мивка, но и двамата го пренебрегнаха, а оттогава не се бе случвало подобно нещо.

— Не — отвърна Марк. — Просто заради външния му вид. И това колко удобно се чувства в апартамента ти. Сякаш си е у дома.

— Разбира се. Той живее с нас. А човек се сприятелява, когато се вижда с някого на закуска и вечеря всеки ден, или се сблъсква с него посред нощ пред хладилника за чаша мляко. Да, станахме приятели. Но определено не съм влюбена в него, а и той е петнайсет години помлад от мен. Много по-възможно е да се влюби в Салима, отколкото в мен. Но и това не изглежда твърде вероятно — добави тя с облекчение.

— Е, ако не си влюбена в него, би трябвало да бъдеш — отбеляза Марк унило. — Той е най-хубавият мъж, когото някога съм виждал. И

изглежда по-възрастен от годините си, а ти приличаш на хлапе. Всъщност, двамата сте чудесна двойка. Не изглеждаш и ден постара от него.

— Да не би да искаш повишение? — пошегува се тя, но остана изненадана от думите му.

Между нея и Саймън нямаше и следа от връзка, а и нямаше да има. Нямаше как да станат нещо повече от приятели.

— Съжалявам. Просто трябваше да ти задам въпроса. Може би просто ми се иска да е така. Отначало бях шокиран. Но когато си припомня кошмарите с Андрю Уейланд, ми се иска да се свържеш с човек като Саймън. Твърдиш, че е умен и свестен, а външността му е направо страхотна. Погледни и бившия си съпруг. Хари излиза с момичета, които са почти петдесет години по-млади от него. Какво са някакви си петнайсет години?

— Различно е. Хари е мъж. Приемливо е мъже да излизат с млади момичета. А ако жените го правят, хората ги наричат какви ли не.

— Завиждат. Ако се появи възможност, възползвай се от нея. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Блейз се смая от думите му, но не ги сподели със Саймън вечерта. Щеше да се почувства неудобно, а той вероятно щеше да помисли, че се е побъркала и се опитва да го сваля. А и му личеше, че още страда по Мегън. Фантазията на Марк не можеше да се осъществи по хиляди причини, но бе интересно да я чуеш.

Благодарение на стреса и предизвикателствата, с които трябваше да се справя всеки ден заради Зак, Сузи и куп други кретени, тя забрави напълно за думите на Марк. До следващия уикенд, когато Саймън ѝ помагаше да разчисти един килер, за да направи място за вещите на Салима. Блейз все още пазеше всичките ѝ играчки, но сега искаше да се отърве от тях, за да ѝ осигури повече пространство. Тя се беше покатерила на една стълба и се разклати опасно, когато се протегна прекалено надалеч. Саймън се протегна, хвана я през кръста и не я пусна, докато слезе. Тя спря пред него и светът около тях застина. Никой от двамата им не промълви и дума, но Блейз усети как през нея протича същият електрически ток, както преди, до мивката. Опита се да си каже, че въображението ѝ е виновно, но този път знаеше, че не е така. А Саймън не отмести очи от нейните, нито ръцете

си от кръста ѝ. За миг тя усети, че се притиска към него. После той отклони поглед и отстъпи встрани. Блейз нямаше представа какво точно се случи, но се страхуваше да го попита. Може би нямаше нищо. Докато прибираше старите играчки в кашони, тя си каза, че просто си е въобразила. Нямаше нищо. Но някакво гласче ѝ прошепна, че не е така. А когато погледна Саймън, той бе зает и не гледаше към нея. И двамата се престориха, че не са забелязали нищо. И всичко се върна към нормалното, когато той започна да приготвя вечерята. Салима бе поискала домашно приготвена пица и салата. Саймън изпече ябълков щрудел за десерт, подсладен със захарин заради диетата на Салима. Поднесе го заедно с домашен диетичен ванилов сладолед. Беше гениален в приготвянето на храна, която тя можеше да яде, и я правеше изключително вкусна. Докато си бърбяха и се смееха след вечеря, Блейз отново осъзна колко се бяха сблизили и колко добре се чувстваха заедно. Припомни си момента в килера следобед и въпроса на Марк дали е влюбена, в Саймън. Не мислеше така, и може би тези два момента, когато бе усетила как през нея протича ток, бяха просто фантазия. А ако наистина бе влюбена в него, сигурно беше просто стара глупачка. Марк беше прав — Саймън бе много хубав. Но сега тя виждаше у него много повече. Виждаше човека, мекото сърце, честността, ценностите. Качества, които тя предпочиташе пред великолепия външен вид. Той беше само глазурата на тортата. А тя не възнамеряваше да я изяде.

И сякаш за да ѝ напомни за решението ѝ, Мегън му звънна, докато седяха в кухнята вечерта, след като Салима се прибра в стаята си, за да напише имейл на своя приятелка от училище. Общуваха си във Фейсбук и Салима се забавляваше много. Благодарение на усъвършенстваните програми на компютъра ѝ, тя можеше да се развлича с Фейсбук като всички останали.

Блейз веднага разбра по лицето на Саймън кой се обажда. Той не отговаряше на имейлите на Мегън, но бе споделил с Блейз, че от време на време приема обажданията ѝ, обикновено късно нощем, когато е в леглото и бездруго мисли за нея. Призна, че тя му липсва, и онова, което говореше за нея, понякога напомняше на Блейз какво бе изпитвала отначало към Андрю Уейланд. Той ѝ липсваше ужасно, но тя знаеше, че постъпи правилно, когато се раздели с него. Дори и за

миг не се бе усъмнила в решението си, но той все пак ѝ липсваше, както и илюзиите ѝ за него.

Саймън придоби измъчен вид в мига, когато прие обаждането, и изчезна в стаята си. Блейз остана в кухнята. Мислеше за случилото се следобед и какво означаваше то. Беше убедена, че е било просто момент между двама самотници. Но нямаше да са заедно само заради това. Тя се зачуди дали Саймън ще се събере с Мегън, когато се върне в училище. Привличането между тях изглеждаше доста силно.

Той се върна след пет минути и започна да се извинява.

— Съжалявам. Помолих я да спре да ми се обажда. Но ми звъни всеки път, когато той я удари. Подлудява ме. А това бе причината изобщо да иска да го напусне. Посъветвах я да се обади в „Анонимните алкохолици“, но тя не иска.

— Няма проблеми — успокой го Блейз. — Не ми дължиш обяснение.

Тя видя колко силно го беше разстроило обаждането. Не знаеше дали това означава, че той все още обича Мегън, или се опитва да избяга, но му бе трудно. А и бившата му приятелка не го улесняваше с вечните си обаждания, точно както правеше Андрю с нея. Мегън очевидно държеше на него. Но не достатъчно, за да напусне съпруга си.

— Вече няма да отговарям на обажданията ѝ — зарече се той не само пред Блейз, но и пред себе си.

— Не се тормози. — Тя го погледна със съчувствие. — Аз все още понякога приемам обажданията на Андрю, макар да сме разделени от четири години. И винаги съжалявам, когато го направя. Ехо от старите времена, но определено не е добре за мен.

Блейз бе наясно, че при Мегън и Саймън положението беше малко по-различно. Връзката им бе продължила доскоро и болката бе още прясна.

— Мисля, че тя ме обича, или поне така твърди — каза Саймън тъжно. — Проблемът е, че обича и него, макар и да не го признава. Ако не го обичаше, вече нямаше да е омъжена след три години с мен. Може би го обича повече.

Саймън все още се опитваше да осмисли нещата, макар да се чувстваше по-добре, откакто бе пристигнал в Ню Йорк и бе оставил известно разстояние между себе си и Мегън, със смахнатия ѝ живот.

— Или пък е заради общото минало и децата — добави Блейз. — Трудно е да разбереш защо хората остават заедно. Андрю изневеряваше на жена си в продължение на години, и вероятно още продължава. А тя се примирява. Сигурна съм, че никога няма да се разделят. Харесват фантазията за брака си, макар да не се обичат истински. Някои хора са склонни да се задоволят с това.

— За мен не е достатъчно — измъчено каза Саймън. — Искам истинска любов. Ако не я намеря, предпочитам да остана сам.

— Да, внимавай какво си пожелаваш. И аз повтарях същото като теб, а виж ме сега. Сама съм, и вероятно завинаги ще остана сама. Но на твоята възраст бъди сигурен, че те очакват много връзки.

Тя определено се натъжаваше, когато си мислеше, че любовният ѝ живот вероятно е приключил. Определено изглеждаше така. В много отношения се бе примирила и си казваше, че бездруго не разполага с време. Кой можеше да поддържа връзка, когато има кариера като нейната? Блейз нямаше нито време, нито енергия за това. Работата в телевизията ѝ отнемаше всичко, точно както бе казал Хари. И нищо не се беше променило. За кратко повярва в любовта си към Андрю, но той се подигра с нея. А това никак не ѝ помагаше да пожелае отново подобно нещо.

— Обясних на Мегън, че съм щастлив тук — прекъсна мислите ѝ Саймън. — Вярно е. Наистина искам да си намеря работа в Ню Йорк следващата година — добави той с надежда в гласа.

— Ами тогава започвай да търсиш — насърчи го Блейз. — Тук има отлични училища за слепи. Може да попълниш няколко молби и да ги разгледаш, докато си в града. Може дори да вземеш Салима със себе си.

Блейз не възнамеряваше да задържа дъщеря си в Ню Йорк, след като отворят „Колдуел“, а и Салима никога не бе молила да остане тук. Знаеше, че няма тази възможност. Но очевидно Саймън копнееше за нещо ново и Блейз смяташе, че промяната ще му се отрази добре.

Прекараха приятен и спокоен уикенд. В неделя вечер Блейз отлетя за Ел Ей. Пат Олдън, простреляният в УКЛА конгресмен, бе починал, без да дойде в съзнание. Блейз искаше да присъства на погребението му и да поднесе съболезнованията си, а в понеделник следобед щеше да интервюира президента на университета. След това щеше да запише специално предаване с прочута кинозвезда във

вторник и да се върне късно вечерта. Тя целуна Саймън и Салима, преди да потегли, и помоли Саймън:

— Обади ми се, ако се случи нещо. — Той отнесе куфара ѝ до асансьора и се усмихна.

— Знаеш, че ще ти се обадя. Всичко ще бъде наред.

За миг ѝ се стори, че забеляза в очите му нещо, което бе виждала вече два пъти, но то изчезна светкавично. И в ума ѝ вече нямаше съмнение. Беше си въобразила всичко. Марк беше откачен. Тя и Саймън бяха само приятели, и това бе достатъчно и за двама им.

8

Погребението на Пат Олдън беше още по-сърцераздиращо, отколкото Блейз очакваше. Той бе убит в разцвета на живота си, на четирийсет и три години; имаше съпруга, която го обичаше, страхотна кариера и четири чудесни деца. А и, кой знае? Може би някой ден щеше да стане президент. Животът е толкова несправедлив, помисли си Блейз. Първата дама произнесе кратка реч, а президентът бе изпратил съболезнованията си на семейството на Пат, защото не можеше да присъства на погребението. Съпругата и децата на Олдън бяха съсипани. Смъртните случаи от онзи трагичен ден бяха достигнали осемнайсет, включително стрелеца. Кошмарна история.

Интервюто ѝ с президента на университета следобед мина изключително добре. Проведоха сериозен разговор за опасностите за младите хора в наши дни, за безнадеждността, която изпитваха някои от тях по целия свят, заради влошената икономика, околната среда и намалелите възможности за реализация през последните години. Това бе внушително послание към всички родители да обръщат повече внимание на децата си.

Следващия ден тя прекара с младата кинозвезда — добре дошъл контраст със сериозното интервю вчера. Актрисата беше на двайсет и една години, красива, секси и забавна, и тъкмо бе спечелила „Златен глобус“. Блейз ѝ зададе всички въпроси, които посмя, а момичето отговори на всичките, и дори доброволно сподели малко шокираща информация. Интервюто беше от онзи тип, който Блейз обичаше да прави понякога, за да наруши монотонността на по-мрачните. А и това мина много леко. Беше весело, а звездата бе приказлива и открита. Блейз определено се чувстваше доволна, когато се качи на самолета за Ню Йорк, и незабавно заспа.

Тъли я чакаше на летището и я закара направо в службата за сутрешното ѝ предаване. А веднага щом си влезе в кабинета след шоуто, Саймън ѝ звънна, за да ѝ съобщи, че всичко е наред. Тя нямаше

време да им се обади предишната вечер, защото бързаше да не изпусне самолета.

— Много ли си уморена? — загрижено я попита той.

Графикът ѝ можеше да убие всекиго, но тя очевидно цъфтеше. А и явно беше доволна от интервютата, които бе записала в Ел Ей.

— Не, добре съм — отвърна тя. — Спах в самолета, макар че полетът не е достатъчно дълъг. По-лесно е, когато летиш за Европа.

Презокеанските полети траеха повече от седем часа, а този от Западното крайбрежие бе едва пет и половина — недостатъчно за нощен сън, дори и за нея, а и седалките в първа класа не се превръщаха в легла.

На всичко отгоре ѝ се наложи да остане до късно в службата тази вечер заради някакво съвещание. Но като по чудо нямаше лоши изненади, макар че тя се раздразни, когато видя Сузи Куентин в стаята. Младата нахалница се бе изкачила до върха. Изпращаха я в Париж, за да подготви предаване за френската мода, да посети ревютата и да интервюира съпругата на френския президент. Прекрасни задачи, въпреки че модните ревюта бяха прекалено повърхностни за Блейз.

Тя се прибра у дома чак към осем. Салима беше вечеряла и си бе отишла в стаята, където говореше по телефона. Саймън бе приготвил вечеря и за Блейз и я прегърна, когато влезе. Тя се зарадва, когато видя усмихнатото му лице, и си помисли, че е чудесно някой да я чака с нетърпение. Това беше нещо ново за нея. Саймън я задържа в прегръдките си за минута и я погледна.

— Радвам се, че се върна — прошепна той с дрезгав глас. — Тревожа се за теб.

Все още я държеше и не я пускаше.

— Приятна ми е тази мисъл. Аз също се тревожа за теб — отвърна тя и осъзна, че казва истината.

А и вечно се притесняваше за Салима. Прекалено много неща, свързани със здравето ѝ, можеха да се объркат. Но Саймън държеше всичко под контрол. Блейз се чувстваше спокойна, като знаеше, че дъщеря ѝ е с него. Тереза, икономката, бе останала в апартамента, докато нея я нямаше, но си бе тръгнала следобед.

По време на вечерята Блейз разказа на Саймън всичко, което се беше случило в Ел. Ей. Погребението на Патрик Олдън, интервюто с президента на университета и другото, с младата кинозвезда.

Разнообразието на темите беше типично за живота ѝ и го правеше забавен. Саймън видя, че тя се е зарадвала на деня, прекаран с младата актриса. Приятно му беше да чуе разказа ѝ и да види вълнението в очите ѝ. От известно време споделяше живота ѝ и слушаше историите ѝ, но те все още му бяха страшно интересни. Блейз говореше за хора, за които той само беше чел, а за нея срещите с тях бяха нещо обикновено. Изключителното беше част от рутината ѝ.

— Обичам да слушам за това, с което се занимаваш — усмихна ѝ се той.

Но Саймън вече познаваше и обратната страна на монетата — всички проблеми в живота на Блейз. Никак не ѝ беше лесно, но тя обичаше предизвикателствата и не се страхуваше от тях.

Побъбриха си известно време; накрая Блейз стана и каза, че иска да се изкъпе и да си легне. Беше изморена. Отби се при Салима да ѝ пожелае лека нощ, целуна я и си отиде в стаята. Чувстваше се чудесно у дома, особено когато там имаше човек, с когото да си поговори в края на деня, или когато се върне от пътуване. Благодарение на присъствието на Саймън и Салима, прекрасните вечери всеки ден и забавните разговори, апартаментът ѝ се струваше като истински дом за първи път, откакто се бе нанесла в него. Радваше се на новия си различен свят, където Салима пееше с Лусиана и се мотаеше из апартамента, а Саймън готвеше всяка вечер. Блейз изпитваше такова удоволствие, че за първи път ѝ бе неприятно да излезе от дома си и да отиде на работа. Независимо дали го бе направил нарочно или не, Саймън бе променил живота им за добро.

Следващата седмица Блейз го попита какви са плановете му за Деня на благодарността и дали трябва да се прибере в Бостън. Той не се поколеба, преди да отговори. Вече бе решил да остане в Ню Йорк. Знаеше, че тя има нужда от него там, а ако я остави сама през празниците, ще я затрудни.

— Кой ще ти приготви пуйката, ако замина за Бостън? Нямам ти доверие в кухнята. Всъщност, поръчах пуйката от месаря още миналата седмица. По-точно, накарах Салима да го направи. И тя остана много доволна от себе си. Каниш ли някого на гости за Деня на благодарността?

Блейз поклати глава отрицателно. Обикновено или ходеше в „Колдуел“ при Салима, или пътуваше някъде. Не си бе оставала у дома

за Деня на благодарността от единайсет години. А тази година планираше пътешествие до Израел след празниците. Но целия уикенд щеше да си е у дома. Беше чудесно време за мотаене из къщи и гледане на футбол. А и бе осигурила билети за мач на „Рейнджърс“ и за трима им. Обичаше хокей, а и Саймън бе запалялко.

— Между другото — каза той нервно, — родителите ми пристигат в града този уикенд, за да се видят с приятели. Мислиш ли, че е възможно да ги поканим на чай? Майка ми е твоя страстна почитателка, а и за баща ми ще е приятно да се запознае с теб. Ако идеята не ти харесва, не се притеснявай — ще се видя с тях някъде другаде.

— Звучи забавно — отвърна с усмивка Блейз, която определено искаше да се запознае с ексцентричните му родители.

Тя бе страшно заета през следващите две седмици. Вечерта преди Деня на благодарността двете със Салима отидоха на църква и запалиха свещичка за Аби, която винаги прекарваше празника с тях във вилата. Чувстваха се странно, че тази година тя няма да е с тях. Бяха свикнали с присъствието ѝ. А когато се прибраха у дома, изпаднали в меланхолия, Саймън се суетеше из кухнята и печеше пайовете за следващия ден — всички бяха в съответствие с рецептите, които Салима трябваше да спазва за диетата си. Блейз се опита да си открадне едно парченце, но той отмести ръката ѝ.

— Не ме интересува колко си прочута — няма да ми съсипваш пайовете. Или ще те накажа да се прибереш в стаята си.

Но след като приключи, той извади един пай от фурната и ги изненада с по едно парче, придружено от великолепия му диетичен домашен сладолед. Ябълковият пай беше фантастичен, а той беше направил и тиквен за следващия ден.

— Кога пристигат родителите ти?

Блейз внезапно си припомни разговора им отпреди няколко седмици. Саймън не бе споменавал идването им отново, и тя се зачуди дали са си променили плановете.

— В петък — отвърна той, като довърши сладоледа си. — Ако все още си съгласна. Обещавам, че ще им позволя да останат само един час. После ще ги изрита навън.

— Чудесно отношение към родителите, няма що! Нямам търпение да се запозная с тях.

— Искам те да се запознаят и със Салима, ако няма да ѝ е прекалено скучно.

— Едва ли са толкова досадни — усмихна се Салима.

— Предполагам, че „досадни“ не е точното определение. Може би влудяващи. Ексцентрични. Откачени. Майка ми е леко смахната понякога, а баща ми просто не ѝ обръща внимание и мисли за нещо друго. Явно им върши работа.

— В колко часа ще пристигнат?

— Казах им в четири, ако е удобно за теб. Не искам да те притеснявам заради техните планове.

— В четири е чудесно. Идеално време за чай.

Саймън не искаше да ѝ казва, че майка му предпочита вино или шампанско. Вече бе помолил майка си да се държи прилично. Тя се закле, че ще изпълни молбата му, но Саймън знаеше, че обещанията ѝ не означават нищо. Можеше само да се надява денят да е един от добрите за тях, когато баща му си оставаше на земята, а майка му не изнасяше лекции по някоя откачена тема, от която никой не се интересува. Например колко важно е да имаш хортензии в градината, или за красотата на белия люляк, или пък да предложи да прочете последната си поема, която щеше да приспи всички. Саймън бе имал някои доста екзотични светски преживявания с тях през годините, но бе готов да рискува отново. Родителите му умираха да се запознаят с Блейз. Дори баща му знаеше коя е и смяташе, че Саймън е извадил страхотен късмет да работи за нея, макар и за кратко време. Баща му се надяваше Блейз да му предложи постоянна работа, тъй като вероятно можеше да си позволи да му плаща повече, отколкото училището. Саймън беше сигурен, че парите няма да са проблем за нея, но изобщо не бяха обсъждали въпроса, тъй като тя искаше да изпрати Салима пак в „Колдуел“.

Денят на благодарността мина идеално, благодарение на Саймън, който приготви зашеметяващо пиршество. Направи пълнеж с кестени, изпече пуйката до безукорно златистокафяво и я гарнира с дребни зеленчуци. Пайовете бяха съвършен завършек на пира. Имаше пай с пеканови ядки, с тиква, а също и от ябълковия, който бяха опитали в сряда вечер. Следобед двамата с Блейз гледаха футбол и крещяха всеки път, когато отборът им отбелязва точка. Тя беше пламенна почитателка, което го развесели. След вечеря той посвири на пианото,

а Салима пееше, и накрая всички запяха заедно. Съгласиха се, че това бе най-прекрасният Ден на благодарността, който са изкарвали от години.

— Майка ми винаги се отнасяше пренебрежително към Деня на благодарността — сподели Саймън, след като разтребиха.

Блейз беше подредила великолепна маса в рядко използваната трапезария, с най-красивите ѝ кристални и порцеланови сервизи и дантелената покривка от чеиза на майка ѝ. Вадеше я само за празници и специални случаи.

— Денят на благодарността не е важен за нея, защото е францужойка. Съгласява се да го празнува всяка година, но винаги проявява творчество с храната. Не обича пуйка. Затова една година ядохме овесарки — малки птички, които се сервират с главите, а очите им те гледат. С брат ми се ужасихме от тях. И на следващата година мама поднесе омари. Сигурно е виновен бунтарският ѝ дух. Не мисля, че съм ял пуйка на Деня на благодарността, преди да се запиша в колежа. Тогава гостувах на един приятел и семейството му имаше истински празник, а не като откачените творби на майка ми. Една година тя поднесе дори пъстърва — припомни си той с престорена тъга и Блейз се засмя. — Ще видиш, когато се запознаете. Мама е уникална.

— Нашите празници винаги бяха традиционни — спомни си Блейз. — Баща ми носеше пуйка от месарницата, където работеше. И цяла седмица ядахме пуйка.

Блейз се замисли и се усмихна носталгично. Родителите ѝ още ѝ липсваха от време на време, макар да бяха починали преди почти трийсет години. Сегашният ѝ живот щеше да е страшно чужд за тях. Но бе сигурна, че щяха да се гордеят с нея.

Седнаха в дневната и си бърбиха дълго тази вечер. Саймън вече не се чувстваше като служител, а по-скоро като приятел или гост. Минаваше полунощ, когато се прибраха в стаите си и си легнаха.

Блейз стана рано на следващия ден и вече бе в кухнята и пиеше кафе, когато Саймън се събуди. Той винаги идваше в кухнята облечен, дори когато изглеждаше полузаспал. Блейз никога не го бе виждала по пижама или халат. Благодарение на Саймън, кухнята се превърна в център на дома. Той вечно готвеше нещо, работеше на лаптопа си или

правеше компанията на Салима, която също обичаше да си говори с него с часове.

Той си наля кафе и седна. Изглеждаше разтревожен и Блейз усети, че нещо не е наред. Зачуди се дали става дума за Мегън, но този път не беше така.

— Питам се дали допуснах грешка, като поканих родителите си тук. Доста са откачени. А ако се проявят така днес, ще ги намразиш. Дори на мен ми се случва понякога. Винаги се страхувах да ги запозная с приятелите си, защото не знаех какво ще направят или ще кажат. И положението не се подобри с годините. Дори се влоши. Вярват, че възрастта им позволява да дрънкат каквото си поискат, особено майка ми. И сега се притеснявам, че ще ти ги стоваря на главата. Чувствам се като дете. Вчера звъннах на баща си и го предупредих, а той реши, че съм луд. Може пък и да съм.

— Не се тревожи. Звучи, като че ли са забавни хора. А и родителите никога не те засрамват, ако са чужди, затова съм сигурна, че ще се забавлявам с тях. По дяволите, погледни хората, които съм интервюирала през живота си. Да не мислиш, че всичките са нормални и любезни? Някои бяха кошмарно груби. Дори са ме заплашвали, че ще ме ударят. Веднъж един мафиот насочи пистолет към мен, когато реши, че съм обидила жена му и съм намекнала, че му изневерява. Каквото и да направят родителите ти, ще бъде нищо в сравнение с хората, които съм срещала. Всъщност, нямам търпение да се запозная с тях.

Блейз обмисли грижливо тоалета си. Облече бял кашмирен пуловер и къса черна кожена пола, която разкриваше краката ѝ, добави обувки с високи токчета и наниз перли. Стори ѝ се подходящата комбинация от почтително и небрежно, тъй като Саймън ѝ каза, че те били странни и надали щели да се издокарват. Майка му харесвала ръчно изработени дрехи в ярки цветове, които си купувала от Мексико, пончо или ретро тоалети, намерени по гаражни разпродажби и търгове. Той нямаше представа как ще се облекат родителите му за срещата с Блейз, но вероятно нямаше да изглеждат съвсем нормално. Това би било прекалено просто и неприсъщо за тях.

Но точно в четири часа, когато им отвори вратата, те го изненадаха. Никога в живота си не бяха идвали навреме, и Саймън се смая. Баща му беше с вратовръзка, макар и леко изкривена. Единият край на яката му стърчеше нагоре, а маншетите на ризата му бяха

прекалено дълги и се подаваха изпод сакото, което му придаваше странен вид. Имаше прическа като Айнщайн и топла усмивка, която достигаше до очите му. Той се ръкува с Блейз и Салима, и Блейз незабавно се влюби в него. Приличаше на човек, когото ти се иска да прегърнеш. Беше висок като Саймън, но прегърбен, и въпреки изкривената вратовръзка и щръкналата яка изглеждаше изискан. Саймън приличаше много на него, но имаше тъмните очи на майка си. Очите на баща му бяха сини, а косата му — бяла. Напомни ѝ за бащата на Пинокио. А майка му все още бе красавица с тъмни очи и буйна грива от прошарена коса, която навремето е била гарвановочерна като на сина ѝ. Беше със семпла тъмносиня рокля, ниски обувки и чанта от „Ерме“. Саймън никога досега не я бе виждал с толкова скромна и почтен вид. Нямаше пончо и каубойска шапка, нито пък блестящи червени обувки като на Дороти от „Магьосникът от Оз“. Разбира се, многобройните тънки гривни все още дрънчаха на ръката ѝ. Майка му ги колекционираше от трийсет години и дори спеше с тях. Блейз се сети за гривната от „Картие“, която получи в Дубай. Никога не я сваляше. Беше красива и семпла — великолепен подарък.

— Имате много красив апартамент — направи ѝ комплимент Изабел Уорд и седна прилично, с леко стиснати устни.

Имаше красиви плътни устни и идеални зъби. Веднага се разбираше защо бащата на Саймън се е влюбил в осемнайсетгодишната си студентка и се е оженил за нея. Сигурно като млада е изглеждала умопомрачително.

Блейз сподели това със Саймън, докато сервираха чая, а Салима забавляваше гостите и им разказваше за многобройните си приключения със Саймън.

— Не можеш ли да я заведеш на място, което е по-забавно от железарията? — смърри го майка му с неодобрителен поглед. — И пощата?

Тя се огледа из стаята, а баща му само кимаше и се усмихваше мило. Определено се забавляваше, особено когато Саймън му подаде чаша чай, от любимия му. Майка му забеляза някакъв предмет в далечния ъгъл, който привлече погледа ѝ. Посребрен череп, който Блейз бе донесла от едно от пътешествията си в Непал.

— Не ви ли притеснява да държите това нещо тук? Помислете си какво са причинили на човека, от когото са го взели. Толкова е жестоко

— каза тя отвратено и се вгледа внимателно в Блейз.

Опитваше се да реши дали косата ѝ е боядисана, или това е естественият ѝ цвят. Не можа да разбере, затова попита.

— Не, няма боя. Това е естественият ми цвят — отговори Блейз с топла усмивка.

Салима се засмя, а Саймън потисна стона си и хвърли на майка си мрачен поглед, който тя пренебрегна.

— Сигурно имате бели коси на вашата възраст. Моята коса започна да побелява на двайсет и пет. Оцветяващ шампоан ли използвате?

Подобен разговор обикновено се водеше с фризьора или с близки приятелки, но майка му никога не се срамуваше да задава неудобни въпроси. Не страдаше от задръжки.

— Да, всъщност използвам оцветяващ шампоан. Но имам късмет, че нямам много бели коси.

— Правила ли сте си пластична операция на очите? Изглеждат великолепно.

— Не, не съм — засмя се Блейз. — Може би не съм толкова стара, колкото мислите.

— Прочетох някъде, че сте на петдесет и две.

— На четирийсет и седем съм — каза Блейз без притеснение, а майка му започна да се възхищава на завесите.

— Великолепен плат — каза тя, а Саймън се помоли наум да не чуе нищо повече за възрастта или външния вид на Блейз, която все пак му бе работодателка.

— Странен цвят. Предполагам, че ако хората седят прекалено близо до тях, им прилошава.

Завесите бяха в особен нюанс жълто, в което Блейз се бе влюбила и все още харесваше и смяташе за шикозно. Майката на Саймън не беше съгласна с нея. Блейз се смееше весело, докато я слушаше. Тя определено нямаше филтър и дрънкаше всичко, което ѝ дойде наум. После се вторачи в полата на Блейз, която внезапно се почувства неудобно.

— Полата ви е много къса, но имате страхотни крака. Между другото, страшно харесах интервюто ви с френския президент миналата година. Наистина ли е така хубав, както изглежда по телевизията?

Майката на Саймън искрено се интересуваше от темата, тъй като бе францужойка.

— Дори още по-хубав — отговори Блейз усмихнато.

Бащата на Саймън бърбеше със Салима и бе много мил с нея.

— Синът ви е страхотен готвач — отбеляза Блейз с надеждата да разсее майка му за известно време.

— Да, така е — небрежно отвърна майка му, а после продължи да коментира мебелите, обстановката и какво ли не още. Каза, че Салима е много красиво момиче. Саймън изглеждаше готов да потъне в земята от срам, а баща му се усмихваше весело през цялото време. Беше свикнал с фурора, който майка му предизвикваше навсякъде, където отиде. Все пак живееше с нея от трийсет и пет години. А и тя бе съвсем същата като млада. Откритостта ѝ и безразличието ѝ към хорските мнения бяха една от причините той да я обича толкова силно. Беше омагьосан в деня, когато се запознаха, и все още бе луд по нея. Изглеждаше щастлив. Изабел Уорд не пощади и него, разбира се. Нарече изобретенията му „абсурдни“, но призна, че са печеливши, и точно те са им позволили да си купят великолепна къща, много по-хубава от онези на другите професори, и дори на ректора на университета. Тя изглеждаше доволна от постиженията на мъжа си, макар да му се присмиваше.

Изабел попита Блейз какви интервюта планира в близко бъдеще и тя обясни, че заминава за Израел преди Коледа, за да интервюира премиера.

— Каква интересна работа имате. Аз съм поетеса. Сигурна съм, че Саймън ви е казал. Всъщност, донесох ви новата си книга — каза тя извади книгата от чантата си и я подаде на Блейз.

Беше я подписала и предложи да им прочете една от поемите. Замълчаха и се заслушаха. Салима се опитваше да не се разсмее. Изабел беше най-ексцентричната и едва ли не възмутителна жена, която Блейз някога бе срещала. Разбираше защо Саймън се срамува на моменти от нея, но тя я хареса. Беше приятна, макар и по странен начин. У нея нямаше нищо изкуствено и прикрито. Човек знаеше точно какво си мисли през цялото време.

Саймън изглеждаше като току-що освободен от затвора, когато родителите му най-после решиха да си тръгват. Салима се сбогува и

изчезна, а Блейз отиде да вземе палтата им. В мига, когато тя излезе от стаята, Изабел се обърна към сина си с разтревожено изражение.

— Спиш с нея, нали? Тя е прекалено стара за теб.

— Първо, не е стара. Второ, не спя с нея. Тя е изключително прочута, познават я по целия свят. Последното, което иска, е смотан учител като мен — скромно отвърна той.

Очевидно не бе наясно как изглежда и колко е интелигентен.

— Това е абсурдно. Ти си много по-добър от нея. А дядо ти има благородническа титла, за бога.

Майка му го изгледа неодобрително и Саймън се замоли Блейз да се върне бързо с палтата, за да могат родителите му да си тръгнат. Струваше му се, че не може да изтърпи и секунда повече с тях.

— Сигурна съм, че тя е влюбена в теб — каза майка му на висок глас.

Блейз влезе в стаята в същия момент, но се престори, че не е чула нищо. Благодарил им за посещението, а те ѝ благодариха за чая.

— Късмет в Израел. Надявам се никога да не ви взриви с някоя бомба. Това би било ужасно. Саймън много си харесва работата — каза майка му.

— Убедена съм, че нищо няма да ми се случи. И преди съм ходила там.

После Изабел Уорд я целуна по двете бузи. Френският ѝ акцент и навици се бяха запазили, въпреки дългите години в Щатите.

След секунда те си тръгнаха. Баща му още кимаше и се усмихваше, а майка му за първи път изглеждаше прилично, но не се държеше така. Саймън падна на колене пред Блейз в мига, когато затвори вратата, и възкликна:

— Моля за прошка. Още при раждането би трябвало да сложат намордник на майка ми. Брат ми и аз предлагаме да го направим хиляди пъти, но баща ми не позволи. Все още я мисли за готина, особено сега, когато започна да оглушава и не му се налага да я слуша. Кълна се, че никога вече няма да ги доведе тук. Съжалявам, че ги поканих, и няма да повторя грешката си. Съжалявам за косата ти, завесите, дължината на полата ти и всичко друго, което майка ми издрънка. Мили боже, имам нужда от силно питие — изохка той и стана, а Блейз се засмя.

— Майка ти е много забавна и те ми харесаха. Не се извинявай. Баща ти е страхотен сладур. А майка ти казва всичко, което ние, останалите, бихме искали да кажем, но нямаме смелост. Тя е жена с кураж — каза Блейз възхитено.

Не можеше да си представи какво е било да растеш с подобна майка.

— Тя смята, че ние с теб имаме любовна връзка — призна Саймън с нещастен вид.

Беше ужасен от думите на майка си. Чувстваше се отново на четиринайсет години, но изпита облекчение, когато разбра, че Блейз не е разстроена, а развеселена, което му се стори трудно за вярване. Според него, тя самата се бе проявила безукорно.

— Защо мисли така? — попита Блейз.

— Нямам представа. Тя вечно разправя кой с кого има връзка, особено сред приятелите им, или за кинозвезди, с които никога не се е срещала. Мисли си, че е ясновидка. Обясних ѝ, че нямаме връзка.

Той се страхуваше, че Блейз ще се обиди от чутото.

— Успокой ли я, че девствеността ти е в безопасност с мен? Прекалено стара съм, за да те нападна — ухили се Блейз. — Ще ме арестуват за педофилия — закачи го тя.

— Глупости — раздражено отвърна той. — Ти си само десетина години по-голяма от мен.

— Петнайсет — поправи го тя.

Не ѝ се искаше да прибавя още години, но това беше истината. Той беше на трийсет и две, а тя — на четирийсет и седем; и двамата го знаеха.

— Разликата не е голяма. Баща ми е двайсет и две години по-възрастен от майка ми. Оженил се за нея, когато тя била на осемнайсет, а той на четирийсет.

— Мъжете могат да си позволят това, но не и жените.

— Не съм съгласен. Хората може да приказват повече, когато жената е по-възрастна, но е същото. А и на кого му пука? Изглеждаш по-млада от мен и притежаваш повече енергия от всеки, когото познавам. Възрастта не ти личи — увери я той.

— Както и на майка ти. Тя изглежда великолепно.

— Защо не бях роден от глухоняма майка, по дяволите? Тогава тя можеше да обижда всички колкото си иска, но повечето хора нямаше

да я разбират. Благодаря ти за милото отношение. Чувствам се като пълен идиот, че ги поканих. Но исках да се запознаят с теб и Салима. А и предполагам, че съм напълно луд, защото исках и ти да се запознаеш с тях. Гордея се с баща си и се ужасявам от майка си, при това съвсем основателно.

— Веднъж един мъдрец ми каза, че зрелият човек приема родителите си такива, каквито са, с всичките им недостатъци.

Блейз се опита да го успокои, но не успя. Саймън изглеждаше страшно разстроен.

— Това е трудна работа в случая с майка ми. Не мисля, че съм способен да я приема напълно.

Влязоха в кухнята и Блейз извади бутилка вино. Отвори я, наля и му подаде чашата. Саймън определено се нуждаеше от алкохол. Той я погледна с благодарност и отпи.

— Благодаря ти за търпението, разбирането и виното. Ще ми поднесеш ли и валиум с него? Мисля, че имам нужда от успокоително.

— Майка ти беше забавна — увери го тя отново, а той я изгледа със странно изражение.

Очите им се срещнаха и внезапно Блейз за първи път се зачуди дали майка му е права. Може пък и да беше ясновидка. Единственото, което искаше в момента, бе да прегърне Саймън и да го успокои. *Може би наистина бе влюбена в него. И какво от това? Колко страшно може да е?* Родителите му щяха да се ужасят, а светът щеше да им се подиграва, или поне на нея. Тя не отмести поглед от очите му, докато разсъждаваше, а после отхвърли идеята. Наля си чаша вино и се опита да мисли за нещо друго. Но се оказа, че можеше да мисли само за него. Тогава той я прегърна. Останаха плътно притиснати един до друг, и никой не проговори.

9

На Саймън му бе нужен цял ден, за да се успокои след посещението на родителите си. Майка му винаги му причиняваше това. Блейз не спираше да му повтаря, че няма проблеми. Обясни му, че майка му не е проклета, а просто пряма, и не е обидила никого. Той пригответи превъзходна вечеря, за да ѝ благодари. „Шатобриан“ и аспержи със сос „Холандез“. А след като Салима се оттегли в стаята си, той отново заговори за майка си:

— Докато бях в колежа, тя ме попита дали съм гей, защото никога не я бях запознавал с момиче. А аз просто не смеех да го направя, защото тя е ужасна. Страхувах се — обясни той и отпи от виното.

Цял живот се извиняваше заради майка си и би трябвало да е свикнал с това, но не беше така. Все още се срамуваше и се притесняваше.

— И как я убеди, че не си гей? — развеселено попита Блейз.

— Спах с дъщерите на всичките ѝ приятели, за да я уверя — отговори той и Блейз се засмя.

— Предполагам, че това е свършило работа.

— Мислех си за онова, което майка ми изтърси днес — че ние с теб имаме връзка.

— Тя би те очистила, ако беше така — отвърна Блейз.

Майка му бе показала ясно отношението си предишната вечер. Смяташе, че Блейз е прекалено стара за сина ѝ, и Блейз беше съгласна с нея.

— Вече ти казах, че възрастта ти е без значение. Но какво мога да ти дам? Как мога да обогатя живота ти? Ти имаш зашеметяваща кариера и абсолютно всичко, което може да се купи с пари. Не бих могъл да те издържам с това, което печеля. Имаш си и Салима. А аз какво имам? Нищо.

Гласът на Саймън прозвуча тъжно. Беше размишлявал по въпроса цял ден и предишната нощ.

— Имаш себе си — протичко отвърна Блейз. — Това е всичко, което някога съм искала от някого. Никога в живота си не съм била зависима от мъж. Искала съм само този мъж да ме обича. Не се нуждая от нищо друго. А ти вече подобри живота ми страхотно. Тревожиш се за мен, грижиш се за мен, храниш ме. Чудесен си със Салима. Интересуваш се как е минал денят ми, питаш ме как съм и наистина искаш да знаеш. Това е повече, отколкото някога съм получавала от мъж, дори от онези, за които бях омъжена. Не ме интересува какво можеш да ми дадеш. Самият ти си дар, дори и само като приятел. Не предлагам да започнем връзка. Но ако го направим, истинският проблем е какво аз не мога да ти дам. Както спомена, аз си имам Салима. Сигурна съм, че ти искаш деца. А аз съм прекалено стара за това. Вероятно бих могла да родя, с известна медицинска помощ. Но не бих опитала, защото помня прекалено добре какво преживях, когато поставиха на Салима диагноза диабет. Никой няма право да те лишава от деца. Трябва ти жена, която може да ти ги даде. А това ме изключва от списъка, независимо какво си мисли майка ти.

— Винаги съм искал да имам едно или две деца — призна той. — Не четири като брат ми, защото ми се струва прекалено, но две би било чудесно. Или пък едно прекрасно дете. Трябва да призная, че бих се натъжил, ако остана без деца.

Саймън говореше честно с нея, но тя и бездруго вече го знаеше.

— Точно това имам предвид. Може да съм луда, но чувствам нещо между нас напоследък. Някакво електричество. Само че аз не съм реална възможност за теб. Трябва ти жена, която да ти даде деца. А това не съм аз.

Саймън кимна тъжно. Подозираше, че Блейз се чувства така, особено след проблемите със Салима. Целият този кошмар я бе уплашил и тя не искаше да го преживее отново.

— Защо говорим за това? — попита той и я погледна.

— Между другото, и аз усетих същото електричество като теб. Няколко пъти. Чудех се дали да заговоря за това, но се страхувах да не ме обявиш за луд. Нещо се случва между нас, Блейз. Знам го, и ти също. Не можем да го пренебрегваме завинаги. Май ще се окаже, че майка ми не е толкова откачена, колкото изглежда. Искам да те прегърна всеки път, когато те видя.

Саймън шепнеше, за да не ги чуе Салима, и Блейз последва примера му. Това, за което говореха, нарастваше от седмици. И той искаше да сложи картите на масата. Блейз бе наясно, че евентуална връзка би била безнадеждна, тъй като той искаше деца. И ги заслужаваше. Но не и с нея.

— И това ли е? — разстроено попита Саймън. — Нямаме шанс, защото не искаш деца? Това е глупаво.

— Не е глупаво — настоя тя. — Ти искаш деца, а аз не. Имам единственото, което искам.

— Не може ли да преговаряме? — попита той, сякаш се канеха да сключат сделка.

— Не, не може да преговаряме. Сигурна съм — отвърна тя тихо, но решително. — Дори не би трябвало да говорим по въпроса — меко добави тя.

Но внезапно всичко излезе на бял свят и част от нея се радваше, че стана така. Започваше да си мисли, че е полудяла. Изпитваше силно привличане към него. Но вече го познаваше толкова добре, че това привличане бе преминало в приятелство.

— Може да сме само приятели — каза тя. — Или ще разбиеш сърцето ми, когато се ожениш за по-млада жена, която да ти даде деца. По-разумно е да сложим край, независимо какво изпитваме, и да си останем приятели.

— Сигурна ли си, че това е разумно решение? Тези неща се случват просто така, нали?

— Не, не бива да се случват — възрази тя категорично. — Точно заради подобни неща и аз, и ти сме страдали преди. Човек взима решения. Отдръпва се от нещо нередно или нещо, което не желае. Аз съм четирийсет и седем годишна жена, която не иска деца. А ти ги искаш и би трябвало да ги имаш. Дори не знам дали мога да забременея отново. А ти ще се разочароваш, ако останеш без деца. Саймън, не мога да ти причиня подобно нещо.

— Стига — спря я той ядосано. — Не водиш преговори с телевизията. И не ме интересува на колко си години и дали искаш деца, или не. Обичам те. Обичам ума, сърцето, ценностите ти, начина, по който разсъждаваш. Обичам нежността и достойнството ти. Ти си всичко, за което копнея и в което вярвам. Не ми пука дали ще забременееш или не. Блейз... *обичам те.*

И без да каже и дума повече, той я прегърна и я целуна. Светът около тях избухна. Целуваха се безкрайно дълго, а когато вдигна очи към него, Блейз осъзна, че всичко, което бяха обсъждали, беше без значение. Обичаха се и нямаше какво друго да се каже. Той задържа лицето ѝ в ръцете си и я погледна, после отново я целуна. А когато спря, и двамата се усмихваха. Блейз разбра, че думите на майка му са верни. Тя беше влюбена в него. А и той бе влюбен в нея, колкото и невъзможно да изглеждаше това. Обичаха се. Това бе единственото, което знаеха. А останалото ги очакваше в бъдещето.

10

След като веднъж го признаха, привличането между Блейз и Саймън бе толкова могъщо, че приличаше на изскочил от бутилката дух, който не можеха да върнат обратно. Електричеството между тях се усили. Погледите, които си разменяха над масата и които Салима не можеше да види, бяха толкова зашеметяващи, че занемяваха от тях. Салима забеляза това. Неудържима страст, на която се опитваха да устоят, но без успех. Сблъскваха се или ръцете им се докосваха случайно, и всичко това възпламеняваше жаравата, която тлееше между тях от дълго време. Пламъкът не беше унищожителен, а затопляше и двама им.

Сега, когато Блейз се прибираще от работа, Саймън я чакаше, но по различен начин от преди. Питаше как е минал денят ѝ и искаше да чуе. Оглеждаше лицето ѝ, за да провери дали е била подложена на стрес и дали е имала нови сблъсъци. Усмивваше се на победите ѝ и се смееше на хапливите ѝ описания на Сузи Куентин. Интересуваше се от живота ѝ и го споделяше с радост.

А нощем, след като Салима си легнеше, седяха с часове в кухнята. Бъбреха си за живота, за училищата за слепи, с които той се бе свързал, и за тревогите на Блейз за Салима. Говореха за всичко, което засягаше и двамата. Чиста любов, започнала случайно, родена от онова, което споделяха. Тази любов се засилваше с всеки изминал ден и ги сближаваше все повече, макар да се опитваха да ѝ устоят. Саймън започна да я ревнува, но не искаше да го признае.

За първи път от дълго време, Андрю ѝ звънна веднъж, когато привършваха вечерята. Салима седеше до масата с тях. Блейз занесе мобилния си в кабинета, за да може да говори на спокойствие. Андрю ѝ каза, че мислел за нея и се чудел как е. Бил в командировка в Сан Франциско, което означаваше, че е без съпругата си и може да говори свободно. Блейз се изненада, когато чу гласа му.

— Как вървят нещата при теб? — весело попита Андрю.

В Сан Франциско бе още рано и Блейз си помисли, че той сигурно тъкмо е приключил със съвещанията си за деня. Андрю заговори с онзи момчешки, секси тон, който преди винаги я изкушаваше.

— Чувам, че Сузи Куентин те кара да се потрудиш сериозно за парите си — изтърси той.

Блейз не можеше да повярва на ушите си. Всъщност, беше типично за Андрю — пасивно-агресивно поведение, което я държеше нащрек.

— Затова ли ми се обади? Надяваш се тя да заеме мястото ми?

— Разбира се, че не. Знаеш, че се тревожа за теб.

Истината бе, че не се тревожеше, и никога не се бе тревожил. В противен случай нямаше да я лъже.

— Сигурно ти е доста трудно — каза той с престолено съчувствие.

— Не чак толкова — отвърна Блейз, като се опита да прозвучи по-спокойно, отколкото се чувстваше, за да му докаже, че е добре.

Андрю вечно засягаше болезнени теми с надеждата, че тя ще рухне. Но дори това да се случи, тя нямаше да му го признае.

— Сузи ще се препъне рано или късно. С всички досега става така. А ти какво правиш в Сан Франциско?

И защо ми се обаждаш, помисли си тя. Само за да ме подразниш за Сузи? Звучеше страшно дребнаво.

— Съвещания. Нищо особено. Заминаваме за Мексико за Коледа. А ти какво ще правиш по празниците?

— Ще си бъда тук със Салима. Тя е у дома от октомври. В училището имаше менингит и се наложи да го затворят за три месеца.

— Предполагам, че и Аби е с вас — каза Андрю, който бе добре запознат с личния ѝ живот.

— Не, тя почина.

Той замълча за момент. Не знаеше какво да каже и не попита кой е заменил Аби.

— Липсваш ми, Блейз — прошепна той с дрезгав глас, изпълнен с емоции.

Но Блейз долови модулацията на актьор, който чете сценарий, и не му повярва.

— Приятно ми е да го чуя — отвърна тя лаконично.

Нямаше търпение да затвори телефона. Андрю ѝ действаше потискащо.

— А аз липсвам ли ти? Щастлива ли си?

— Добре съм. Благодаря, че се обади.

Всъщност не изпитваше никаква благодарност, но не знаеше какво друго да каже. *Благодаря, че ми напомни как ме натъжаваше, разочароваше и лъжеше? Благодаря, че ми разби сърцето, но продължаваш да ми звъниш, за да ме тормозиш, когато ти е скучно?* Блейз знаеше, че просто трябваше да спре да приема обажданията му, но не го бе направила. Поне досега.

— Звучиш толкова официално — смъмри я той. — А аз още те обичам.

Не, не ме обичаш и никога не си ме обичал, помисли си тя разгневено, но не каза нищо. Просто се сбогува и затвори. Андрю бе мъртъв за нея. Просто още не беше погребан.

Тя се върна в кухнята с потиснат вид, ядосана, че е вдигнала телефона. Андрю винаги я изнервяше, а разговорите с него бяха безсмислени.

Салима стана от масата, когато майка ѝ се върна, а Саймън довърши зареждането на миялната и се обърна към нея с мрачен поглед. После седна до масата с чаша чай. Не беше направил чай и за нея, което бе необичайно.

— Защо още говориш с него? — попита той раздражено.

Беше разбрал кой се обажда само по тона ѝ и заради това, че излезе от стаята. Но за нея бе притеснително да говори с Андрю в присъствието на Саймън. Струваше ѝ се унизително. Андрю беше символ на загуба и поражение.

— Вече почти не говоря — защити се тя. — А и честно казано, не знам защо въобще вдигам телефона. Може би защото е нещо познато. Или пък защото след него не е имало друг. Или защото искам да докажа, че не ме разстройва.

— Но той те разстройва. Личи по лицето и очите ти. Чувстваш се ужасно.

Блейз не можеше да го отрече. Беше вярно.

— Държиш се като мазохистка — обвини я Саймън, който очевидно бе ядосан и на Андрю, и на нея.

— Може и да си прав. Човешко е. Не съм съвършена. Опитвам се да се измъкна от този лабиринт още откакто се разделих с него. Но е нужно време.

— Четири години? Това е лудост!

Саймън беше суров с нея и изглеждаше наранен.

— Съжалявам, че те разстроих — извини се тя. — Нямам нищо общо с него. А и той вече почти не ми се обажда. Понякога дори не вдигам телефона.

— А защо вдигна тази вечер? Все още ли ти липсва? — попита той и потърси отговора в очите ѝ.

— Не. Всъщност, въобще не ми липсва. Особено откакто ти дойде тук. През последните два месеца дори не съм се сещала за него. Преди ми се случваше понякога. Тук е самотно, Саймън. Бях сама дълго време.

— По-добре да си сама, отколкото с негодник като него.

— Знам — меко отвърна тя.

После Саймън се обърна към нея със странен поглед.

— Би ли го приела обратно, ако се върне при теб сега?

— Не, не бих — решително отговори тя.

— Защо тогава говориш с него?

— В името на старите времена. С Хари все още сме приятели и се чуваме.

— Не сте приятели с Андрю. Той е негодник. Хари е различен. Имаш дете от него.

Но Хари никога не се обаждаше заради Салима, а само за да се чуе с Блейз. В повечето случаи дори не питаше за дъщеря си.

— Не исках да те разстройвам — нежно каза Блейз и му се усмихна.

Саймън май ревнуваше. Но истината бе, че Андрю не можеше да застраши онова, което изпитваше към Саймън. Това бе нещо съвсем ново за нея, а и бездруго нямаха връзка.

— И ти говориш с Мегън. Призна си го.

— Опитвам се да го избягвам — отвърна той отбранително и внезапно ѝ се стори много млад. — А и от нашата раздяла минаха само два месеца.

— Дори още не си сигурен дали ще се върнеш при нея, или не. Няма да се увериш, докато не се върнеш в „Колдуел“ и не я видиш

отново — напомни му Блейз. — Това е много по-опасно за мен, отколкото човекът, с когото се разделих преди четири години, е за теб.

На всичкото отгоре, и двамата нямаха право да изискват нищо един от друг и бяха наясно с това. Между тях имаше само привличане и чувства, както и животът, който споделяха ежедневно.

— Няма да се учудя, ако се върнеш при нея като бумеранг, когато се прибереш в „Колдуел“ — меко каза Блейз.

Тя мислеше доста по въпроса и това бе една от причините да не позволи на сърцето си да управлява главата ѝ. Беше убедена, че Саймън ще се върне при Мегън, и не искаше сърцето ѝ отново да бъде разбито. Но не искаше и кратка авантюра. Съществуваха безброй причини, поради които не биваше да се сближават твърде много. Блейз упорито се опитваше да не го прави, и заради двама им. Копнееше отчаяно да постъпи разумно. А и Саймън досега бе разумен.

— Няма да се върна при нея. — Той се намръщи и допи чая си. — Въобще не трябваше да се хващам с нея, докато е още омъжена.

— Ами ако се разведе?

— Няма да го направи.

След тези думи той се наведе, целуна я и я притисна към себе си. Всички мисли за Андрю излетяха от главата ѝ. Опитваше се да не се поддава на желанието и страстта, но бе невъзможно да им устои. Онова, което изпитваха един към друг, беше прекрасно, а и изглеждаше разумно в някои отношения. Ако Саймън не искаше деца, тя може би щеше да се предаде. Но не искаше да го лишава от нещо толкова важно за него, особено на неговата възраст.

Никой от двама им не спомена отново за Андрю, нито за Мегън, а и Блейз бе затрупана с работа. Саймън заведе Салима на покупки за Коледа. Тя купи красива чанта за учебниците по солфедж на Лусиана, която вечно пъхаше нещата си в хартиени торби и оръфани папки. Добави и шишенце „Шанел“ с надеждата, че учителката ѝ ще си смени парфюма, което разсмя Саймън. Използва издръжката си, за да купи на майка си гривна от „Барнис“. Тя бе изработена от слонова кост и, след като Саймън ѝ я описа, Салима реши, че Блейз ще я хареса. Опакова всички подаръци сама по предложение на Саймън, и то безукорно. Двете с майка ѝ бяха купили за Саймън кашмирен шал и топли кожени ръкавици.

Саймън взе Салима със себе си, когато търсеше подаръци за родителите си, и я помоли за съвет. Тя избра кашмирена пуловер за майка му, защото ѝ се стори страшно приятен, когато го допря до лицето си. Саймън ѝ каза, че е бял. Донесоха и елха и изненадаха майка ѝ с нея две седмици преди Коледа. Купиха я в петък, а Саймън и Блейз я украсиха в събота следобед, докато Салима имаше урок с Лусиана. Саймън окачи лампичките предишната вечер и свали кашоните с украшения от горния рафт в килера. Двамата със Салима бяха купили и някои нови украшения. Почти бяха приключили с елхата, когато отидоха в кухнята да пият горещ шоколад. Не искаха да безпокоят Салима по време на урока ѝ. Беше забавно да украсяват елхата заедно, и двамата бяха в чудесно настроение. Блейз беше със стара фланелена риза и джинси, а Саймън бе навлякъл стария анцуг от Харвард, който обличаше понякога през уикенда. Тъкмо бе оставил горещите чаши на масата, когато се обърна и се блъсна в Блейз. Тя държеше кутия с дребни бонбони и бързо пъкна един в устата му. Той се засмя и я прегърна, а тя се притисна в него. Чуваха Салима да пее в дневната и знаеха, че няма да влезе при тях. Щеше да е с Лусиана през следващите два часа: Саймън я целуна, а тя хвърли кутията на масата и отговори на целувката му. Внезапно вече не можеха да спрат, залени от приливна вълна. Жадуваха един за друг. Ръцете му се пъкнаха под старата ѝ риза, а нейните — под анцуга му. Телата им бяха гладки и нежни. Ръцете им проучваха всеки сантиметър, докато се целуваха като обезумели. Накрая спряха да си поемат дъх. И този път знаеха, че няма спирачки за страстта им.

Безмълвно отидоха в стаята на Блейз. Тя ритна вратата и двамата трескаво започнаха да се събличат. Хвърлиха се в леглото и започнаха да се любят в здрача на декемврийския следобед, докато зад прозорците падаше сняг. Страстта им бе пламенна, и всичко свърши след минути. Останаха да лежат прегърнати в голямото ѝ легло, което внезапно бе станало тяхно.

— Мили боже, какво направихме? — прошепна Блейз.

Беше завладяна от чувствата си към него и все още не можеше да си поеме дъх. Погледна го с безкрайна нежност.

— Не съжалявам, Блейз — каза той решително. — Надявам се и ти да не съжаляваш. Желая те силно и много те обичам.

Всичко се случи толкова бързо, че не използваха презерватив, а Блейз не вземаше противозачатъчни, но знаеше, че не е твърде вероятно да забременее.

— И аз те обичам — прошепна тя, обви ръце около врата му и го притегли към себе си, за да го целуне.

Въздухът в стаята ухаеше на секс. Тя затвори доволно очи. Чувстваше се в пълна безопасност с него.

— Знам, че това е правилно, Блейз — нежно каза той.

— И за двамата ни. Може и да не изглежда разумно за другите хора, но за мен е. Ти си всичко, което искам.

Тя се помоли наум думите му да се окажат верни и да са подходящи един за друг, както ѝ се струваше сега. Не искаше да го разочарова, нито пък той нея.

— Ти също си всичко, което някога съм искала — отвърна тя, докато лежаха и гледаха снега навън.

Беше вълшебен момент и Блейз знаеше, че никога няма да го забрави.

Лежаха известно време, наслаждавайки се на близостта си. После станаха, преди Салима да свърши урока. Взеха душ в банята на Блейз, облякоха се и тъкмо се канеха да излязат от спалнята, когато Саймън се засмя.

— Какво е толкова смешно? — попита го тя изненадано.

— Ризата ти е обърната наопаки. Няма да е зле да я оправиш. Салима усеща тези неща.

И двамата знаеха, че сега трябва да внимават. Искане да запазят случилото се в тайна, поне докато се уверят, че връзката им е сериозна.

Блейз си оправи ризата, а той я погледна възхитено. И двамата се чувстваха по-щастливи от всякога. Тя реши да не се тревожи дали Саймън иска деца, нито пък за Мегън. Принадлежата си един на друг, и това бе достатъчно.

Той се върна в кухнята пръв, а тя го последва след няколко минути. Саймън изля горещия шоколад, изоставен заради бурната страст, и отвори бутилка вино. Подаде ѝ чаша и тя се усмихна.

— Празнуваме ли? — прошепна Блейз, а той кимна щастливо.

Имаха сериозен повод за празнуване.

След първия път, когато се любиха, всичко се промени. Станаха по-интимни и уверени един в друг. Споглеждаха се и знаеха какво

мисли другият. Целуваха се, докосваха се и си стискаха ръцете, когато можеха. А нощем, след като Блейз проверяваше, че Салима спи, Саймън идваше в стаята ѝ и оставаше в леглото ѝ до четири сутринта. После се прибираше в слугинската стаичка, след като ѝ бе направил кафе и я бе оставил да прочете вестниците. Великолепно — секс и сън заедно всяка нощ. Но внимаваха да бъдат дискретни около Салима. И двамата искаха да запазят тайната си още известно време.

— Не възнамерявам да пазя тайна завинаги — увери го Блейз, — но и двамата имаме нужда да се приспособим, преди да ни заспят хорските мнения, реакцията на Салима и всичко, което пресата реши да публикува, след като разбере за отношенията ни. Все още не се нуждаем от главоболия.

Той бе напълно съгласен. Любовта му към нея означаваше, че щеше да получи повече внимание от света, отколкото искаше. А засега всичко бе идеално.

Въпреки бурната страст между тях, Салима не подозираше нищо. Един-два пъти се спогледаха, без да говорят, и тя попита какво става, тъй като бяха прекалено тихи. Но нямаше представа, че са започнали връзка. Само майка му, с непогрешимото си шесто чувство, явно знаеше. Саймън не можеше да разбере как бе толкова убедена, но тя отново го обвини, че върти любов с Блейз, а той отрече.

— Е, как е прочутата ти работодателка? — попита Изабел Уорд хапливо в деня, след като бяха спали заедно за първи път.

— Добре е — спокойно отговори Саймън, опитвайки се да не реагира на подозрителния ѝ тон.

— Тя те желае — отбеляза майка му мрачно, което ужасно го подразни.

— Мамо, престани. Тя е много заета и едва имаме време да разменим по няколко думи. А и съм сигурен, че я преследват куп мъже, много по-важни от мен.

— Ти си млад и хубав и тя те желае. Иска да те използва, а после да те захвърли.

— Няма ли да спреш, за бога? Тя не ме желае, не спи с мен и няма да ме захвърли.

— Аха! Спал си с нея! Долавям го в гласа ти!

Изабел беше права, но той по-скоро би умрял, отколкото да го признае, особено след жестоките ѝ забележки за Блейз.

— Няма да обсъждаме повече това. Какво ще правите с татко за Коледа? — попита той, сменяйки темата, макар да знаеше, че родителите му щяха да гостуват на брат му.

— Отиваме у Дейвид. Имаме и билети за концерт на следващия ден — Бетовен. Любимата ми Девета симфония. Ти в Ню Йорк ли ще останеш?

— Естествено. Работя. Не мога да оставя Салима.

Нито пък Блейз, помисли си той, но не го каза.

— Тя не може ли да се грижи за собственото си дете поне пет минути? Все пак е Коледа. Щеше да е чудесно да дойдеш в Бостън.

— Не мога. Салима се нуждае от наблюдение през цялото време заради диабета.

— Ясно. Само не разбирам защо ти трябва да го правиш.

Саймън не беше задължен да го прави, защото Блейз проверяваше как е дъщеря ѝ нощем, но не го сподели с майка си.

— Мисля, че тя е опасна жена — предупреди го Изабел със злокобен тон. — Ще те унищожи, ако ѝ позволиш.

Французойката предричаше само злини за него от страна на Блейз, и това го вбеси толкова силно, че той затвори телефона и си обеща да не ѝ звъни отново до Коледа. Просто нямаше смисъл. Тя само го потискаше.

Няколко дни по-късно Блейз го изненада. Беше присъствала на коледното парти в службата, на което никога не се забавляваше, и бе получила безброй покани за приеми, но каза, че не искала да отиде. Не желаше да е на показ, а знаеше, че много хора я канят точно с тази цел — да могат да твърдят, че я познават, и да се похвалят с нея. Тя обичаше да гостува само на близките си приятели, а такива нямаше много. Партието в телевизията всяка година беше задължение и нямаше начин да заведе Саймън със себе си.

Но след вечеря, когато Салима пееше с Лусиана, Блейз плъзна по масата една покана. Беше в червено и златисто, на бланка от „Тифани“, и Саймън веднага позна името на домакина. Адам Ланкастър беше известен писател, когото Блейз бе интервюирала тази година. Беше написал безброй бестселъри и дълъг списък със сценарии за филми. Даваше прием на следващия ден в дома си, който се намираще на пет пресечки от този на Блейз.

— Той току-що се ожени и съпругата му е на твоята възраст. Мисля, че той е на шейсет и няколко, но се движи с млади хора и познава всички по света. Реших, че може да е забавно за теб.

Саймън кимна. Беше сигурен, че ще е интересно, и се радваше за Блейз.

— Убеден съм, че ще се забавляваш — каза той, а тя му се усмихна, осъзнавайки, че не я е разбрал.

— Не само аз. Ние с теб. Бих искала да заведа и теб. Ще дойдеш ли?

— Като твой кавалер? — Саймън се смая.

— Да. Кавалер. Придружител. Приятел.

Евентуално и партньор или любовник, но засега излизането заедно беше достатъчно добро начало. Тя никога не го беше водила по светски сбирки, а копнееше да го направи. Искаше той да знае, че не възнамерява да го държи в тайна завинаги. В даден момент трябваше да могат да излизат заедно и да водят светски живот. Тя нямаше представа как ще реагират хората, нито какво ще си помислят и какво ще кажат за нея. Но изпитваше силно желание да опита. Беше любопитна дали ще се чувстват удобно навън, в света. Саймън кимна нервно, но изглеждаше трогнат, когато го покани.

— Сигурна ли си? Не се ли срамуваш да те видят с мен?

— Да не си луд? Ти си десет пъти повече мъж, отколкото всички там. С изключение може би на домакина, който е нещо като гений. Но ти си много по-умен, хубав, забавен и свестен от всеки друг.

— Защо отиваме тогава? — пошегува се той.

— Искам да се похваля с теб — отвърна тя с усмивка, и му напомни да не казва на Салима.

Лусиана щеше да я води на концерт, така че нямаше да си е у дома. Саймън се усмихваше щастливо, когато излезе от стаята. Чувстваше се поласкан, че Блейз иска да излезе с него, а и приемът сигурно щеше да е забавен и интересен.

На следващата вечер Блейз се издокара, след като Салима излезе с Лусиана. Облече къса, секси червена рокля и черно палто. Саймън беше с тъмносив костюм, бяла риза и тъмносиня вратовръзка. Приличаше на банкиер или адвокат и тя знаеше, че ще изглежда на мястото си на приема. Гордееше се, че излиза с него. Тъли ги чакаше пред сградата, за да ги закара, макар да беше съвсем наблизо. Не

изглеждаше изненадан, когато видя Саймън с нея. Беше ужасно студено и по земята имаше лед. Тя не искаше да върви пет пресечки на високи токчета и да пристигне с разрошена от вятъра коса и зачервен нос.

Партито се вихреше с пълна сила, когато пристигнаха във впечатляващата къща с високи тавани, натъпкана с модерно изкуство. Забелязаха три картини на Пикасо и Леже. Саймън изглеждаше съвсем спокоен. Тя го запозна с новата съпруга на домакина — красива млада жена. Оказа се, че двамата със Саймън са учили заедно в Харвард, макар че тя бе две години по-млада от него. Не се познаваха, но се бяха виждали и имаха общи приятели. Саймън проведе дълъг разговор с нея, а после се прехвърли на известен фотограф, с когото винаги бе искал да се запознае. Блейз си бърбеше с редактора на „Вог“.

Гостите бяха оживена, разнообразна група — като че ли всички известни хора в Ню Йорк бяха там. Блейз спря да поговори с домакина и го запозна със Саймън. Винаги, когато към тях се приближаваха нейни познати, тя го представяше като „моя приятел, Саймън Уорд“. Никой не попита дали Саймън ѝ е гадже, най-добрият ѝ приятел, син или племенник, дали спи с него, или пък той е гей. А и никой не се шокира от факта, че са заедно. Тя изглеждаше много красива с червената си рокля, а Саймън бе изключително елегантен с костюма си. Той си говори дълго с домакина и двамата с Блейз прекараха чудесно. Беше забавно да си в света на възрастните, особено с хората, до които Блейз имаше достъп. Когато го питаха какво работи, той отговаряше, че е учител дефектолог. Никой не реагира презрително или небрежно; само няколко души го попитаха какво е дефектология и той обясни, че работи със слепи деца в едно училище в Масачузетс, но в момента е в отпуск в Ню Йорк. Никой не знаеше, че той работи при Блейз, и тя не го сподели. Остана доволна от реакцията на хората. Всички бяха дружелюбно настроени и никой не се интересуваше от разликата във възрастта им. Гостите бяха изискани.

Блейз искаше да докаже и на двама им, че могат да водят съвместен живот в истинския свят. А най-вече искаше да опита заради самата себе си. И двамата останаха доволни от резултата, когато благодариха на домакина и най-после се прибраха у дома. Саймън искаше да излязат за вечеря, но трябваше да се приберат, за да се погрижат за Салима, когато Лусиана я остави у дома.

— Охо, това беше страхотно — възкликна Саймън по пътя към къщи.

Блейз се усмихваше щастливо, когато влязоха в сградата. Купонът мина по-добре, отколкото се надяваше. Страшно ѝ беше приятно да излиза със Саймън.

— Да, чудесно беше — засмя се тя в асансьора, а Саймън я целуна нетърпеливо.

Цяла вечер бе копнял за нея, а трябваше да изчакат Салима да си легне.

— Никой не изглеждаше шокиран или дори заинтересуван от това, че сме заедно. Страхувах се, че хората може да се вторачат в нас — призна тя, — или да направят някакви груби забележки.

Тя изпитваше силно облекчение, а и беше много приятно.

— Единственият човек, който прави груби забележки, е майка ми — каза Саймън, когато тръгнаха по коридора към апартамента.

— Тя ще побеснее, когато научи за нас — загрижено каза Блейз.

Саймън обаче изглеждаше съвсем спокоен. Съблече си палтото и го остави на един стол.

— Какво ще правиш? — попита го Блейз.

— За майка ми ли питаш? Не ѝ обръщай внимание. Цял живот ми натяква, че няма буржоазни разбирания и е истински бохем, а баща ми не спазва ничии правила. Нямам право да се правят на традиционалисти. Изгубили са това право много отдавна, още когато са се оженили; още оттогава са възмутителни и смахнати. А това, което правим ние, не е скандално.

Преоблякоха се и си говореха в кухнята, когато Салима се върна след половин час, развълнувана от концерта. Нямахше представа, че Блейз е гримирана; и двамата бяха с джинси.

— Здравсти, Саймън — каза тя безгрижно. — Мамо, ухаеш великолепно — добави, без въобще да ѝ дойде наум, че двамата са излизали заедно. — Ходи ли някъде?

Ако не беше лишена от зрение, веднага щеше да прочете всичко в очите на майка си.

— Ходих на прием в дома на Адам Ланкастър. Приятно коледно парти, на няколко пресечки оттук. Той има великолепно къща и впечатляващи произведения на изкуството.

Поговориха си за концерта няколко минути, а после Салима се прибра в стаята си. Блейз отиде да си довърши работата, а Саймън каза, че трябва да отговори на имейлите си.

След няколко часа той отиде в спалнята на Блейз. Сгушиха се един в друг и отново заговориха за приема. Блейз го погледна щастливо.

— Забавлявам се с теб, Саймън. Повече, отколкото с всеки друг.

— Мисля, че това е целта — усмихна ѝ се той. — И аз се забавлявам с теб. Благодаря ти, че ме заведе на приема. Чувствах се страшно специален, че съм там с теб.

Той бе искрено трогнат, че тя го включи в подобна интересна група.

— Копнеех да те заведе — призна тя и загаси лампата.

— И аз се почувствах специална. Чудесно е да излизам с теб. И никой не се изненада, че сме заедно.

— Защо пък да се изненадват? — попита той, но тя не отговори.

И двамата знаеха. Петнайсетте години разлика, които толкова тревожеха майка му. Но никой на приема на Адам Ланкастър не ѝ бе обърнал внимание. Домакинът им бе двайсет години по-възрастен от Блейз, а съпругата му — дори по-млада от Саймън. Веднъж преди време Блейз излезе на вечеря с Адам и усети, че той я смята за прекалено стара за себе си. Обичаше много по-млади жени. А сега нещата се обърнаха. Блейз все още се изненадваше и изпитваше силна благодарност, че Саймън не се притеснява.

Той заспа преди нея и тя се вгледа в него на лунната светлина. Зачуди се дали един ден щеше да я напусне заради по-млада жена, която може да му роди деца, или пък да се върне при Мегън. Всичко беше възможно, но засега той ѝ принадлежеше. Тя се усмихна щастливо и заспа.

Блейз успя да осъществи пътуването си до Израел преди Коледа, а Саймън и Тереза останаха при Салима. Саймън ужасно се тревожеше за нея и непрестанно ѝ звънеше в Йерусалим. Предишната седмица там избухна бомба, която уби доста хора, и той се страхуваше, че ще ѝ се случи нещо ужасно. Тя го увери, че е добре и е настанена във великолепен хотел със сериозна охрана. Чувстваше се в пълна безопасност. Интервюто ѝ с премиера мина по-добре, отколкото очакваше, и тя се прибра в Ню Йорк една седмица преди Коледа, навреме за ежегодното посещение на Хари, което бе разочароващо като всяка година. Дъщеря ѝ заслужаваше много повече.

Седяха в дневната. Хари изглеждаше притеснен, когато Салима влезе. Тя седна и му заразказва за уроците си по пеене, но той си поглеждаше часовника на всеки пет минути, сякаш бързаше да си тръгне. Салима изглеждаше прекрасно и го целуна по бузата, преди да се настани при него и майка си. Но той се скова, когато тя се наведе към него, и Салима го усети. Искаше ѝ се да му обясни, че слепотата не е заразна. Нито пък диабетът. Здравословните ѝ проблеми винаги го притесняваха, и макар да не го виждаше, Салима бе наясно с това.

Тя предложи да му изпее една от песните, върху които работеше, но той отговори, че нямал време и трябвало да си ходи. Блейз му се ядоса толкова много, че когато ѝ подаде чек в края на посещението, докато го изпращаше до вратата, тя му го върна.

— Купи ѝ нещо хубаво, Блейз. Никога не знам какво да ѝ подаря.

Най-хубавият подарък щеше да е да послуша как дъщеря му пее и Блейз беше вбесена, че той отказа.

— Няма да го направя тази година — каза му тя с мрачно изражение.

Беше изморена от пътуването си до Близкия Изток. Освен това мразеше начина, по който Хари се отнасяше към дъщеря им, сякаш му бе напълно непозната — което си беше отчасти истина, тъй като не прекарваше никакво време с нея. Хари не желаше да поеме

отговорността за нея и се страхуваше да я заведе някъде. А на Блейз ѝ беше писнало да го защитава и да се мъчи да го представи в по-добра светлина пред Салима.

— Ти ѝ купи нещо. Тя е наясно с разликата.

— Не знам какво харесва, нито кой размер носи. Как мога да ѝ избера нещо, ако тя не го вижда?

Хари използваше същото оправдание всяка година.

— Тя обича музика. Купи ѝ дискове, по дяволите. Купи ѝ нещо. Някакво бижу, кожено яке. Салима не е инвалид, а деветнайсетгодишно момиче, което обича дрехи, парфюми и бижута, като всяко друго момиче на нейната възраст. Не е различна. А страстта ѝ е музиката. И е изключително добра. Има учителка от „Джулиард“, която идва тук четири пъти седмично. Салима ще има рецитал през май. Не че ти пука.

Блейз мразеше факта, че Хари разочароваше дъщеря си година след година. Това я притесняваше повече, отколкото дъщеря ѝ, която бе свикнала с безразличието му и винаги се съвземаше бързо. Но винаги бе тъжна, когато баща ѝ си тръгваше след кратките си посещения. Сега той бе в града на път към Сейнт Барт, където щеше да прекара празниците с приятели на някаква яхта. А Салима бе досадното задължение, което изпълняваше между срещите си.

Тъкмо когато Хари си тръгваше, Саймън влезе и Блейз ги запозна. Хари го загледа с интерес, а Саймън отиде да намери Салима, която се беше прибрала в стаята си. Той се сбогува с Хари и изчезна.

— Охо! Страхотен млад хубавец, Блейз. Новото ти гадже? — ухили се Хари многозначително, а тя се ядоса още повече.

— Не. Асистентът на Салима от училище.

— Би могла да се позабавляваш с него — отбеляза Хари. — Наистина си те представям с по-млад мъж. Изглеждаш великолепно за възрастта си и притежаваш повече енергия от всеки, когото познавам.

— Той е тук заради Салима — сухо отвърна тя.

— Кога се връща в училище? — попита той, докато чакаха асансьора.

— Когато отворят отново. Вероятно по някое време през януари.

Блейз не обичаше да мисли по въпроса. Не желаше нито Саймън, нито Салима да си заминат, и ѝ се искаше това никога да не стане.

— Тогава ще ти е много по-лесно — отбеляза той със съчувствие. — Сигурно ти е трудно, когато Салима си е у дома.

— Чудесно е, а не трудно.

Асансьорът най-после пристигна, Хари ѝ махна, пожела ѝ весела Коледа и изчезна. Докато гледаше как вратите се затварят, Блейз се запита как въобще е била омъжена за него. Хари беше ужасен баща и пълна нула като човешко същество, независимо от интелигентността си. Тя все още изглеждаше ядосана, когато се върна в кабинета си. Саймън се отби да я види, след като остави Салима да си пише с приятелите си във Фейсбук.

— Симпатичен човек — каза Саймън за Хари, но не го беше харесал.

Знаеше колко малко внимание обръща на дъщеря си и колко се натъжава Салима от това. Хари беше преуспяващ, хубав и чаровен мъж, но за Саймън това не бе достатъчно. А и според него беше непроситимо, че Хари е изоставил дъщеря си на тригодишна възраст, когато са ѝ поставили диагноза диабет. Беше чувал това и от Салима, и от Блейз.

— Той каза същото за теб, и ме попита дали си новото ми гадже.

— Доста прямо. Май трябва да си поговори с майка ми. Той е ужасно студен човек, Блейз. Дори не мога да си те представя омъжена за него.

Саймън бе шокиран от поведението на Хари, и наистина не можеше да си го представи женен за Блейз или за друга жена. Явно се интересуваше само от себе си, и му личеше.

— Нито пък аз. Бях много впечатлена от него. Много е умен. А аз бях прекалено млада. Едва бях навършила двацет и пет, когато се запознахме. А той беше на същата възраст, на която съм аз сега. Оженихме се година по-късно; на следващата година телевизията ме прехвърли в Ню Йорк. Живяхме заедно само една година. След като се преместих, бяхме заедно много рядко. И двамата бяхме обвързани с кариерите си. И дори не планирахме да имаме деца. Салима беше грешка. Но великолепна грешка, както се оказа. — Тя се усмихна. — Хари няма представа какъв прекрасен дар е дъщеря му.

Саймън кимна замислено.

— Той дори не я остави да му попее. Понякога е отвратителен — добави Блейз, поклати глава и се върна към работата си.

На вечеря Блейз забеляза с облекчение, че Салима не изглежда разстроена. Беше свикнала баща ѝ да я разочарова и се съвземаше бързо. Разочарованието беше единственото, което Хари ѝ даваше.

Вечерта пристигна огромна кутия от „Шанел“. Вътре имаше красива раница, придружена от бележка: *„Весела Коледа! Можеш да използваш подаръка, когато се върнеш в училище.“*

Раницата беше великолепна, макар и не в стила на Салима. Но Хари поне си бе направил труда да ѝ подари нещо.

— Мога да я използвам за нотите си — каза Салима щастливо, трогната от подаръка.

Знаеше, че е избран от баща ѝ, а не от майка ѝ. Хари бе звъннал в магазина, бе говорил с една от продавачките, които познаваше, и я бе помолил да избере нещо за дъщеря му. Нямаше представа какъв е подаръкът. Салима му написа съобщение, за да му благодари, но той вече беше в самолета за Сейнт Барт и не отговори.

Вечерта всички се чувстваха изморени и Салима си легна рано. Блейз беше скапана от дългото си пътуване и за първи път бе лишена от обичайната си енергия. Вече бе полузаспала, когато Саймън дойде в спалнята ѝ. Той се стуши до нея и почти се унесе. Беше помагал на Салима цял ден. Тя търсеше подарък за майка си и обиколиха куп магазини. После отидоха в супермаркета, а накрая — в музикалния магазин.

Любиха се, макар и двамата да бяха изтощени. Блейз каза, че трябва да провери Салима, както правеше всяка вечер. Дъщеря ѝ винаги беше добре, но тя държеше да се увери, че помпата ѝ е в ред, а и се чувстваше по-добре, след като я види за последен път, преди да си легне. А докато я нямаше, бе помолила Саймън да го прави.

Тази вечер обаче тя не успя да се насили да стане от леглото и заспа за секунди, а Саймън я последва почти веднага. Любенето го беше замаяло.

На следващата сутрин — събота — се успаха. Блейз ужасено си погледна часовника и видя, че е вече десет. Искаше Саймън да излезе от спалнята ѝ, преди Салима да нахлуе вътре. Е, поне Тереза не идваше през уикендите. Салима вече можеше да си приготви закуска и сама. Къщата бе тиха, когато Блейз надникна в коридора. Вратата на дъщеря ѝ беше затворена, което означаваше, че още спи, и Саймън се втурна към слугинската стаичка по чорапи. Когато профуча през

кухнята, той забеляза, че няма и следа от закуска — никакви кутии корнфлейкс на масата, нито чинии в мивката — и изпита облекчение. Отиде да вземе душ и тъкмо се подсушаваше, когато чу Блейз да го вика от другия край на апартамента. Тя се втурна в стаята му по нощница и му извика ужасено да се обади на 911.

— Салима е в безсъзнание! — простена тя и се затича обратно към стаята на дъщеря си.

И двамата предположиха какво се е случило. Салима беше в диабетична кома. Не беше яла и Блейз подозираше, че помпата ѝ се е повредила. Това не се беше случвало никога досега, макар Блейз вечно да се страхуваше, че е възможно.

Саймън повика линейка и скочи в джинсите си, както си беше още мокър. Навлече тениска и се втурна в стаята на Салима с мокра коса и боси крака. Блейз седеше до нея, докосваше я внимателно по бузите, галеше косата ѝ, разтърсваше я и се опитваше да я съживи. Салима беше смъртно бледа, устните ѝ бяха сини. По бузите на Блейз се стичаха сълзи. Беше съсипана от чувство за вина. За първи път от години не бе проверила как е дъщеря ѝ, преди да заспи.

„Бърза помощ“ пристигна след пет минути. Санитарите ѝ биха инжекция с инсулин, сложиха я на носилка и я отнесоха в линейката. Блейз буквално съдра нощницата от гърба си, нахлузи панталона и пуловера, с които бе облечена предишния ден, обу ботуши и изскочи навън несресана. Щяха да откарат Салима в болница „Колумбия“ и Саймън ѝ извика, че ще се видят там. Той чу воя на сирената и си представи какво се върти в ума на Блейз. Той мислеше за същото. Бяха се любили предишната нощ, когато Салима едва не бе умряла.

Портиерът му повика такси. Саймън обеща двойно заплащане на шофьора, който го докара до болницата за рекордното време от дванайсет минути. Саймън му подаде две двайсетдоларови банкноти и се затича към спешното отделение, където попита за Салима Стърн. Обясниха му, че тъкмо са я откарали в реанимацията. Той последва указанията на сестрата и затърси Блейз в лабиринта от коридори и кабинети. Накрая я намери в малка стаичка, заедно с двама лекари и три сестри. Салима все още беше в безсъзнание, а Блейз плачеше в ъгъла. Саймън я прегърна, но тя отблъсна ръката му. В неговите очи също имаше сълзи. След секунда лекарят ги помоли да се настанят в чакалнята. Саймън последва безмълвно Блейз и седнаха в чакалнята.

Блейз се зарадва, че наоколо няма никой, когато се обърна към Саймън с комбинация от вина, болка и омраза. Омразата бе насочена към самата нея.

— Осъзнаваш ли какво извършихме? Снощи се любихме, и аз въобще не станах да проверя как е тя. Бях прекалено изморена от секса и запаха. Помпата ѝ се повредила, катетърът се откачил и цяла нощ останала без инсулин.

Бяха ѝ обяснили, че Салима имала кетоацидоза, която можело да е фатална, макар да се случвало твърде рядко.

— Можеше да е умряла, докато я открием. И все още може да умре — изплака Блейз. — Тя умираше, а ние се чукахме.

— Не се чукахме — възрази той с измъчен тон, също изпълнен с чувство за вина. — Любехме се. За бога, Блейз, ние все пак сме хора. Позволено ти е да заспиш веднъж. Можеше да се случи дори и ако не се бяхме любили. Подобни неща се случват понякога. Видях го при едно хлапе с помпа в училище. А ти се грижиш по-добре за дъщеря си от всеки друг, когото съм виждал.

— Не и снощи — изгледа го тя убийствено.

Саймън не посмя да се доближи до нея и седна отсреща.

— Искаш ли да се махна? — нежно попита той. — Ще го направя, ако искаш.

Тя поклати глава и отново избухна в сълзи. Той отиде да я утеши и тя се разтопи в прегръдките му, изтерзана от мъка.

— Саймън, ние я убихме — изстена тя. — Ами ако умре?

Саймън се молеше това да не се случи. Прегръща Блейз цял час, докато се появи дежурният лекар. Той си свали маската и ръкавиците и им се усмихна.

— Тя ще се оправи. В съзнание е. Уплаши ни, но е силно момиче. И не се самообвинявайте — такива неща се случват. За диабетик, тя е в забележително добро здраве. Виждам, че се грижите чудесно за нея. Но не може да забележите абсолютно всичко, нито да предвидите подобен проблем, дори ако я наблюдавате непрестанно. Катетърът просто се е изплъзнал. Макар и рядко, това все пак се случва.

— Винаги проверявам как е тя вечер, преди да си легна — каза Блейз и заплака от облекчение.

От очите на Саймън също закапаха сълзи. Сутринта беше кошмарна.

— Съдейки по нивото на кръвната й захар, предполагам, че катетърът е паднал рано тази сутрин. Така че дори да я бяхте проверили към полунощ, нямаше да има никакво значение. Но определено сте я намерили точно навреме. Чудесно е, че не е останала без инсулин по-дълго. Постъпили сте съвсем правилно — увери ги той.

Саймън го погледна по-облекчено и от Блейз. Чувстваше се ужасно заради случилото се и участието си в него.

— Може ли да я видим? — попита той още преди Блейз.

— Разбира се. Бих искал да остане тук през нощта, за да сме сигурни, че всичко е наред. Тя ще се оправи напълно — повтори лекарят.

Блейз забърза да види дъщеря си, а Саймън вървеше зад нея. Салима беше бледа и изглеждаше като блъсната от автобус, но се усмихваше. Най-лошото бе свършило. Но всички знаеха, че изпадането в диабетична кома и инсулиновият шок са рискове, с които ще й се наложи да се справя цял живот. Точно по тази причина Блейз я бе закарала в „Колдуел“ — не можеше непрестанно да се тревожи за нея и да живее на ръба на пропастта, особено когато й се налагаше да пътува. А и Салима бе толкова малка тогава. Сега поне, ако нещо се обърка, докато е будна, тя можеше да разпознае признаците и да каже на някого, че не се чувства добре. Но този път проблемът се появи, докато спеше, и тя самата не го осъзна.

— Изкара ми акъла — призна Блейз и се наведе да я целуне.

Салима се усмихна, когато Саймън застана зад майка й.

— Съжалявам, че ви уплаших — отвърна дрезгаво тя. — Събудих се със странно усещане снощи, но си помислих, че ме хваща грип, и отново заспах. Предполагам, че катетърът вече е бил навън, но не съм разбрала.

Блейз разбра, че дъщеря й още не се чувства добре, когато Салима не настоя веднага да се прибере у дома. Тя мразеше болниците, но сега имаше нужда да остане тук поне за един ден, докато организмът й се съвземе от шока. Можеше да умре, и Блейз изпитваше силна благодарност, че това не се бе случило. Зачуди се дали да се

обади на Хари и да му съобщи за станалото, но знаеше, че няма смисъл. Не го интересуваше.

Поседяха при нея известно време. После сестрата им обясни, че не могат да останат дълго в реанимацията, а и Салима се нуждаеше от сън. Цветът на лицето ѝ вече се бе подобрил. Блейз я целуна с облекчение и обеща да се върне след няколко часа.

— Донеси ми лаптопа и айпода — помоли тя Саймън.

Салима очевидно се чувстваше много по-добре, отколкото когато пристигна тук, придружена от воя на сирената. Младостта беше на нейна страна.

— С удоволствие — усмихна се той щастливо, залян от облекчение.

Блейз остави всичките си номера на сестрата. Тя ги записа и погледна Саймън.

— Дъщеря ви ще се оправи напълно — увери ги тя отново. — Ще оставите ли и вашите номера, или само тези на съпругата ви?

Саймън се вторачи в сестрата. Нямаше представа как да отговори. Стори му се прекалено сложно да обяснява, че не е баща на Салима, нито пък съпруг на Блейз. Поколеба се за миг, преди да отговори.

— Тези на съпругата ми са достатъчни. Ще бъдем заедно. И ще се върнем след няколко часа. Обадете ни се незабавно, ако се появи някакъв проблем.

— Тя вече е добре. Просто искаме да се уверим, че нивата ѝ са регулирани, а и се нуждае от почивка. Може да се прибере у дома утре.

Лекарят вече им бе казал същото. Благодариха на сестрата и си тръгнаха. И двамата имаха вид на хора, претърпели тежка катастрофа.

— Сигурно изглеждам кошмарно — сподели Саймън с Блейз в асансьора. — Сестрата помисли, че съм достатъчно възрастен, за да съм баща на Салима. А и определено се чувствам така.

— А аз сигурно приличам на баба ѝ, или на твоята — отвърна Блейз с изморена усмивка.

На сестрата дори не ѝ бе хрумнало, че те може и да не са двойка.

— Салима ме ужаси, когато я намерих — каза Блейз с разтреперан глас. После го погледна тъжно. — Съжалявам, че те обвиних за случилото се. Изпитвах кошмарна вина, че тя е умирала, докато се любехме.

— Аз също — призна той, макар и двамата да знаеха, че инцидентът бе станал след часа, когато обикновено я проверявах. Но фактът, че едва не бе умряла, ги бе потресъл. Блейз изпитваше безкрайна благодарност към Господ, че е запазил детето ѝ; Саймън също.

— Съжалявам, че се държах толкова зле с теб — извини му се тя засрамено, когато излязоха от болницата. Той спря и я погледна.

— Мислеше, че детето ти умира, а аз бях човекът, с когото се „чукаше“ снощи, както елегантно се изрази. Имаше право да побеснееш и да ме обвиниш. И аз бих постъпил по същия начин. Прощавам ти — каза той, прегърна я и махна на идващото такси.

Прибраха се в апартамента на Блейз, хвърлиха се в леглото ѝ и се притиснаха един към друг. Саймън усети, че тя още трепери. Този път не се любиха — само се прегръщаха и безмълвно благодаряха на Господ за оцеляването на Салима.

Тя се прибра у дома на следващия ден. Беше изморена, но се чувстваше почти нормално. Лекарят каза, че може да ѝ е нужен още един ден, за да се възстанови напълно. Предложи ѝ да си остане у дома и да не скита много навън. Тя не изпитваше никакво желание да пее или да се упражнява, което означаваше, че още не се е съвзела напълно. Легна си след малко, като обясни, че просто е изморена. Саймън звънна на Лусиана, за да отмени урока. Учителката се смая и избухна в сълзи. Продължи да плаче, докато Саймън ѝ обясни всичко, после затвори.

Той отиде да приготви обяд, а Блейз остана в стаята на дъщеря си. Салима не се нуждаеше от наблюдение, но майка ѝ изпитваше силно облекчение, че си е вкъщи, и не искаше да я остави сама. Седеше на крайчеца на леглото ѝ. Салима се обърна към нея.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се, скъпа. Какво има?

Салима изглеждаше сериозна, сякаш се канеше да зададе важен въпрос, а Блейз нямаше представа какво се върти в ума ѝ.

— Беше чудесно, че Саймън дойде с теб в болницата — тихо каза момичето. — Много го харесвам, мамо. Когато си тръгнахте, сестрата си помисли, че вие двамата сте моите родители. Отначало ми се стори смешно, а после се замислих. Вероятно приличате на родители, или сте се държали като такива. Мамо, гадже ли ти е

Саймън? Имам предвид... нали разбираш... Знам, че не ходите никъде заедно... но... влюбена ли си в него, мамо? Двойка ли сте?

Въпросът беше сериозен и Блейз осъзна, че дъщеря ѝ държи на отговор. Досега внимаваха много Салима да не узнае за връзката им. Блейз все още искаше първо те самите да се уверят в чувствата си. Но времето им бе изтекло.

— Нещо такова — призна Блейз. — Това е нещо съвсем ново. Случи се след Деня на благодарността. А оттогава минаха едва няколко седмици.

— Сериозно ли е?

— Още не знам. Опитваме се да разберем. Много го харесвам — каза тя, а после реши да е по-честна с дъщеря си. — Обичам го, но просто не знам дали това е правилно и за двама ни. Саймън би трябвало да е с жена, по-близка до твоята възраст, отколкото до моята. Не искам да го лишавам от тази възможност и всичко, което върви с нея.

— Имаш предвид бебета?

— Да, а и други неща. Той е петнайсет години по-млад от мен. Голяма разлика.

Блейз погледна дъщеря си напрегнато. Салима не изглеждаше разстроена, а само озадачена.

— Подозирах, че става нещо такова — каза тя.

— Наистина ли?

Как бе възможно сляп човек да долови признаците на връзка, която тъкмо бе започнала? Салима винаги я изненадаваше.

— Настъпваше тишина много по-често от преди. Сигурно сте се гледали, държали сте се за ръка или сте се целували — усмихна се тя.

Блейз ѝ се усмихна в отговор, а после отново стана сериозна.

— Какво е отношението ти към тази връзка?

Салима замълча и се замисли.

— Не съм сигурна. Наистина го харесвам. Не съм свикнала да те делия с някого и това може да се окаже неудобно. Но пък може да е прекрасно, когато си заета. Саймън е чудесна компания и е много умен.

Блейз не успя да сдържи щастливата си усмивка.

— И аз изпитвам същото към него.

— Готин ли е? — усмихна се Салима.

— Много. Шокирана ли си?

— Малко. Но смятам, че имаш право на любов и мъж в живота си. А и ми харесва това, че Саймън е по-млад. Така е по-забавно за мен.

Това бе аспект, за който Блейз дори не се беше сещала.

— Е, ще видим какво ще стане. Може да ни е писнало един от друг, когато стане време да се върнеш в училище — небрежно подхвърли тя.

Не възнамеряваше да добавя абсолютно нищо. Салима бездруго получи повече информация, отколкото ѝ трябваше. Вече знаеше достатъчно и Блейз бе доволна, че дъщеря ѝ не възразява. А и се чувстваше чудесно заради откровеността си. Помисли си, че и Саймън би предпочел същото. В крайна сметка, цялата история се оказа благословия. Повредата на помпата на Салима беше ужасяваща, но преживяха кризата заедно, а сега тя знаеше, че майка ѝ е влюбена в Саймън. През последните двайсет и четири часа се бяха случили много неща.

Салима я погледна притеснено. Искаше да сподели нещо с майка си и бе чакала подходящия момент. Надяваше се да го е улучила.

— Не искам да се връщам в училище — меко каза тя. — Предпочитам да остана тук и да вземам уроци при Лусиана. Тя ми помогна да кандидатствам за „Джулиард“ през септември — призна Салима. — Ще ми напише препоръка и ще ми помогне да се подготвя за прослушването.

Салима не можеше да види лицето на майка си, но се надяваше да получи съгласието ѝ. Беше надраснала „Колдуел“, и двете го знаеха.

— Ще видим кой ще се грижи за теб, когато Саймън се върне в „Колдуел“.

— Не може ли да остане при нас? — разтревожи се Салима.

Беше свикнала със Саймън, а и той се отнасяше чудесно с нея. Аби все още ѝ липсваше, но правеше много повече неща със Саймън и бе пораснала страхотно през последните два месеца. Можеше да се справя сама по-добре отпреди и това ѝ харесваше.

— Не знам — честно отвърна Блейз. — Мисля, че той трябва да довърши договора си. Поне до края на учебната година. Може да му позволят да напусне, но и той трябва да го иска. Да не се притесняваме за това сега. Още не сме чули от училището кога ще го отворят отново. Ами колежанските ти курсове? Не искаш ли да ги завършиш?

Салима поклати глава отрицателно. Беше сигурна.

— Искам да уча музика — заяви тя решително.

Блейз бе наясно, че дъщеря ѝ е по-щастлива от всякога, откакто започна уроците си с Лусиана.

— Е, ще се наложи да помислим за много неща — каза Блейз и погали дъщеря си по ръката.

— Това „да“ ли е? — притисна я тя.

Блейз се засмя и каза:

— Може би. — Но Салима усети по гласа ѝ, че няма нищо против.

— Наистина искам да уча в „Джулиард“. А и е чудесно да живея у дома с теб.

— И аз обичам да си тук.

Салима бе отсъствала достатъчно дълго. Прекалено дълго. Единайсет години. А беше чудесна компания. Но на Блейз щеше да ѝ се наложи да намери човек, който да се грижи за дъщеря ѝ, когато Саймън се върне в „Колдуел“. Той трябваше да довърши учебната година.

— Мисля, че избързваме — каза тя. — Хайде да решим всичко след Коледа.

— Саймън ще остане ли при нас, ако напусне „Колдуел“? Имам предвид, да остане да живее с нас?

— Може би. Това би ми харесало. Но зависи от него.

— Питала ли си го? — любопитства Салима.

— Не още — засмя се Блейз.

В този миг Саймън влезе в стаята с табла в ръка и попита:

— Прекъсвам ли нещо?

Веднага забеляза, че двете очевидно са водили сериозен разговор, но изглеждаха доволни.

— Разказах на Салима за нас — тихо изрече Блейз и той за малко не изпусна таблата. — Всъщност, тя е отгатнала, когато сестрите помислиха, че си баща ѝ.

— Мисля, че това е чудесно и за двама ви — великодушно каза Салима. — Какво има за обяд?

Очевидно нямаше проблеми с връзката им, и Саймън я погледна с облекчение.

— Салата „Цезар“ и омлет. Довечера ще се представя по-добре. Но първо да проверим захарта ти и да си вземеш хапчето.

— Добре — съгласи се Салима с усмивка.

Той остави таблата на бюрото ѝ и се погрижи за необходимите неща. Салима беше свикнала с това.

— Само си помисли! Ако останеш с мен и мама, ще се радваме на великолепна храна през цялото време — каза тя.

— Сигурен съм, че това е единствената причина майка ти да ме иска — засмя се той, остави таблата до Салима и я докосна по ръката. После се обърна към Блейз: — Нашият обяд е в кухнята.

Тя целуна дъщеря си отново и я увери, че ще да се върнат след малко.

Салима взе айпода, сложи си слушалките и им пожела приятен обяд.

Те отидоха в кухнята.

— Как мина? — попита я Саймън, когато седнаха до масата.

Беше приготвил същото и за тях.

— Учудващо добре. Мисля, че отначало се стресна леко, но не беше истински изненадана. Каза, че го е подозирала.

— Много е умна.

Блейз кимна.

— И те харесва. Страхотно. Не се притеснява от разликата във възрастта ни. Не желае да се връща в „Колдуел“. Заяви, че иска да остане тук и да се запише в „Джулиард“ през есента.

Саймън не се изненада. Знаеше, че Лусиана лобира усилено в полза на „Джулиард“.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че това е правилното за нея. Прекалено голяма е за „Колдуел“. И обича уроците по пеене. „Джулиард“ ще е отлично място за нея.

— И си склонна да я задържиш у дома?

— Само ако успея да ѝ намеря някого, след като ти си тръгнеш. Не мога да се грижа за нея сама. Няма ме по цял ден, а и пътувам много.

— Е, ще решим проблема някак. Хайде сега да ядем.

Справиха се с доста неща през последните два дни.

Понесоха някои тежки удари, но бяха по-близки от преди. И връзката им само се заздравя. Съобщиха на Салима за отношенията си и тя не се възпротиви. А сега искаше да напусне училище, да си остане у дома и да учи музика.

Саймън се наведе и целуна нежно Блейз. После се нахвърлиха върху омлетите. Всичко изглеждаше наред.

12

Коледа мина чудесно. Всички харесаха подаръците си, които отвориха на Бъдни вечер след великолепно пиршество. Отидоха на среднощната служба в катедралата „Свети Патрик“. Салима запали свещичка за Аби, както правеше винаги, когато ходеше на църква. Трудно ѝ беше да повярва, че приятелката ѝ я няма вече от три месеца. Салима знаеше, че никога няма да я забрави, но откакто Аби почина, в живота ѝ се бяха случили безброй неща и сега изминалото време ѝ се струваше много по-дълго.

Останаха будни до късно през нощта. Накрая Салима си легна. Блейз отиде при Саймън, който я чакаше в спалнята и ѝ благодари за прекрасната Коледа и фантастичните подаръци. Той ѝ подари златна гривна, която да носи заедно с онази от Дубай. Тя реши, че определено предпочита гривната от Саймън. Той бе гравирал вътре послание: „Весела Коледа. Обичам те. Саймън“. Тя му подари „Ролекс“, който можеше да носи всеки ден, и той се влюби в него. Блейз хареса и гривната от слонова кост от Салима. Дъщеря ѝ също бе доволна от подаръците си. Саймън ѝ бе записал чудесна музика на дискове.

На следващата сутрин той им приготви впечатляваща закуска: домашно приготвените вафли, които Салима обичаше, и кленов сироп за диабетици. Саймън ѝ подари и гофретник и купчина книги на брайлово писмо, които тя искаше да прочете.

Тъкмо привършваха закуската, когато мобилният на Саймън звънна. Той вдигна и се намръщи. Веднага разбра, че го търси Мегън. Гласът му прозвуча напрегнато, когато ѝ каза, че закусват. Замълча за известно време; само слушаше. После стана и се прибра в стаята си. Блейз се заприказва весело със Салима и се опита да не звучи разсеяно. Каквото и да бе казала Мегън на Саймън, явно бе разстроена от нещо, а той изглеждаше разтревожен, когато излезе от кухнята.

— Какво има, мамо? — попита Салима, доловила напрежението в гласа на майка си.

Блейз не искаше да ѝ покаже, че е разстроена, нито пък да ѝ обяснява, че Саймън е имал връзка с една от учителките в „Колдуел“. Той не искаше Салима да знае и Блейз му бе обещала да не издава тайната му. Връзката му с Мегън беше нарушение на училищните правила, а и той се срамуваше от неудобното положение. На интимните отношения между преподаватели не се гледаше с добро око, но те неизбежно се случваха. Саймън обаче не желаше Салима да научи, че е прекарал три години с омъжена жена. Срамуваше се.

— Няма нищо — излъга Блейз и започнаха да обсъждат какво ще правят следобед.

Коледа винаги беше приятен ден за тях. Обикновено го прекарваха по пижами. Гледаха стари филми или футболни мачове. Саймън им беше обещал да пригответи прочутата си пуешка яхния с месото, останало от празничната вечеря.

Минаха двацет минути, преди той да се върне при тях. Саймън се престори на весел и не каза нищо за телефонното обаждане, докато остана насаме с Блейз.

— Какво е станало? — попита го тя нетърпеливо и разтревожено.

— Нищо. Тя просто искаше да ми пожелае весела Коледа и беше разстроена, защото средният ѝ син си счупил ръката.

Гласът му прозвуча загрижено. Вече бе споделял с Блейз, че обича синовете на Мегън. Децата не го лъжеха, а само майка им.

— Баща му ли го е наранил? — попита Блейз, притеснена за това дете, което не познаваше.

— Не. Паднал от новото си колело — отвърна Саймън.

Блейз остана с впечатлението, че не иска да говори за Мегън с нея.

— Има ли и нещо друго? — попита тя.

Не знаеше защо, но имаше чувството, че в разговора е имало нещо повече. Саймън замълча за момент.

— Не, никакви проблеми — уклончиво отвърна той и се зае да зарежда миялната.

Блейз пристъпи към него и го целуна. Погледът му ѝ напомни за времето, когато Андрю ѝ се обади. Виждаше ясно болката в очите на Саймън.

— Обичам те — каза само тя и го прегърна.

— Аз също те обичам — тъжно отвърна той. После я целуна и ѝ се стори, че видя сълзи в очите му.

Но той не каза нищо повече за Мегън. Прекараха останалата част от следобеда в четене на вестници, почивка и гледане на футбол. После Саймън отиде да приготви вечерята и им поднесе обещаната яхния. Вече бе в по-добро настроение и очевидно се беше съвзел от обаждането на Мегън. Тя беше призракът на миналите му Коледи, или поне Блейз се надяваше да е така. Вечерята беше чудесна. Саймън и Блейз все още се държаха предпазливо в присъствието на Салима, защото не искаха да я шокират. Тя нямаше представа, че Саймън прекарва всяка нощ в спалнята на майка ѝ, и нямаше нужда да го знае.

След като си легнаха, двамата със Саймън се съгласиха, че са изкарвали прекрасна Коледа.

— Първата ни Коледа заедно — отбеляза Блейз, а Саймън побърза да я поправи:

— Първата от много следващи.

— Надявам се да е така — меко каза тя.

Тази нощ той спа в прегръдките ѝ, а тя се надяваше да не сънува Мегън.

Блейз беше в отпуск през седмицата между Коледа и Нова година и прекара цялото си време със Салима и Саймън. Ходеха на концерти и вечери, заведоха Салима на зимни кънки в Сентрал Парк, което страшно ѝ хареса. Тримата се забавляваха чудесно. Салима посети и два рецитала в „Джулиард“ заедно с Лусиана и се запозна с някои от студентите. Върна се страхотно развълнувана; едва щеше да дочака прослушването. Времето отлетя невероятно бързо и отпускът на Блейз свърши.

Първите две седмици от януари бяха страшно натоварени за нея. Планираше три пътувания — едно до Калифорния и две до Европа; всяко от тях щеше да е само за няколко дни. Както винаги напоследък, Тереза оставаше в апартамента, за да помага на Саймън със Салима. Всеки път, когато Блейз се завърнеше, Саймън умираше от радост.

В средата на месеца тя вече се чувстваше изтощена. Пътуваше прекалено много, но интервютата ѝ бяха важни. Всичките бяха излъчени и се приеха отлично. А през нощта, когато се завърна от последното си пътуване, предаваха на живо интервюто на Сузи Куентин с първата дама. В телевизията говореха за него от седмици.

Блейз седна да го изгледа разтревожена, а Саймън се присъедини към нея няколко минути преди началото. И той не искаше да го пропусне. Знаеше колко е нервна Блейз заради него. Андрю ѝ беше изпратил съобщение по телефона, сякаш тя нямаше да знае часа на предаването. Блейз държеше да види колко сериозна е конкуренцията ѝ. Телевизията бе дала страхотна възможност на Сузи да блесне и Блейз знаеше, че ако съперничат ѝ се справи добре, това ще повлияе на собственото ѝ бъдеще. Тази вечер можеше да се роди звезда, ако Сузи им вземе акъла. Блейз беше наясно, че отсега нататък може да ѝ се наложи да се бори за позицията си всеки ден. А и без допълнителното напрежение ѝ бе достатъчно тежко. Тя се стегна, когато Сузи и първата дама се появиха на екрана от дневната на Белия дом. Интервюто започна с обяснението на Сузи коя е и с благодарността ѝ към първата дама; според Блейз прозвуча фалшиво. Тя обясни на Саймън, че никой не се интересува кой е репортерът, особено на етапа, на който се намираще Сузи. Тя бе там само за да зададе въпроси, на които всички искаха да научат отговорите. Беше микрофон за публиката. Но пък Сузи притежаваше невероятно самочувствие, което просто се набиваше в очите на зрителите. Ставаше дума само за нея, но накрая тя все пак се обърна към първата дама. Първият ѝ въпрос беше ужасен, а вторият — още по-лош. Задавайки третия, тя направи страхотен гаф: попита първата дама дали ѝ харесвал животът във Вирджиния, преди да се нанесе в Белия дом. Въпросът бе интересен само защото първата дама никога не бе живяла във Вирджиния. Предшественичката ѝ беше оттам. Сузи бе закъсняла с цяла администрация.

— Мили боже! — намръщи се Блейз. — Как успя да прецака нещата? И кой, по дяволите, е правил проучването?

Първата дама изглеждаше озадачена. Саймън се развесели от коментарите на Блейз.

После Сузи попита първата дама дали съпругът ѝ някога е имал извънбрачна връзка. Блейз ахна и се вторачи невярващо в телевизора. Сузи не беше направила абсолютно нищо, за да се сближи с интервюираната и да я улесни. Досега само отегчи първата дама, допусна абсурдната грешка за живота ѝ във Вирджиния и направо я засрами пред милиони зрители. Естествено, съпругата на президента не изглеждаше доволна. Меко казано. Изглеждаше уравновесена, но всъщност беше вбесена. А Сузи и представа си нямаше и чакаше

отговор на въпроса. Настоящият президент беше религиозен човек, известен с морала и пуританските си ценности. Може и да беше лицемер, но Блейз не мислеше така, а и съпругата му със сигурност не би го признала, дори и да беше така. Президентът беше почтен и уважаван човек и Сузи определено успя да ядоса жена му, която я погледна шокирано, когато чу въпроса, и бързо отговори:

— Не.

— Трябва да ѝ призная, че има кураж, ако не друго — отбеляза Блейз за съперничката си.

Сузи започваше да изглежда като абсолютна глупачка. Блейз едва не падна от дивана, когато я чу да пита първата дама дали самата тя някога е имала извънбрачна връзка. Превръщаше интервюто в рубрика от таблоидите и се опитваше да имитира противоречивия и интересен стил на Блейз, но бе лишена от разумна преценка, мозък и чар.

— Мили боже — изохка Блейз и стисна главата си с ръце. — Мястото ѝ е в лудницата.

Първата дама се затвори, след като отговори отрицателно и на този въпрос, и интервюто реално приключи. Отговаряше само едносрично и ловко отбиваше всеки въпрос, както я бяха учили експертите.

Въпросите станаха изключително монотонни и Блейз се зачуди колко ли още ще изтърпи първата дама. Сузи я попита нагло дали е пушила марихуана в колежа, на което отново получи кратко „не“. После я изгледа със съчувствие и я попита какво ще прави, ако съпругът ѝ я напусне и лиши от статута ѝ. Първата дама отвърна, че въпросът е неуместен, и зачака следващия с вида на човек, предаден и изложен публично.

Сузи надмина себе си и попита първата дама какво е отношението ѝ към браковете между гейове, след като собственият ѝ брат бил гей. Първата дама се усмихна мило, внимателно откачи микрофона от ревера на елегантния си черен костюм, изправи се и излезе от стаята. Сузи се вторачи втрещено в нея. Въобще не си бе помисляла, че това може да стане, а и никога преди не се беше случвало. Блейз никога не бе имала проблеми с интервюираните през цялата си кариера. Винаги ги уважаваше, дори когато им задаваше трудни въпроси. Но нейните въпроси бяха за политиката и кариерите им, а не за извънбрачните връзки или гей роднините на съпругите им.

Никога не отиваше прекалено далеч, за разлика от Сузи, която изгори всички мостове зад себе си, както и кариерата си, за по-малко от дванайсет минути. Блейз избухна в смях. Представяше си суматохата в телевизията, докато Сузи бърбореше неразбираемо и отчаяно се опитваше да оправи положението. Започнаха реклами. По време на почивката Блейз се опита да обясни на Саймън, че току-що е видял телевизионно събитие. Тя беше смаяна от невероятната глупост на Сузи, особено когато първата дама не се върна след рекламните. Очевидно бяха провели бърза конференция с Чарли, а може би дори и Зак. Сузи направи кратко изявление колко съжалявала, че е обидила първата дама, и колко е благодарна за интервюто. Изглеждаше, сякаш ще се разплаче всеки момент. Отново минаха на реклами, но трябваше някак си да запълнят часа. Внезапно Блейз видя едно свое записано интервю, проведено миналата седмица с внучката на Боби Кенеди, която се бе кандидатирила за място в конгреса на Масачузетс. Говореха за нея, че някой ден може да стане президент. Беше чудесна млада жена, и с нейна помощ, както и с реклами, успяха да запълнят часа. Неочаквано, благодарение на записаното интервю, което още не бе излъчвано, Блейз спаси деня.

Звездното ѝ място в телевизията бе осигурено; дори Чарли ѝ се обади в края на предаването. Звучеше, все едно е в прединфарктно състояние, и Блейз едва сдържа смеха си. Идеята да излъчат великолепното ѝ интервю принадлежеше на Чарли и се бе оказала много разумна.

— Изглежда ли този кошмар, мамка му? — попита Чарли с разтреперан глас. — Едва не получих инфаркт!

— Страшно ми хареса — честно призна Блейз, а Чарли изстена и се засмя:

— Да, за теб със сигурност е било забавно, кучко такава! И на мен щеше да ми хареса, ако бях на твое място. Сузи предаде различен списък с въпроси на продуцентите и реши да импровизира на живо. Ти също го правиш, но никога не си питала първата дама дали съпругът ѝ изневерява и дали брат ѝ е гей.

— Обзалагам се, че и Зак го е харесал — злобничко подхвърли Блейз.

— Мисля, че той лично ще откара Сузи до Маями. Или поне безжизнения ѝ труп, след като я очисти. Слава богу, че твоето интервю

още не бе излъчено. В противен случай щеше да се наложи да пускаме успокоителни мелодии. Мамка му, Блейз, прекалено стар съм за тази работа. Тази вечер едва не ме уби. Но теб те спаси — доволно отбеляза той.

— Надявам се и Зак да е схванал това — сериозно отвърна тя.

Но и двамата знаеха, че излизането на първата дама от стаята щеше да е основната новина на следващия ден и щеше да бъде гледано в интернет поне няколко месеца. Сузи Кю извърши непростим грях, който сложи край на кариерата ѝ.

— Никога не бива да принуждаваш първа дама да напуска стаята — каза Чарли.

— Е, утре поне трябва да е забавно в службата — щастливо отбеляза тя.

— Може би за теб. Щяха да изритат и мен навън, ако не бях пуснал твоето интервю. Зак ми се обади поне петнайсет пъти.

— Не се тревожи. Рейтингите ще излетят в небето заради това.

Чарли се съгласи с нея. Рейтингите обичаха телевизионни бедствия.

— Да, но моето кръвно също излетя в небето — тъжно отвърна той. След няколко минути затвори.

После ѝ се обади Марк, който бе въодушевен от случилото се. Сузи Кю премина в историята. А Блейз беше в безопасност.

Двамата със Саймън си бърбиха часове след интервюто, а и Салима се появи, за да коментира. Не можеше да повярва на ушите си. Нито пък някой друг в страната. Хората не спираха да гледат записа на злостастното интервю. Новината бе зашеметяваща.

Блейз успя да си придаде сериозен и изискан вид в службата на следващия ден, макар да се смееше радостно наум. Сузи се появи за малко, колкото да си събере нещата, и изчезна, без да се сбогува. Служителите не говореха за нищо друго, а Чарли приличаше на оцелял от електрошокова терапия. Проведе едночасово съвещание със Зак, който най-после разбра, че интервютата на живо с важни обекти като президенти или съпругите им не са добра идея.

Блейз си продължи работата спокойно и не коментира за Сузи. Отново беше избегнала куршума.

Вечерта беше в прекрасно настроение и разказваше на Саймън всичко, което се бе случило през деня, когато телефонът звънна. По

тона на Саймън усети, че е нещо, свързано с работата му — звучеше, все едно е важно. Нужни й бяха няколко минути, за да схване, че звънеше Ерик, директорът на училището.

— Какво каза Ерик? — попита тя небрежно.

Чувстваше се чудесно след интересния ден в службата, който бе пълна победа за нея и първият й лишен от стрес ден от месеци. Напрежението отново щеше да се появи, но засега беше в безопасност.

Саймън бе пребледнял и отвърна тъжно:

— Отварят училището следващия понеделник. А аз трябва да се върна там този уикенд.

Изглеждаше съсипан.

— Толкова скоро?

Блейз се почувства, сякаш са я халосали в корема. Внезапно изпадна в паника. Радостта й от провала на Сузи Кю се изпари.

— Връщаш се в училището? — попита тя невярващо.

Беше се надявала той да прекара Нова година с нея и Салима. Дъщеря й искаше същото. Блейз знаеше, че Саймън трябва да изпълни договора си, но не искаше да мисли за заминаването му и се надяваше да се сетят за някакъв начин, по който той да остане тук, или поне да се върне бързо.

— Налага се — каза той. — Договорът ми изтича чак в края на май. А Салима?

— Тя иска да остане тук. И се надяваше, че и ти ще останеш.

— Не мога — тъжно отвърна той.

Блейз си помисли, че до края на май има страшно много време. А и след като Салима нямаше да се върне в „Колдуел“, тя нямаше да има оправдание да ходи там да го вижда. Искаше й се Саймън да остане при нея, но знаеше, че е невъзможно.

— Ще ми липсваш ужасно — призна тя отчаяно.

— Положението е още по-сложно — бавно каза Саймън.

— Какво има?

Тя забеляза нещо в очите му, но не знаеше какво е.

— Не исках да ти кажа, за да не съсипя празника. — Той преглътна затруднено. — Мегън е напуснала съпруга си на Коледа. Най-после го направи.

Блейз се уплаши, че сърцето й ще спре, когато чу думите му.

— И какво означава това за нас?

— Още не знам — честно отговори той. — Искам да я видя, когато се върна там, и да поговорим по въпроса. Трябва да приключа на чисто и да знам какво точно правя.

— Мислех, че знаем какво правим — каза тя с измъчено изражение.

Беше му се доверила и му бе дала сърцето си, а той вече не звучеше сигурен.

— Обичам те, Блейз. Но три години я чаках да се разведе. И тя го направи заради мен. Имам отговорност към нея и децата ѝ — обясни Саймън измъчено.

Блейз се почувства, като че ли я бе ударил, и отбеляза с ироничен тон:

— А тя иска да роди и твоето бебе, разбира се.

Саймън никога не я бе чувал да говори така. Звучеше огорчена и победена. Блейз вече виждаше какво ще стане. Саймън ще се върне при Мег, ще се ожени за нея и ще имат деца. Знаеше, че би трябвало да очаква това от човек на неговата възраст. Но никой от двамата им не вярваше, че Мегън най-после ще се освободи, след трите години празни обещания. Съпругът ѝ бе прекрачил границата, а и страхът ѝ от загубата на Саймън ѝ бе вдъхнал куража, който не притежаваше преди.

— Обичаш ли я? — попита Блейз измъчено.

Беше очаквала нещо по-добро от него, или поне се бе надявала. Саймън беше толкова сигурен, че иска живот с нея, че бе успял да я убеди. Но не можеше да се пребори с факта, че все още изпитва чувства и към Мегън. Беше я чакал три години. Сега, разкъсван между двете жени, той бе страшно объркан.

— Просто трябва да осмисля нещата — отчаяно промълви той. — Не искам да те загубя. Обичам те.

Тя осъзна, че Саймън е искрен. Но, както бе казал и той, положението беше ужасно сложно. Блейз разбираше, че той не иска да изгуби и Мегън. Не беше готов. Беше чакал прекалено дълго тя да напусне съпруга си.

— А какво ще правя аз междувременно? — тъжно попита тя.

Саймън се връщаше в училище, може би дори и при Мегън. Блейз имаше чувството, че животът ѝ току-що е приключил. Положението ѝ в службата бе сигурно, но любовният ѝ живот се разпадаше. Отново. За миг.

— Дай ми време да реша какво ще правя с живота си и да приключа с Мег. Ако за мен е правилно да съм с теб, ще се върна. Но се нуждаю от време да разбере.

— Мислех, че вече знаем какво е правилно за нас — нещастно отбеляза тя.

Но нищо не беше ясно, а Саймън изглеждаше объркан. Още от Коледа знаеше, че Мегън е напуснала съпруга си. И объркването му бе разликата между това да си на трийсет и две години и на четирийсет и седем. Блейз знаеше какво иска, но той бе в недоумение.

— Какво ще правя със Салима, ако тръгнеш този уикенд?

Сега й се налагаше да се заеме с практичните проблеми. Нямаше кой да й помага, а тя заминаваше за два дни за Ливан следващата седмица. Но истинският проблем не беше Салима, а връзката им.

— Ерик мислеше, че аз ще я заведа в „Колдуел“. Ще говоря с него утре.

Това беше най-малкият им проблем. Блейз не можеше да повярва какво се бе случило току-що. Саймън не само заминаваше почти веднага, но и Мегън внезапно се бе озовала в центъра. Блейз се ядоса страшно, че Саймън не й е казал по-рано. Поседя, загледана в него за миг, и не проговори. Очите й се изпълниха със сълзи, но не искаше да плаче пред него. Отказваше да е жалка. Беше прекалено горда, за да му се моли да избере нея. Той трябваше да вземе решението и да последва сърцето си, независимо къде ще го отведе то.

— Чакай да видя дали съм разбрала правилно — каза тя с тона на жената, която той гледаше по телевизията, а не на онази, която обичаше. — Искаш време, за да говориш с Мегън и да решиш дали още я обичаш, да решиш с кого искаш да прекараш живота си. Така ли е? А през това време аз трябва да чакам тук с надеждата да избереш мен.

— Не знам какво друго да направя — нещастно призна той.

Чувстваше се ужасно, че наранява Блейз, но не искаше да допусне грешка. Трябваше да се увери, че взема правилното решение.

— Не вярвах, че тя ще го остави. Наистина мислех, че съм приключил с нея, Блейз. Кълна се. Тя ме смая, когато ми съобщи, че го е зарязала. И то заради мен.

— Ами ако те лъже отново? Ами ако се върне при него, след като ти ме загубиш?

Блейз се опитваше да говори спокойно, но ѝ се искаше да се тръшне на пода и да запищи. Как можа отново да си причини подобно нещо? Внезапно осъзна, че са започнали връзката си преждевременно. Саймън не беше готов. И може би никога нямаше да бъде. Вероятно щеше да се ожени за Мегън. А Блейз се чувстваше като пълна идиотка.

— Не искам да те загубя — заяви той. — Влюбен съм в теб, Блейз.

Но пък имаше тригодишна история с Мегън, чувство за отговорност към нея и възможността да има дете, а с Блейз нямаше нито едно от тези неща. Връзката им бе чисто нова.

— Мисля, че Андрю ми каза същото, когато го оставих. Увери ме, че ме обича и не иска да ме загуби — студено отвърна Блейз.

Саймън усети колко силно я е наранил.

— Не може да имаш и двете. Поне не за дълго. Отиди да решиш какво точно искаш — каза тя и се изправи, но не се доближи до него. — А междувременно и аз трябва да помисля сериозно. Може би петнайсет години разлика наистина имат значение. Имаш право да си с жената, която искаш. Просто се надявах тази жена да съм аз. Но очевидно не е така.

— Не съм сигурен в това. В момента не знам абсолютно нищо. Объркан съм. Тя ме смая. Остави го, след като ѝ казах, че между нас е свършено.

— Звучи, все едно е доста опитна в манипулациите — отбеляза тя.

Блейз обаче не беше такава, и той го знаеше. Не я обвиняваше, че му се сърди. Но не можеше да я уверява в нещо, в което той самият не бе сигурен. Знаеше, че трябва да види Мегън и да реши проблемите, преди да продължи с Блейз. Просто още не беше приключил с Мегън.

— Ти си говорила с Андрю четири години след края на връзката ви — нежно ѝ напомни той. — И все още го правиш. Каза, че било недовършена работа. И за мен е така. Имам нужда да я видя и да прережа пъпната връв напълно, или да се върна при нея. Не искам след пет или десет години да се чудя какво е могло да стане. Трябва да съм сигурен, че мястото ми е при теб. Ти водиш невероятен живот, Блейз. Страхотна си. Изградила си зашеметяваща кариера. И ако сме заедно, вечно ще сме пред очите на пресата. Ти си имаш Салима. А аз трябва да реша дали съм достатъчно зрял да поема всичко това, както и какво

мога да ти дам. И част от това е да знам, че Мег е минала история. Не мога да съм на чисто с теб, докато не знам къде съм с нея.

— Всичко това звучи разумно — тихо каза тя, обзета от чувството, че сърцето ѝ се е вкаменило. — Но не искам да го преживявам отново. Била съм в това положение и не е добре за мен.

А и тя мислеше, че Саймън надали ще предпочете петнайсет години по-стара жена пред друга, на неговата възраст. Губеше битката и го знаеше. Предпочиташе да се оттегли елегантно, вместо да чака той да я напусне. Не вярваше, че може да спечели срещу Мегън. Тя беше шестнайсет години по-млада и готова да му роди деца. И Саймън я беше обичал три години.

— Съжалявам, че ти причинявам това. Не го заслужаваш — каза той тъжно.

— Не, не го заслужавам — съгласи се тя. — Нито пък ти. Заслужаваш да си с жена, която наистина те обича. Просто искам да се увериш, че тя те обича, преди да приемеш жена, която е лъгала всички в продължение на три години и има деца от друг мъж. Положението не звучи много добре.

— Никога в живота си не съм бил толкова щастлив, както през последните три месеца с теб. Исках това да продължи завинаги.

Саймън изглеждаше, все едно сърцето му е разбито; и Блейз се чувстваше по същия начин.

— И аз исках. И започвах да мисля, че ще стане. Вярвах, че сме наясно с всичко, но явно съм грешила.

Блейз вече се примиряваше с идеята, че Саймън ще се върне при Мегън. И беше сигурна, че ще остане с нея. Беше проявил изключителна преданост през трите години, преди да се оттегли; почти ненормална преданост. *Как можеше тя да се съревновава с това?* Но връзката им беше нормална и хубава, въпреки разликата във възрастта. После се сети нещо.

— Ако наистина заминаваш и планираш да оправиш нещата с Мег, не чакай до уикенда. Помоли Ерик да изпрати някой друг веднага. Не искам да удължавам агонията. Ако ще разбиеш сърцето ми, а явно това е планът, направи го бързо. Не се бави. Това само ще влоши нещата.

Особено за нея. Саймън все пак го очакваше друга жена, а тя оставаше съвсем сама. Мисълта, че Мег се връща в живота му, бе

кошмарна за нея.

— Блейз, казах ти, че имам нужда от време. Не съм сигурен дали ще се върна при нея. Трябва да я видя и да се уверя какво искам. Ако не го направя, няма да е справедливо нито към теб, нито към мен.

— Разбирам. Просто не съм оптимистка като теб. А и, честно казано, страшно е унижително. Не искам да чакам, потънала в сълзи, докато ти изпробваш стоката и решаваш кого обичаш повече. Налага ми се да се съревновавам всеки ден в службата и да се боря за живота си. Не искам да го правя и с теб. Щом не си достатъчно наясно и искаш да провериш какво е положението с Мег, съмнявам се, че някога ще се върнеш при мен. Тя може да ти предложи по-нормален живот и къща, пълна с деца, включително и лично твои. Трудно е да устоиш на подобно нещо, особено на твоята възраст. А аз мога да ти дам само моя живот на възрастен човек и Салима.

— Обичам и теб и Салима — честно каза той.

— Благодарна съм ти за всичко, което направи за нас през последните три месеца. Беше великолепно, особено за Салима. А и за мен също — тъжно добави тя.

Никога в живота си не бе изпитвала такова щастие. А сега трябваше да плати цената за него. Беше глупаво да мисли, че разликата във възрастта им е без значение, и го знаеше. Опитваше се да прояви здрав разум, но бе наранена и ядосана и звучеше огорчено.

— Ще се обадя на Ерик утре сутрин — обеща той и се върна в стаята си.

Искаше да прекара нощта с нея, но знаеше, че тя няма да му позволи. Блейз не каза и дума повече и се прибра в спалнята си. Просна се на леглото и заплака. Най-ужасният ѝ страх се осъществи.

Двата дни след обаждането на Ерик преминаха като в мъгла и за Саймън, и за Блейз. Той продължи да намира занимания на Салима. Ходеха по музеи и той ѝ обясняваше и зрителните, и историческите аспекти на изложбите. Салима страхотно се радваше. Заведе я и на два концерта и на Фара за слепи, но мислите му бяха другаде. Салима няколко пъти се опита да го накара да отговори на въпросите ѝ, но той бе съсредоточен върху ужасното положение, в което се намираше.

— Какво има? — попита тя, когато излязоха от „Уитни“.

Саймън още не ѝ бе казал, че се връща в „Колдуел“ в неделя, или още по-рано, ако Ерик изпрати заместника му. Блейз искаше да ѝ съобщи новината лично. Знаеше колко ще липсва Саймън на дъщеря ѝ. Животът ѝ се промени напълно под неговите грижи. Превърна се в зряла жена само в рамките на три месеца. Саймън свърши отлична работа с нея. А също и с Блейз. Подобри живота и на двете и ги извади от черупките им.

— Болен ли си? — попита Салима и сложи ръка на челото му, за да провери дали има температура. Той се усмихна.

Тъкмо беше махнал, за да спре такси, макар че обикновено пътуваха с метрото или с автобус. Отиваха в „Зейбар“, за да купят продукти за вечеря. Той смяташе, че поне може да ги нахрани прилично, преди да замине. Блейз вече не бе склонна да му позволява да прави много повече от това да се грижи за Салима. Предишния ден тя пропусна вечерята и се прибра в стаята си, преструвайки се, че има главоболие. Но Саймън знаеше истината. Не главата, а сърцето я болеше, и той се чувстваше виновен за това. Беше говорил честно с нея за обърканите си чувства, след като Мегън най-после изпълни обещанието си, твърдейки, че го е направила заради него. Не можеше да я остави сега. Трябваше поне да ѝ даде шанс. Чувстваше, че няма друг избор. Искаше да е справедлив и към двете жени, а и към себе си, но неизбежно една от тях щеше да бъде наранена — или пък всички те.

— Добре съм. Просто мислех за „Колдуел“ — отговори той, което беше отчасти вярно, но всъщност мислеше за Мегън. — Ще се наложи да се върна там скоро — опита се да я предупреди той, без да уточни, че ще пътува в неделя.

Според него Блейз грешеше, като не ѝ казваше по-рано. Тя искаше първо да му намери заместник, а после да хвърли бомбата.

— Искам да останеш при нас. На кого му пука за договора ти? — нацупи се Салима.

— На управителния съвет на училището — отговори той с тъжна усмивка, докато излизаха от „Зейбар“, прочутия деликатесен магазин.

Саймън ходеше там често, за да купува нещата, които харесваха, и Салима обичаше да го придружава. Харесваше разнообразните аромати в магазина.

— Дори да реша да не подновявам договора си, трябва да работя там до края на учебната година.

Саймън вече бе подготвил молби за кандидатстване в двете най-добри училища за слепи в Ню Йорк и възнамеряваше да ги подаде, преди да замине. Беше изпратил една и в училището „Пъркинс“ в Масачузетс.

— Трябва да довършваш онова, което започваш в живота — каза той загадъчно на Салима. После подбра две от любимите сирена на Блейз и пастет от гъши дроб.

Никак не му се искаше да я остави, но знаеше, че ако сега обърне гръб на Мегън, с години щеше да се пита дали не е допуснал грешка. Беше я чакал страшно дълго да напусне съпруга си. Блейз беше много по-вълнуваща жена и свестен човек, но Мег бе от онзи тип момичета, който винаги бе смятал, че иска. На всичко отгоре тя му каза, че иска дете от него. Само едно, тъй като вече има три, но му предложи да се оженят веднага щом получи решението за развода си и да забременее колкото може по-скоро. Той бе наясно, че животът му с нея щеше да е много по-различен от този с Блейз, който бе великолепен. Но пък все още не бе сигурен какво може да даде на прочутата телевизионна звезда, и понякога се чувстваше напълно неадекватен.

Изобщо не бе очаквал да се запознае с жена като Блейз. Тя беше звезда и една от най-преуспелите жени в страната. *Какво можеше да ѝ даде?* Тази мисъл го торможеше още от самото начало. Тя твърдеше, че иска само любов от него, но той искаше да ѝ даде нещо повече. Не

можеше да ѝ предложи нищо материално, колкото и аристократично да бе семейството на майка му. Някой ден щеше да получи сериозно наследство, но засега нямаше нищо. Беше скромен учител с малка заплата, а и връзката му с Блейз бе нова. Трудно му бе да обвърже бъдещето си с жена, която познаваше и обичаше само от три месеца. С Мегън все пак прекара три цели години, макар и доста разочаровани. Но сега, след като вече бе напуснала съпруга си, щеше да е различно. Или поне така се надяваше. Нямаше да се налага да се срещат в евтини мотели. Но когато си мислеше за Блейз и колко много я обича, напълно се объркваше. И двете жени му предлагаха различен живот и свят. Главата му се въртеше.

— Мисля, че си болен — каза Салима, докато се мотаеха безцелно из „Зейбар“ и вдишваха уханията, а Саймън непрестанно забравяше от какво има нужда.

Искаше олио от трюфели за любимата пица на Блейз, ако тя изобщо се съгласи да яде. Готвенето му също бе израз на любов. И изглеждаше най-малкото, което може да направи.

Когато се върнаха в апартамента, Блейз седеше в кабинета си и работеше на компютъра. Беше се прибрала рано. След напускането на Сузи Кю в телевизията беше спокойно, но личният живот на Блейз бе страховитата катастрофа. Тя вдигна глава, когато Саймън влезе и остави чаша френски чай с ванилия на бюрото ѝ. Благодарил му с усмивка, но атмосферата бе ледена, а погледът ѝ казваше: „Не се доближавай до мен“. Вече бе затворила вратата под носа му и се мъчеше да я заключи и да изхвърли ключа. Саймън не я беше докосвал след обаждането на Ерик преди два дни и не смееше да пристъпи към нея. Наранена и охладняла към него, тя внезапно му се стори плашеща.

— Благодаря ти — учтиво каза тя, а той я погледна с тъжни очи.

— Съжалявам, Блейз.

Не се сещаше какво друго да каже, а и говореше искрено.

— Аз също. Не се тревожи. Ще се почувстваш по-добре, когато се върнеш в Масачузетс.

Тя не добави „при Мегън“, но думите бяха изписани на лицето ѝ.

— Не е сигурно — напомни ѝ той, а тя го погледна, сякаш за нея всичко е приключило. — Просто имам нужда от отговори на някои въпроси, и трябва да реша какво искам да правя с остатък от живота си.

Начинът, по който го каза, отново ѝ напомни колко млад бе Саймън. На нейната възраст, тя вървеше по определения си път от години, а той все още търсеше правилния. Това бе огромната разлика между тях, която доказваше, че понякога любовта не е достатъчна.

Саймън бе наясно, че се нуждае от нещо повече: от вдъхновяваща работа, кариера, към която да изпитва страст. И, разбира се, жена, с която да споделя всичко. Не искаше да е играчката на Блейз, или да прилича на такава. Собственият му живот трябваше да има смисъл и значение, преди да може да се обвърже с нея. С Мегън той винаги щеше да е лидерът. Знаеше, че тя не обича работата си и предпочита да си остане у дома с децата. Но Блейз винаги щеше да е по-преуспялата. В някои отношения това не го притесняваше, но искаше да се върне при нея, стъпил здраво на земята. Ако тя въобще му позволи да се върне, в което силно се съмняваше, като я гледеше сега. Блейз го държеше на разстояние от себе си, макар че живееха в един и същ апартамент, още откакто ѝ бе казал за Мегън.

— Нещо не е наред между теб и мама, нали? — попита го Салима по-късно.

Блейз отново пропусна вечерята с оправданието за главоболие.

— Скарахте ли се?

Саймън се поколеба и сложи ново парче пица в чинията ѝ. Беше любимата на Блейз, с олио от трюфели. Саймън се опита да ѝ я занесе в стаята, но тя бе заключила вратата и не отговори, когато той почука. Изпрати ѝ съобщение по телефона, но тя не отговори и на него. Посланието бе повече от ясно. Блейз страдаше тайно, макар да се опитваше да се прави на безразлична.

— Тревожа се за нея — сподели Саймън със Салима.

Все още не смееше да ѝ съобщи какво е станало. Не знаеше какво ще ѝ каже Блейз. Но Салима долавяше, че става нещо важно. Надяваше се, че проблемите ще преминат скоро. Саймън не беше особено забавен напоследък, нито пък майка ѝ, която се криеше в стаята си и се преструваше на заета.

Ерик звънна на Саймън по-късно, за да му съобщи, че му е намерил заместник — учителка, която работела при тях преди няколко години. Тя тъкмо се развела, нямала деца и била готова да замени Саймън в Ню Йорк, поне временно. Според нея щяло да е забавно и вълнуващо. Беше три години по-млада от Саймън, но Ерик бе убеден,

че ще се справи с работата. А и Саймън я познаваше и можеше да ѝ обясни какво точно ще ѝ се наложи да прави за Салима.

— Кога може да започне? — попита Блейз Ерик, когато той ѝ звънна след разговора си със Саймън.

— Когато поискаш. Още утре. Тя е готова да замине. Мисля, че би трябвало да прекара един ден със Саймън, за да ѝ обясни как стоят нещата, но е запозната с всичките ни процедури и е много умно момиче. Ще се справи чудесно.

— Добре. Изпрати я утре — помоли Блейз. — Саймън може да се върне при теб вдругиден. Сигурна съм, че нямаш търпение да го видиш в училище.

Ерик спомена, че учениците се връщат в неделя. Някои се бяха записали в други училища като Салима, но повечето се прибираха в „Колдуел“. Ерик съжаляваше, че Салима няма да се върне, но разбираше. А и за нея бе хубаво да си е у дома.

— Радвам се, че Саймън се справи толкова добре. Бях сигурен, че ще е така. Мисля, че и Ребека ще свърши чудесна работа.

После обсъдиха финансовите въпроси. Ребека щеше да работи директно за Блейз, тъй като Салима нямаше да се връща в „Колдуел“. Беше се отказала и от виличката си. Ерик намери Ребека, за да обслужи на Блейз и да не я остави в безизходица, когато Саймън си тръгне. Знаеше колко е заета, а имаше нужда от човек, който да е постоянно със Салима, особено когато тя пътуваше. Блейз му каза, че следващата седмица заминава за Ливан, а след месец за Мароко. Но сега нямаше начин да потегли към Ливан и да остави Салима с нов човек. Ерик потвърди, че Беки ще е в дома ѝ по обяд на следващия ден. Щеше да пристигне в града с автобус и да вземе такси до апартамента. Веднага щом Блейз затвори телефона, Саймън ѝ звънна. Това бе единственият начин да се свърже с нея, тъй като тя седеше в стаята си със заключена врата. Беше плакала преди обаждането на Ерик и не искаше Саймън да я види в този вид. Положението беше достатъчно ужасно и без той да я съжалява. Не искаше да му изглежда жалка, а и не се бе чувствала толкова уязвима от години. Не и откакто се раздели с Андрю. Ироничното беше, че най-после се довери на някого и се разкри, а сега той също я оставяше заради друга жена. Всъщност, истината не бе толкова проста, но ѝ се струваше така.

— Говори ли с Ерик? — попита я Саймън, когато тя види телефона. — Познавам Беки; тя е много добра. Мисля, че двете със Салима ще се разбират чудесно. Но не позволявай на Беки да я глези. Не искам Салима да загуби независимостта си — каза той. Но се съмняваше, че това щеше да стане, тъй като Салима бе узряла много през последните три месеца.

— Може да останеш и да свършиш работата лично — тъжно отвърна Блейз.

Тайно се надяваше той да промени решението си и да остане, но знаеше, че е невъзможно. Саймън трябваше да изпълни договора си и имаше чувство за отговорност. Освен това имаше жена, при която смяташе, че трябва да се върне, за да е справедлив и към трима им. Естествено, Блейз мразеше това. Усещаше, че вече го е изгубила, и знаеше какво ще стане. А и искрено смяташе, че Саймън би трябвало да е с Мегън, а не с нея. Връзката им бе хазарт, като се има предвид разликата във възрастта им, и, Блейз загуби. А после си прибра чиповете от масата и се оттегли. Сега искаше само Саймън да си тръгне колкото може по-скоро и да сложи край на агонията ѝ. За нея бе прекалено болезнено да знае, че той все още е тук, но вече не е неин. Принадлежеше на Мегън и тя осъзна, че винаги е било така. Мегън просто си го беше спечелила обратно, изоставяйки съпруга си.

— Искане ми се да можех да остана — отвърна Саймън искрено. — Съжалявам, Блейз — добави той тъжно.

Копнееше да я прегърне и да спи с нея, преди да замине, но я уважаваше прекалено много, за да я кара насила. Знаеше колко силно я наранява, макар че я обичаше. Искане му се да може да има и двете жени. Стара като света дилема; и Блейз вече бе минавала по този път.

— И аз съжалявам — отговори тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи и Саймън го долови в гласа ѝ. — Предполагам, че животът е такъв. Нещата невинаги се уреждат. За теб ще е по-добре така.

Тя вече се бе отказала от него и Саймън знаеше, че сигурно отново мисли за бъдещите му деца.

— А и майка ти ще се зарадва. Няма да ѝ се налага да се тревожи за възрастта ми.

— Нито възрастта ти, нито майка ми някога са имали значение за мен — заяви той решително.

Блейз знаеше, че е вярно, но Мегън все още го държеше в ръцете си, а той надали някога щеше да се освободи от хватката ѝ. Нямаше представа коя от двете жени е подходяща за него. Блейз се оттегли от съревнованието заради гордостта си, а и за да предпази сърцето си.

— Кога заминаваш? — попита тя задавено.

— Утре — отвърна той.

Тъкмо си бе събрал багажа, когато ѝ се обади.

— Утре вечер, ако Беки ти се стори подходяща — добави той.

— Нямам избор. Ерик твърди, че не разполага с никой друг.

— Тя ще се справи отлично — увери я Саймън.

Но не беше сигурен как ще се справи самата Блейз, а това го тревожеше. Тя приемаше заминаването му изключително тежко.

— Ще поддържам връзка със Салима — обеща той. — Може да си пишем съобщения по телефона и да се чуваме. А ти можеш да ми се обадиш винаги когато пожелаеш.

Надяваше се тя да го направи, но силно се съмняваше, и беше прав. Блейз знаеше, че трябва да го остави да намери пътя си в живота, с жената, която желаше. Просто ѝ се искаше тя да бе тази жена. Но той бе инвестирал прекалено много време в Мегън.

След като затвориха, ѝ се стори странно да е в същия апартамент с него, но да не са заедно. Леглото ѝ беше ужасно празно. За нея Саймън вече се бе върнал в „Колдуел“. Напусна живота ѝ, а тя го освободи, защото го обичаше. Сега оставаха само последните ужасни подробности. Тя лежа, без да заспи, почти цяла нощ, като мислеше за него. А той в стаята си също мислеше за нея. Никога преди не се бе чувствал толкова зле. Тя му липсваше ужасно и той плака, докато заспа. Блейз лежеше безмълвно в спалнята си. Бяха се озовали в различни светове.

Блейз се сблъска с него в кухнята на следващата сутрин, когато отиде да си направи кафе. Той ѝ подаде чашата по навик, и тя внезапно се почувства на хиляда години. Предположи, че и изглежда на толкова, но вече не я интересуваше. Саймън мразеше да я вижда толкова нещастна, но не посмя да ѝ каже колко е красива и колко я обича. Салима се появи с потиснат вид. Предишната вечер Блейз ѝ обясни, че Саймън се прибира в „Колдуел“ и ще го замени някакво момиче. Салима плака горчиво, когато чу новината. Изпита облекчение, че майка ѝ иска тя да си остане у дома, а не да се връща в „Колдуел“, но

сърцето ѝ бе разбито заради загубата на Саймън. Салима отиде при него, след като чу новината, и попита прямо:

— Ами ти и мама?

— Засега изчакаме — отговори той уклончиво.

— Имаш предвид, че връзката ви е приключила?

Салима изглеждаше ужасно разочарована, особено от факта, че той си заминава.

— Не знам. Сложно е. Трябва да реша някои проблеми, а майка ти вероятно няма да иска да чака. Имам нужда от известно време.

— Мисля, че тя те обича, Саймън — меко каза Салима.

Долови тъгата в гласа му, а и бузите на майка ѝ бяха мокри, когато я прегърна, след като чу за заминаването на Саймън.

— Аз също я обичам. Също така обичам и трите месеца с теб. Ще ти изпращам съобщения всеки ден.

— Ще ни идваш ли на гости?

Краят на учебната година през май ѝ се струваше безкрайно далеч.

— Ако майка ти няма нищо против — отговори той почтително. — А ти ще ни липсваш в „Колдуел“. Няма да е същото без теб.

Но пък Салима се радваше, че остава в Ню Йорк. Имаше прекрасен нов живот тук, благодарение на Саймън, и не искаше да се връща във вилата, където бе починала Аби. Само се тревожеше за момичето, което щеше да замени Саймън.

— Ами ако Беки е гадна и не се разбираме? Толкова се забавлявах с теб.

— Аз също — усмихна се той. — Ако се наложи, майка ти може да намери човек от някое от училищата тук. Но мисля, че Беки ще ти хареса. Дай ѝ шанс. И с мен не беше много щастлива в началото.

И двамата се засмяха при спомена за откритото предизвикателство и незачитането към него, които Салима проявяваше отначало.

Когато Беки пристигна, и тримата бяха в кухнята. Носеше малък куфар и изглеждаше леко изплашена.

Поздрави Саймън и той я запозна със Салима. После я представи на Блейз, която я огледа внимателно. Беше прекалено разстроена, за да я посрещне топло, а и Салима не бе по-добре. Беки определено

изглеждаше разтревожена, когато Саймън я заведе в стаята до неговата.

— Някой починал ли е, или мъката е заради заминаването ти? Те май са много тъжни — отбеляза Беки, остави куфара си и огледа малката стаичка. — Предполагам, че не искат да си тръгваш.

— И аз съм тъжен. Те са прекрасни. Просто им дай малко време. Ще се оправят. Това е голяма промяна за тях. Първо им се наложи да се приспособят към мен и живота на Салима в Ню Йорк. Но вече свикнаха. Просто трябва постоянно да намираш занимания на Салима и да се сприятелиш с нея.

— Ще се опитам — срамежливо отвърна Беки.

Характерът ѝ приличаше повече на този на Аби, отколкото на неговия.

— Не я глези — предупреди я той. — Тя обича да излиза, но отказва да използва бастун или куче. Може да пороботиш по въпроса.

Беки кимна. Тя имаше дълга руса коса, която сплиташе на плитка, и големи, уплашени очи.

— Каква е госпожица Макарти? Страшна ли е? — попита Беки. Тя определено се стресна от погледа на Блейз, когато влезе.

Саймън обаче знаеше, че Блейз просто е тъжна.

— Не и ако си вършиш работата добре. Това е единственото, което иска. Тя пътува страшно много, така че ти ще поемаш цялата отговорност, докато я няма.

После той я заведе в кухнята и ѝ показа къде стои всичко. Разведе я из апартамента, посочи ѝ пианото, където Салима вземаше уроци, и стаята на Блейз. След това тръгнаха по коридора към стаята на Салима. Беки се смая. Беше обикновено момиче, израснало във ферма в Ню Хампшир. Започна да работи със слепи деца, когато собствената ѝ майка ослепя. Повечето от учителите в „Колдуел“ имаха лична връзка с работата си.

Салима слушаше музика в стаята си и вдигна глава, когато влязоха. Беше чула стъпките им и знаеше, че не е сама. Изглеждаше тъжна, а вратата на майка ѝ отново бе затворена, когато минаха покрай нея. Сърцето на Саймън тежеше като камък в гърдите му.

Върнаха се в кухнята и той обясни на Беки всичко, което Салима обичаше да прави. Разказа ѝ за инсулиновата помпа, за плановете ѝ за „Джулиард“ и за невероятния ѝ талант. Звучеше, все едно е горд с нея.

За минута Беки си помисли, че той е член на семейството, а не служител. Саймън бе изключително привързан и към Салима, и към Блейз.

Късно следобед Блейз го помоли да отиде в кабинета ѝ. Седеше там от сутринта и беше изморена и бледа, когато той влезе. Самият той не изглеждаше много по-добре. И двамата бяха напрегнати и той знаеше, че заминаването му ще е тежко. Опитваше се да не мисли за това, когато погледна Блейз. Тя го покани да седне. Той се настани на стола и въздъхна.

— Какво мислиш за Беки? — попита тя направо.

— Смятам, че е компетентна и умна. Знам, че е надеждна, защото и преди съм работил с нея. Мисля, че е изплашена и ще мине известно време, докато се почувства спокойна. Убеден съм, че ще свърши чудесна работа. Тя не е вълнуваща личност, нито пък е забавна като Аби, но е мила, знае какво прави и можеш да разчиташ на нея.

— Изглежда ужасена — отбеляза Блейз.

— Ти си впечатляваща личност — нежно отвърна той, и тя се усмихна.

— Така ли мислеше, когато пристигна тук?

— За известно време. Знаех, че искаш жена за работата, но бързо ме накара да се почувствам у дома. И наистина исках да се справя отлично. Беки е по-неуверена, но смятам, че двете със Салима ще се сприятелят с течение на времето. А и Салима вече не се нуждае от толкова много помощ като преди.

— Благодарение на теб.

Блейз го погледна сериозно и той кимна. Беше ги спечелил още в самото начало.

— Не знам какво да кажа... Няясно си какво изпитвам — каза той задавено, а тя кимна и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Да, аз също — меко отговори тя.

Нямаше какво друго да каже — нито за Мегън, нито за всичко останало.

Блейз отиде да попита дъщеря си какво е отношението ѝ към Беки и дъщеря ѝ каза, че няма да има проблеми с нея. Не беше влюбена в нея, а и Беки не беше Аби или Саймън. Салима сви рамене равнодушно. Нямаше възражения, просто не бе изпълнена с ентузиазъм. Мнението на Блейз бе абсолютно същото. Беки усети това,

но остана с впечатлението, че има и нещо друго, макар да не знаеше какво. Саймън изглеждаше не по-малко разстроен от жените и Беки имаше чувството, че им се натрапва в лош момент.

Блейз поръча пица за вечеря и Саймън изяде едно парче, преди да тръгне. Не можа да го довърши, защото бе прекалено разстроен. Погледна към Блейз, която седеше, без да хапне, докато Салима си играеше със салатата си. Беки дори се засрами, когато си взе второ парче. Никой, освен нея не ядеше, но тя умираше от глад. Цял ден не бе сложила и хапка в устата си.

— По-добре да вървя — каза Саймън и Блейз кимна.

Той беше наел кола за връщането си в Масачузетс.

Пожела на Беки късмет и я помоли да му звънне, ако има въпроси. После прегърна Салима, която избухна в сълзи. Блейз вече стоеше в коридора и го чакаше до вратата, където бе оставил багажа си. Саймън погледна Блейз отчаяно. Искаше му се да забрави всичко и да остане, но знаеше, че е невъзможно. Прегърна я и тя не се възпротиви. Попиваше за последен път познатото ухание на одеколona му, наслаждаваше се на докосването на силните му ръце.

— Грижи се за себе си, Блейз... Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

Тя кимна, отдръпна се и го погледна с тъжна усмивка.

— Бъди добро момче. Уреди си живота. Заслужаваш хубави неща и чудесна жена.

Блейз имаше чувството, че едновременно се отказва и от детето си, и от мъжа, когото обичаше.

— Обичам те — задавено прошепна той и очите му се насълзиха.

— Аз също те обичам — отвърна тя с най-тъжния глас, който някога бе чувал.

И тъкмо защото го обичаше, тя го оставяше да си отиде. Знаеше, че за него правилното е да се върне при Мегън и онова, което иска, затова не се опита да го спре или да го убеди в обратното. А и беше твърде горда. Струваше й се по-почтено просто да го освободи.

Той взе багажа си, отвори вратата и повика асансьора. Минута по-късно влезе вътре и я гледа втренчено, докато вратата се затвори. Тя едва не припадна, когато влезе пак в апартамента. Искаше й се да запищи. Никога преди не бе изпитвала такава болка. И тя щеше да й напомня никога вече да не се влюбва.

След заминаването на Саймън дните се заточиха бавно и Блейз ги запълваше с работа, както правеше обикновено. Сузи Куентин се беше върнала в Маями и никой друг не се стремеше към мястото ѝ в момента, което ѝ позволяваше да работи на спокойствие. Подготвяше предстоящите си предавания и планираше интервютата си в чужбина. Отложи пътуването до Ливан. Искаше да си остане у дома няколко седмици, за да се увери, че Беки може да се справи със Салима. Нито Блейз, нито дъщеря ѝ имаха възражения срещу Беки, макар Салима да бе споменала, че я намира за скучна. Учителката притежаваше смелостта и характера на мишка, а и започна погрешно.

Сутринта извади дрехите на Салима от гардероба и сложи паста на четката ѝ, в опит да бъде полезна. Салима обаче ѝ каза рязко, че не е дете, а е почти на двайсет години. Аби правеше тези неща за нея и ѝ това ѝ харесваше, но Саймън я въведе в съвсем различен свят и се отнасяше с нея като с възрастен човек. Салима му изпращаше съобщения по няколко пъти дневно и той винаги отговаряше. Тя влизаше дискретно в друга стая, за да изслуша съобщенията му, за да не разстройва майка си. Не му се обаждаше, и, доловила мъката в гласа на майка си, вече не го споменаваше, нито пък сподели за размяната на съобщения.

— Съжалявам за Саймън, мамо — каза тя една неделя, когато Блейз се опитваше да приготви вечеря.

Печеше пиле и изпробваше една от рецептите на Саймън за ризото. Изгори пилето, а оризът се превърна в цимент.

— Няма проблеми, добре съм — увери тя Салима и се опита да повярва в собствените си думи.

Налагаше ѝ се да превъзмогне мъката си. Саймън нямаше да се върне, а тя трябваше да се грижи за Салима и за работата си. Не можеше да си позволи лукса да рухне заради мъж, колкото и да го обичаше. Беше си научила урока още с Андрю. А той, сякаш притежаваше радар, ѝ звънна в деня след заминаването на Саймън.

Блейз не прие обаждането му. За първи път бе сигурна, че никога вече няма да му отговаря. Нямахше желание да говори с него. Най-после бе излекувана. Любовта към Саймън я освободи, въпреки тъжния си край.

— Предполагам, че трябва да изкарам един курс в „Кордон Бльо“ — каза Блейз, след като изхвърли изгореното пиле и поръча суши.

Вонята в кухнята беше ужасна.

Беки предложи да готви за Салима, но кулинарните ѝ умения ни най-малко не надхвърляха тези на работодателката ѝ. Блейз си помисли, че бяха изгубили страшно много със заминаването на Саймън. Смехът в дома им. Вълнението на Салима от скитанията им. Великолепните вечери. Човек, с когото да си говори нощем. Човек, който я обичаше. Сега тя остана само с безмълвните вечери, прекалено много работа и без никого, който да я попита как се чувства. Единственото, което подобряваше атмосферата, бе пеенето на Салима и уроците ѝ с Лусиана всяка вечер.

Когато дойде денят на Свети Валентин, Саймън отсъстваше вече от три седмици, които се струваха на Блейз като цяла година. Салима започваше да се приспособява към Беки, която се трудеше усърдно. Следобед двете бяха приготвили кексчета във формата на сърца. Салима искаше да ги връчи на майка си, за да я поразвесели. Знаеше колко е тъжна, макар да не говореха по въпроса и да не споменаваха името на Саймън. А когато Беки случайно подхвърляше нещо за него, Блейз замълчаваше и сменяше темата, или излизаше от стаята. Тя беше купила за Салима специална торта за Свети Валентин, направена с изкуствени подсладители. Беше огромно шоколадово сърце с розова глазура. Рядко угощение за Салима. Но с грижливо планиране, тя можеше да си позволи да хапне нещо подобно от време на време. Салима пък ѝ подари лалета.

Лусиана се присъедини към тях в опитването на тортата след урока и загрижено попита Салима дали майка ѝ се чувства добре. Блейз беше толкова потисната, че изглеждаше болна. Марк също се разтревожи и се опита да я накара да отиде на лекар, но тя отказа.

— Нямам нужда от лекар — възрази решително. — Просто съм в лошо настроение. А никой не е умрял от това.

— Изглеждаш прекалено тъжна — отбеляза той. — Започваш да позеленяваш. Имаш нужда или от ваканция, или от посещение при доктора, за да се увериш, че си добре. Или пък от ново гадже.

— Стига ми пътуването до Мароко, за да интервюирам крал Мохамед VI. Дотогава остават само две седмици.

Това бе първата ѝ командировка, откакто Саймън ги напусна. Блейз вече се доверяваше напълно на Беки, която бе отлично образована и много съвестна с помпата на Салима.

Тя щеше да интервюира краля и да направи специално предаване за колекцията му от лъскави автомобили. Той притежаваше безценни „Астън Мартин“-и, които изпращаше в Англия за поддръжка и поправка. Имаше и прекрасна съпруга, която Блейз също щеше да интервюира.

Но седмица преди заминаването тя се разболя от грип; струваше ѝ се, че ще умре. Не отиде на работа два дни, което не бе присъщо за нея, а когато се върна в телевизията, Марк я скастри решително.

— Да говорим като зрели хора. Не ми пука дали твърдиш, че си добре. Имаш вид на току-що ексхумирана. Никога не отсъстваш от работа, а те нямаше два дни. Според мен не си яла от три седмици. Честно казано, Блейз, изглеждаш кошмарно. Ако отслабнеш още малко, направо ще се изпариш. И виждам, че не се чувстваш добре. Как мислиш да отидеш до Мароко и обратно? Харесвам си работата, а ако се тръшнеш и умреш в Рабат, ще я загубя.

Тя се усмихна на думите му. Не си призна, но наистина се чувстваше ужасно. Стомахът ѝ бе непрестанно разстроен и не бе вечеряла, откакто Саймън замина. Беше прекалено изтощена, когато се прибираще от работа, и направо си лягаше.

— Съжалявам, че Саймън замина и нещата се объркаха — каза Марк. Беше му мъчно, че Блейз отново е сама.

— Просто съм потисната — отвърна тя небрежно.

— Ами тогава вземай антидепресанти. Няма да успееш да проведеш добро интервю, ако се чувстваш така, а пътуването е прекалено дълго.

Тя и кралят бяха планирали излет в пустинята, за да може той да се похвали с колите си и скоростите, които достигат. Но само като се замисли за жегата, Блейз усети, че ѝ прилошава.

Тя знаеше, че трябва да продължи живота си. Обичаше Саймън лудо, а светът ѝ бе празен без него. Приличаше ѝ на пустиня. Опитваше да се прави на равнодушна и спокойна пред Салима, но не успяваше. Чувстваше се изтощена и когато се прибереше у дома,

искаше само да спи, което бе признак на депресия. Всички симптоми бяха налице и не бе нужен лекар, за да се разбере защо. Блейз тъгуваше за Саймън, но упорито настояваше и пред Марк, и пред себе си, че ще превъзмогне мъката си. Нямаше избор. Саймън принадлежеше на друга. И тя просто трябваше да се примири. Но се тревожеше за пътуването си до Мароко. Не знаеше как щеше да се справи, тъй като грипът още я тормозеше. Може би трябваше да вземе витамини. Не мислеше, че има нужда от антидепресанти, а само от време. Беше преживяла същото с Андрю. Но този път я болеше повече, защото сега загуби свестен и чудесен човек, а не проклет лъжец.

Във вторник следобед тя най-после се замъкна на лекар. Пътуваше за Мароко през уикенда.

Лекарят ѝ напомни, че не я е виждал цяла година, което според него бе добър знак.

— Как си?

Докторът беше симпатичен мъж на около петдесет години, на когото Блейз се обаждаше рядко, най-вече за прегледи за застрахователната компания, когато подновяваха договора ѝ на всеки няколко години.

— Добре — лаконично отговори тя.

Не смяташе да му признава, че страда от разбито сърце, а само да му обясни, че работи прекалено много и е изморена.

— Има ли нещо, за което да трябва да знам? — попита той.

— Изтощена съм — отговори тя. — И през последния месец не мога да се отърва от грипа. Потеглям за Мароко този уикенд и реших, че няма да е зле да ме прегледаш, преди да тръгна.

Лекарят си помисли, че Блейз няма да дойде на преглед, освен ако не се чувства кошмарно. Той ѝ каза, че в момента върлува сериозен грип и можело да се е заразила по време на пътуване. Блейз му обясни, че е ходила в Близкия Изток няколко пъти напоследък, но винаги внимава какво яде и пие само бутилирана вода. Но си призна, че стомахът ѝ е разбъркан.

— Отслабнала ли си?

— Вероятно съм свалила едно-две кила.

Всъщност бяха поне пет, но тя не го призна. Знаеше защо е отслабнала. Просто не ядеше. Нямаше апетит, откакто Саймън замина.

Лекарят провери кръвното ѝ, което беше ниско, но не опасно ниско.

— Това може да е в резултат на грипа — предположи той. — Нямах нужда от лекарства. Ще направим тестове и за анемия. Ако имаш анемия, нищо чудно, че се чувстваш толкова зле. Има ли нещо друго?

— Не се сещам за нищо.

Само за Саймън, помисли си тя, но не го каза. Чувстваше се много зле, тъй като знаеше, че сега той е с Мегън и вероятно е много щастлив, а тя тъгуваше по него и слабееше. И непрестанно си нареждаше да се стегне.

— Активна ли си сексуално? — попита докторът, минавайки през стандартния списък с въпроси.

— В момента не. Но бях.

— Докога?

— Допреди месец. Връзката ми приключи преди няколко седмици — обясни тя, но не сподели, че сърцето ѝ е разбито.

— Възможно ли е да си бременна?

— Надали, на моята възраст. Мисля, че съм прекалено стара, за да забременея без медицинска помощ.

Лекарят кимна. Това беше вярно. Но дори на нейната възраст се случваше. Не беше чак толкова стара. Възможно бе да забременее на четирийсет и седем, макар и да не бе твърде вероятно.

— Вземахме мерки — добави тя.

Не бяха взели мерки само първия път, но това бе единственият им пропуск, а после внимаваха.

Саймън настояваше заради нея, въпреки че тя не се тревожеше.

— Презервативи ли? — попита лекарят, и тя кимна. — Не вземаш ли противозачатъчни?

Тя поклати глава отрицателно. Знаеше, че и с хапчетата стават инциденти, но никога не бе допускала тази грешка в живота си, с изключение на Салима. Винаги се отнасяше отговорно и внимаваше, а и Саймън също, макар тя да не вярваше, че може да забременее. Просто не бяха рискували.

— Не мисля, че това е причината — заяви тя решително.

— Вероятно не, но няма да навреди, ако проверим. Ще направим всички възможни тестове. Естрогенът ти може да е спаднал и да

навлизаш в менопауза.

Това звучеше още по-потискащо. Блейз обясни, че цикълът ѝ е редовен по принцип, което си беше истина. Имаше проблеми само напоследък, заради шока от заминаването на Саймън, депресията и грипа.

— Мисля, че имам анемия или просто съм изтощена.

— Изглеждаш добре — увери я той, след като я прегледа. — Утре ще получи резултатите от кръвните проби. Обади ми се.

Тя напусна кабинета му след няколко минути и се прибра у дома. Но вечерта отново се почувства зле и си легна рано. Салима дойде да я види след вечеря.

— Съжалявам, че съм толкова досадна в момента. Не мога да се отърва от проклетия грип. Как мина вечерята? — попита Блейз безжизнено.

— Добре. Нищо особено. Опитвам се да я науча да прави спагети и суфле като Саймън. Но Беки не е голяма готвачка.

Беше научила много от Саймън и се опитваше да помага на Беки. Салима имаше всичките му рецепти, написани на брайловата азбука, както и готварската книга на същата азбука, която ѝ беше подарил.

— Суфлето е сериозна работа — усмихна се Блейз.

Саймън притежаваше не само рецепти, а и истински талант в кухнята. Побъбриха си още малко, после Салима се прибра в стаята си, за да си поговори с приятелите си във Фейсбук, а Блейз заспа.

Събуди се по график в четири сутринта и отново се почувства ужасно. Започваше да се тревожи и се чудеше какво ли ще ѝ съобщи докторът. Можеше да се окаже прав и тя да се е заразила с някакъв гаден вирус в самолета или в чужбина. Имаше чувството, че умира, или поне че е тежко болна. Започваше да се плаши, че има левкемия или нещо такова.

Но въпреки неприятното си състояние, тя се справи чудесно с предаването за Близкия Изток тази сутрин. А гримьорката ѝ направи комплимент, че изглежда чудесно. Блейз обаче се чувстваше объркана и затъпяла, като стар кон, който се съживява само когато работи.

Следобед бе толкова заета, че забрави да се обади на лекаря. В пет часа, след като си тръгна и последният му пациент, той ѝ звънна.

— Е, мисля, че определихме проблема. Определено имаш анемия. Ще ти предпиша желязо. Мисля, че е възможно и да си

пипнала някой вирус по време на пътуванията си. Не можем да направим много по въпроса, тъй като вирусът не реагира на антибиотиците, така че просто ще се наложи да изчакаш. Вероятно ще се почувстваш по-добре след около седмица. Повечето вируси не издържат твърде дълго, а ти каза, че се намираш в това състояние от цял месец.

Да, наистина бе изминало доста време. Блейз се чувства зле още през седмицата, когато Саймън замина, и нещата се влошиха през трите седмици оттогава. Изпита облекчение, когато чу думите на лекаря, че поне не страда от нещо сериозно и фатално. Не можеше да си позволи да се отпусне. Салима разчиташе на нея.

— Благодаря, докторе — каза тя е облекчение.

Беше се тревожила заради тестовете. Но сега поне знаеше причината за състоянието си. Анемия и вирус.

— Има и още нещо — продължи той, а сърцето ѝ се сви.

Ами ако все пак бе нещо ужасно?

— Сериозно ли е?

— Зависи какво е отношението ти към него. Бременна си.

Блейз се вторачи в стената на кабинета си, опитвайки се да проумее чутото.

— Бременна ли съм? — възкликна тя смаяно.

Не можеше да повярва на ушите си.

— Да. Ако се съди по датата на последния ти цикъл, явно си забременяла в началото на януари. Сега си във втория месец. Ако възнамеряваш да махнеш плода, трябва да го направиш през следващия месец.

Докторът изтърси всичко това съвсем спокойно, но Блейз се чувства, сякаш са ѝ изкарали въздуха. *Какво, по дяволите, щеше да прави?*

— Трябва да си запишеш час при гинеколожката си скоро. Тя ще иска ранна сонограма, макар да нямаш проблеми.

Блейз внезапно осъзна, че мензисът ѝ не бе дошъл през януари, което трябваше да стане малко след заминаването на Саймън. Но бе смятала, че се е случило, защото не ядеше и беше в депресия. Бе пропуснала и следващия си цикъл, но не му бе обърнала внимание.

— Когато отидеш при гинеколожката, ще можеш да чуеш пулса на плода, ако искаш.

Мили боже! Блейз едва не повърна. Нищо чудно, че стомахът ѝ бе така разбъркан. Тя изпадна в паника. Благодарни лаконично на доктора, затвори, грабна чантата и палтото си и се канеше да излезе от кабинета, когато Марк вдигна глава от бюрото си.

— Какво каза докторът?

Не беше имал време да я попита от предишния ден и изглеждаше загрижен.

— Имам анемия и съм пипнала някакъв вирус по време на пътуване.

По никакъв начин не можеше да му каже, че е бременна във втория месец. Не възнамеряваше да роди друго дете, особено сега, след като Саймън се върна при Мегън. Немислимо беше. Мълчанието му потвърждаваше, че си живее щастливо с нея. А Блейз не бе искала бебе дори когато бяха още заедно.

— Е, поне знаеш какъв е проблемът. Между другото, лекарят ти изпрати рецепта по факса. Ще я изпълня утре.

— Благодаря — каза тя и изхвърча навън.

Искаше да избяга от всички, но къде можеше да отиде? За нейно облекчение, в апартамента нямаше никого, когато се прибра. Беше забравила, че Салима щеше да ходи на концерт — Моцарт в „Карнеги Хол“, заедно с Лусиана и Беки. Салима искаше да запознае новата си помощничка с всички културни събития, за които тя не знаеше нищо. Беки започваше да свиква с Ню Йорк, и макар да не беше Саймън, Салима я харесваше. Беше честна, почтена и мила, искаше да се учи и работеше усилено. Блейз бе съгласна с дъщеря си.

Тя влезе в стаята си и се загледа през прозореца към Централ Парк. Земята беше покрита със сняг. Блейз се опита да изчисли кога точно трябва да се роди бебето ѝ. Май беше първи октомври. Но не искаше да му определя рожден ден, тъй като не желаше самото бебе. Зачуди се дали да съобщи на Саймън, но това ѝ се стори нередно. Беше сигурна, че е с Мегън. Мълчанието му, откакто замина, го потвърждаваше. А и тя бе твърдо решена да го освободи и да не се залепя за него. Дори да реши да роди детето му, не искаше да го използва като примамка, за да си върне бащата. Той трябваше да е с жена на своята възраст. Но пък това беше истинско бедствие за Блейз. Само това ѝ липсваше, да стане самотна майка на нейната възраст. Беше ѝ достатъчно трудно с Хари, който вечно отсъстваше и бе ужасен

баща. Той изгуби интерес към дъщеря си, когато Салима се разболя. Преди това се държеше чудесно с нея, когато се прибираще у дома, което не се случваше често. А и Блейз пътуваше не по-малко от него; сега дори още повече. Нямахме място за бебе в живота си. *А и какво щеше да си помисли Салима? Или пък хората в телевизията?* Хиляди мисли препускаха лудо през ума ѝ, докато лежеше и плачеше. После се утеши, че няма от какво да се страхува. Щеше да направи аборт и никой никога нямаше да научи. *Ами Саймън? Нямахме ли право да знае?* Мозъкът ѝ работеше на пълни обороти, но не ѝ помагаше да вземе категорично решение. Накрая тя се изтощи от сълзите и възбудата и заспа.

Блейз не сподели с никого новината, и нямаше такова намерение. Единственият, на когото би се доверила, беше Саймън, но това вече не можеше да стане. Беше сигурна, че ако не се бе върнал при Мегън, щеше да ѝ се обади. Преди да си тръгне, той я увери, че я обича, но вероятно чувствата му се бяха променили. Беше млад и объркан. Но пълното му мълчание потвърждаваше, че е напуснал живота на Блейз завинаги. И тя трябваше да вземе решение сама.

Отначало ѝ се стори съвсем просто. Нямаше място за бебе в живота си и бе прекалено заета. Имаше дъщеря, която имаше нужда от цялото ѝ внимание и помощ, когато не работеше. Пътуваше непрестанно. Нямаше на кого да разчита. Нямаше кой да се грижи за бебето, ако с нея се случи нещо. А най-вече се чувстваше прекалено стара. Но очевидно Господ не споделяше мнението ѝ и я бе оставил да забременее. *Или пък бе просто случаен инцидент? Жестока шега на съдбата?* Тя беше на четирийсет и седем години, бременна и сама. *Какво щеше да прави, по дяволите?* Дори не разбираше защо продължава да си задава този въпрос. Знаеше как трябваше да постъпи. Но мислеше само колко щеше да се натъжи Саймън, ако научи за намеренията ѝ. Имаше чувството, че му краде детето. Но той бе извън живота ѝ, с Мегън. Беше сигурна в това. И този факт заличаваше правата му върху тялото ѝ, живота и детето им. Но така ли беше наистина?

Блейз все още се тормозеше с този въпрос, когато потегли за Мароко. Ако не се чувстваше толкова изморена и замаяна, пътешествието щеше да е великолепно. Крал Мохамед VI и съпругата му, принцеса Лала Салма, бяха очарователна двойка. Правеха всичко възможно да уважат Блейз и да я развличат. Принцесата беше нейна страстна почитателка и я развеждаше неуморно из Рабат. Имаха чудесни деца, а дворецът бе умопомрачителен. Блейз отседна в хотел „Латур Хасан“ и вечеряше в двореца всеки ден. А записът, направен в пустинята, показващ трийсет от луксозните коли на краля и самия

него, как шофира с висока скорост, и дори вози Блейз в един от „Астън Мартин“-ите си, щеше да впечатли страхотно зрителите. Обиколката на двореца в компанията на кралицата също бе вълшебна. Блейз реши, че това щеше да е едно от най-добрите ѝ предавания, и екипът бе съгласен с нея. Единственият проблем бе, че от време на време ѝ се гадеше, но тя го преодоляваше със силна воля и решителност. Беше професионалистка и успяваше да свърши всичко. Спомни, че ѝ бе прилошавало по същия начин и бе работила така усърдно и преди раждането на Салима. За Блейз работата винаги стоеше на първо място, а сега имаше още по-сериозна причина да се придържа към програмата си. Не желаше да изложи звездната си позиция си на риск.

На път към къщи, тя отиде за няколко дни в Маракеш, за да си почине, и отседна в подновения хотел „Мамуния“. Прекара и едно денонощие в Париж, в луксозния „Риц“. Позволяваше си почивка за първи път от безкрайно дълго време. Разхождаше се по площад „Вандом“ и улица „Де ла Пе“ и разсъждаваше върху решението, което трябваше да вземе, когато се прибере у дома. Повтаряше си, че разполага с достатъчно време, но не беше точно така. Ужасно ѝ се искаше да поговори със Саймън, но знаеше, че не е редно. Вече нямаше нищо общо с него. Не се бяха чували нито веднъж, откакто си замина. Беше го окуражавала да се върне към собствения си живот и да открие какво точно изпитва към Мегън, и той бе последвал съвета ѝ. Нямаше право да го търси сега, след като не бе проявил желание да се свърже с нея. Саймън имаше право на свобода. Щеше да ѝ се наложи да се справи с проблема съвсем сама.

Блейз не знаеше за това, но Салима бе съобщила на Саймън, че майка ѝ е в Мароко, за да интервюира кралското семейство. След няколко дни му каза, че е останала за малко в Париж на път към къщи. Саймън не коментираше, но Салима обичаше да споделя с него новини за майка си. А докато четеше съобщенията ѝ, той мислеше за живота на Блейз. Това бе една от огромните разлики между тях. Тя беше световноизвестна телевизионна звезда, жена с невероятни постижения, а той бе направил твърде малко в сравнение с нея. Но макар и доволен от собствения си живот, той се бе наслаждавал и на този, който водеше с нея. Липсваше му това да е част от него и да бъде с нея и Салима. Редовно повтаряше на Салима колко му липсва. Тя му събщи, че учи Беки да готви по оставените от него рецепти, но добави: „Аз готвя по-

добре, а съм сляпа“. Той я посъветва да се държи мило с Беки. Обичаше писмата на Салима и си общуваха ежедневно. Тя ценеше мненията и съветите му. Той бе нейният герой. Но след един месец тя вече се разбираше чудесно и с Беки. Тя просто не беше вълнуваща личност, нито пък бе забавна като Саймън, но бе склонна да се учи на нови неща.

Сега Салима учеше всеки ден с Лусиана, която я подготвяше за прослушването в „Джулиард“. Тя я заведе на обиколка на училището, и единственото желание на Салима бе да я приемат там. Лусиана ѝ написа чудесна препоръка, която сигурно щеше да помогне.

Прослушването бе определено за края на март и Салима сподели със Саймън, че се тревожи как ще се представи. Саймън четеше разказите ѝ с радост, но усещаше, че двете жени ужасно му липсват.

Блейз се изненада, когато мобилният ѝ звънна в Париж. Някой се обаждаше от скрит номер. Тя вдигна. Беше Андрю. Не беше говорила с него от дълго време, а и нямаше желание, но не искаше да прояви грубост и да затвори.

— Къде си сега? — попита той, представяйки си я в Ню Йорк.

Андрю седеше в кабинета си; при него бе сутрин. А за Блейз бе краят на деня. Гласът му звучеше леко дрезгав и секси, както преди, когато караше коленете ѝ да омекват. Но този път не се получи. Беше ѝ писнало да го слуша.

— Разхождам се из „Фабурж Сен Оноре“ в Париж и пазарувам — небрежно отговори тя.

— Водиш бляскав живот — каза той и забеляза, че Блейз не звучеше, все едно е развълнувана, нито пък заинтересувана от него.

— Предполагам, че е така.

Пътуването до Мароко ѝ се отрази чудесно. Чувстваше се по-добре физически, а посещението в Париж, макар и само едnodневно, беше вълнуващо. Прекара три дни с кралското семейство в зашеметяващия им дворец и си почива в Маракеш, където лежа на слънце и скита из базарите, претъпкани с какви ли не съкровища. Купи безброй подаръци за Салима, включително едно везано елече с малки звънчета, което страшно щеше да ѝ хареса. А сега се разхождаше из Париж и пазаруваше. Саймън ѝ каза веднъж, докато тя се терзаше заради заплахата от Сузи Кю, да не забравя коя е. Сузи вече я нямаше, а Блейз още си беше самата себе си — преуспяваща жена с бляскав

живот, както се изрази Андрю. Единственото, което ѝ липсваше, беше Саймън. Но не и Андрю. Той въобще не ѝ липсваше.

— Искаш ли да ти звънна по-късно? — предложи той. — Звучиш, все едно си заета.

Той чу шума на движението зад нея, докато тя пресичаше улицата към магазина на „Ерме“.

— Не мисля, че идеята е добра — отговори тя равнодушно.

— С мъж ли си в Париж? — попита той, преструвайки се на обзет от ревност, но Блейз не му повярва.

Ревността си беше просто роля, както и всичко друго. Внезапно Андрю ѝ се стори ужасно мазен и лигав, а и спомените ѝ с него не бяха хубави. Саймън поне беше почтен човек и искрено я обичаше, макар и да беше млад и объркан.

— Не — лаконично отговори тя. — Сама съм и си изкарвам чудесно.

Не го попита за жена му. Не я интересуваше. Бяха ѝ нужни почти пет години, за да стигне до това равнодушие, но най-после успя.

— Не ми се обаждай по-късно, Андрю. Нямам какво да кажа. Нито пък ти.

Той занемя втрещено.

— Какви ти става? — попита учудено след малко.

Звучеше засегнато, но Блейз бе наясно, че само егото му е пострадало. Той въобще нямаше сърце.

— Предполагам, че най-после превъзмогнах чувствата си към теб. Крайно време беше.

Той не знаеше как да отговори, затова не каза нищо за момент. Беше сигурен, че тя отново щеше да се привърже към него. Беше го обичала силно. Но това бе минало.

— Благодаря за обаждането — каза тя, — но не го прави отново.

И преди Андрю да успее да ѝ отговори, тя затвори. Влезе в „Ерме“, широко усмихната и в прекрасно настроение. Купи си красива жълта чанта „Бъркин“, три шала и парфюм. Най-после знаеше точно коя е.

Когато се върна в Ню Йорк, се прибра вкъщи от летището. Салима се упражняваше с Лусиана, а Беки стоеше в кухнята с притеснено изражение и се опитваше да направи суфле. За миг Блейз

се натъжи, тъй като се сети за Саймън. Но горката Беки изглеждаше толкова стресирана и объркана, че Блейз се засмя.

— Не се притеснявай — утеша я тя. — И аз не мога да готвя. Как вървят нещата? — попита тя, остави куфара и си съблече палтото.

Самата тя изглеждаше чудесно и се чувстваше добре, а и бе поспала в самолета.

— Добре ли е Салима?

— О, да — отвърна Беки, пъкна суфлето във фурната и се усмихна на Блейз. — Прекарахме си чудесно, докато те нямаше. Гледахме един мюзикъл на Бродуей. Никога преди не бях ходила и страшно ми хареса.

Беки откриваше нов свят в Ню Йорк и този път Салима играеше ролята на учителка, която страшно ѝ харесваше. Беки беше само десет години по-голяма от нея, а и изглеждаха на една и съща възраст. Младата учителка бе чудесно момиче и Блейз се привърза много към нея през последните два месеца.

Блейз отиде да се преоблече и да подреди багажа си. Искаше да даде подаръците на Салима. От Париж бе купила и красив пуловер за Беки, в бледосиния цвят на очите ѝ. Когато Салима свърши урока си с Лусиана, Беки извади суфлето от фурната с ужасен поглед и изстена. Блейз, която тъкмо бе влязла в кухнята, се усмихна. Половината суфле се бе надигнало отлично, а другата половина бе спаднала. Кулинарните умения на Беки явно се подобряваха, но още не бе готова за готвачка. Салима ѝ обясни къде е сгрещила, а тя ѝ каза, че е последвала съветите на Саймън. Блейз я утеша, че външният вид няма значение, а единственото важно нещо е вкусът, който бе идеален. Трите жени бърбяха около масата, и за първи път от два месеца атмосферата в апартамента беше лека и приятна. Блейз им разказа за пътуването си и им връчи подаръците. Апартаментът отново заприлича на дом, но този път не заради Саймън, а заради трите жени, които живееха там.

Беки изпадна във възторг от пуловера и благодари трогнато на Блейз. Никога не бе получавала подарък от Париж. А Салима страшно хареса мароканското елече с малките звънчета.

За първи път от дълго време Блейз не си легна рано с чувството, че е смазана. Пътешествието ѝ се бе отразило чудесно. И Марк го забеляза на следващия ден. Тя изглеждаше свежа и жизнерадостна в ефир, и когато се върна в кабинета, Марк ѝ направи комплимент.

— Витамините наистина ти помогнаха — каза той облекчено.

— Не, мисля, че Париж свърши тази работа. Скитах и пазарувах съвсем сама — усмихна се тя, после се изкикоти дяволито. — А когато Андрю ми се обади, го разкарах завинаги.

— Алилуя! — извика Марк въодушевено.

После Блейз се хвана на работа. Искаше да изгледа интервюто, което бе взела в Мароко, и да провери как са го редактирали.

Тя прекара чудесен уикенд със Салима и Беки. Заведе ги на вечеря и се забавляваха страхотно. А в спокойните мигове, когато оставаше сама, се бореше с решението си. Знаеше, че все още разполага с време, но не много. Вече бе взела решение да направи аборт, но се бавеше и още не се бе обадила на гинеколожката си. Планираше да го направи, но от време на време се чудеше какво ли щеше да е да има бебе и дали щеше да успее да се справи с него. След раждането на Салима въобще не си бе задавала този въпрос, а и не изпитваше желание за друго дете. Сега обаче си фантазираше за това за секунда, а после отново решаваше да го махне. Чудеше се дали е настроена сантиментално заради чувствата си към Саймън. Но знаеше, че ако роди, бебето щеше да е нейно, а не тяхно. Той живееше с Мегън и щеше да има деца от нея.

Ако роди, което дори не ѝ се струваше възможно, тя щеше да уведоми Саймън и да уреди той да вижда детето си понякога. Но нямаше да сподели бременността си с него. Не желаше да му е в тежест или да използва бебето, за да си върне бащата, който бе обвързан с друга жена. Мълчанието му през последните два месеца потвърждаваше това. Не искаше да е другата жена в живота му, нито по-старата приятелка, към която той изпитва съжаление. Беше го искала само за себе си. Но сега осъзна, че си бе чиста загуба въобще да не се чуват. На този етап Саймън неумишлено се бе превърнал в донор на сперма и нищо повече. Чувствата ѝ към него нямаха значение. Все още го обичаше, но някак си отдалеч, тъй като знаеше, че той е започнал нов живот. Ужасната болка от първите няколко седмици започна да отслабва. Можеше да живее с нея и с празнината, която трябваше да запълни с други неща. А ако откачи и роди бебето, Саймън можеше да идва да го вижда, но тя не очакваше връзка с него и не се надяваше на такава.

Оставаше ѝ само да реши дали да роди. Обади се на лекарката в понеделник, седмица след като се върна на работа. През целия уикенд я тормозеше мисълта, че на нейната възраст бременността бе чудо, което нямаше право да отхвърля. Но просто не знаеше как да постъпи. Със сигурност обаче нямаше да получи друга подобна възможност.

— Какво ще правиш, Блейз? — попита гинеколожката, когато Блейз излезе от работа във вторник рано следобед и отиде при нея.

Изобщо не спа предишната нощ — чудеше се как да постъпи.

— Не знам. Ужасно съм объркана. Никога не съм искала друго дете.

Не сподели с лекарката, че не бе искала дори първото си дете. И двете бременности бяха непланирани, а и смяташе, че на нейната възраст не би трябвало да допуска такива грешки.

— Дъщеря ми страда от диабет тип 1 и всички генетици ни увериха, че това вероятно никога вече няма да се случи. Наистина не искам да преживея всичко това отново. Сега тя живее с мен и е сяпа. Така че съм натоварена с доста неща, а и кариерата ми е изморителна. Освен това нямам връзка с бащата на бебето. Разделихме се преди два месеца.

— Свестен човек ли е? — попита гинеколожката със съчувствие.

— Много. Искаше бебе, а му казах, че не мога да забременея на моята възраст. Мислех, че съм права — призна тя унило. — Той вече има нова връзка, така че, ако родя, ще бъда съвсем сама.

— Миналата седмица ме посети петдесет и една годишна жена, която също смятала, че не може да забременее. Природата ни изненадва понякога. Трябва да направиш това, което е най-добро за теб. Особено ако си сама.

— А онази жена какво ще направи? — попита Блейз.

— Ще роди. Но е омъжена и съпругът ѝ е въодушевен. Дори смятали да си осиновят дете, така че това бе прекрасно чудо за тях. А ти? Съобщи ли на бащата?

— Не. И нямам такова намерение. Не поддържаеме връзка. Мисля, че е най-добре така. Ще му кажа, ако родя. Но искам аз да реша, защото той няма да е наблизо да ми помага. Не знам защо въобще разсъждавам по въпроса. Бях сигурна, че ще направя аборт, но продължавам да се чудя дали бебето не е дар. На моята възраст, може би е така.

Лекарката се усмихна, но не отговори. Не искаше да влияе на решението ѝ.

— Разполагаш с около две седмици, ако решиш да абортираш — простичко каза тя. — А ако предпочетеш да запазиш бебето, следващата седмица ще трябва да те изследваме за генетични аномалии. Така че трябва да вземеш решение тази седмица.

Беше в средата на третия месец, а сонограмата показва силен пулс и Блейз видя бебето на екрана. Опита се да не мисли за това, след като излезе от кабинета. Решението ѝ нямаше нищо общо с бебето, нито с любовта ѝ към Саймън. Ставаше дума за живота ѝ и дали може да се справи. Отговорността ѝ към Салима беше огромна, а Хари въобще не помагаше. Носеше отговорността съвсем сама. И този път щеше да ѝ се наложи да се справя сама. Съжаляваше, че Саймън се върна при Мегън, но това бе положението. И сега ѝ се налагаше най-после да реши дали да направи аборт, или да роди. Когато се прибра, се просна на леглото и се замисли какво ли щеше да е отново да държи бебе в ръцете си. Бебето на Саймън. И макар да си повтаряше непрестанно, че той никога вече няма да е част от живота ѝ и принадлежи на друга, все пак знаеше, че детето е негово, резултат от любовта им. Да, бяха заедно прекалено кратко, но се обичаха силно. И бебето, създадено от тази любов, несъмнено бе дар.

— Много си мълчалива, мамо — отбеляза Салима в неделя сутрин, когато влезе в кухнята, където Блейз седеше, вторачена в празното пространство.

— Мислех.

— За какво?

Салима смяташе, че напоследък майка ѝ звучи, все едно е по-добре. Беше ѝ ужасно тежко, когато Саймън замина, но през последните седмици приличаше повече на себе си.

— Не знам... за работа... За интервюто в Мароко. Нищо особено — излъга Блейз.

Трябваше да вземе решение до следващия ден. Салима беше сигурна, че майка ѝ мисли за Саймън, но не искаше да я притиска. Вече беше получила две съобщения от него сутринта. Той с радост поддържаше кореспонденцията им през последните два месеца, но никога не споменаваше Блейз. Искаше да запази отношенията си със Салима чисти и неповлияни от нищо. Блейз ужасно му липсваше, но

не желаше да използва Салима за информация или за да предава съобщенията му на Блейз. Ако имаше какво да ѝ каже, щеше да го направи лично.

Блейз се прибра в стаята си след закуска и прекара целия ден в кабинета си, а Салима и Беки излязоха. В края на деня, когато се видяха за вечеря, Блейз изглеждаше изтощена. Часове наред се беше тормозила с проблема, но още не бе взела решение. А през нощта дълго лежа будна, разкъсвана от мисли. Припомни си миговете, когато Саймън бе до нея в леглото, и прекрасния им живот заедно.

Най-после заспа с мисълта, че на сутринта ще знае как да постъпи.

По някаква необяснима причина се събуди посред нощ. Луната грееше ярко, а ѝ оставаха само два часа да поспи, преди да иззвъни будилникът. Стори ѝ се, чу чува глас в главата си: „Това е дар“. Гласът бе толкова силен, че я замая. Дар е, повтори си тя и заспа с мисълта за Саймън. Решението бе взето.

Следващата седмица Блейз отиде да ѝ направят генетичната проба. Тестът бе тежък и дори съществуваше риск от помятане, но щеше да им даде информация дали бебето е генетично здраво. А ако искаше да научи пола му, можеха да ѝ го съобщят. Тя ги уведоми, че държи да узнае, и ѝ обясниха, че ще се наложи да почака три-четири седмици за резултата. Беше нервна. След като реши да роди, се надяваше, че всичко с бебето ще бъде наред. То трябваше да се роди на първи октомври. Тя реши да съобщи на Салима, когато започне да ѝ личи, което още не бе станало. Беше слаба и в отлична форма, а и бе едва в третия месец. Държеше да запази бременността си в тайна и от шефовете в телевизията. Подозираше, че няма да се зарадват много на новината, но тя щеше да си вземе съвсем кратък отпуск по майчинство, както бе направила със Салима. Не искаше да отсъства дълго. Трябваше да довърши безброй проекти, а и някой друг щеше да заеме мястото ѝ, ако се бави. Тя все още се приспособяваше към идеята, че ще има бебе. Беше едва ли не в шок. През седмицата след генетичните изследвания замина за Южна Африка, а оттам за Лондон, където бе поканена на кралската сватба. Върна се в Ню Йорк след десет дни, с много истории за Салима и Беки. Продължаваше на бързи обороти, без бременността да я забавя.

— Водиш толкова интересен живот — каза Беки възхитено.

— Не е вярно — възрази Салима. — Все още се мотае с нас.

Вечерта отидоха на боулинг и се забавляваха чудесно. Салима каза, че заслужавала хандикап, а Блейз отвърна, че вероятно щеше да играе също толкова зле, ако не беше сляпа.

— Да, точно както ти не можеш да готвиш — закачи тя майка си.
— А и Беки не може.

— Мога — възрази Беки. — Миналата седмица най-последно приготвих истинско суфле.

Суфлето се бе превърнало в мания за нея. Ритуал за приемане в кръга на готвачите. И най-последно бе успяла с него.

— Да, защото Саймън ти обясняваше какво да правиш. Все едно да оцветяваш детска книжка — подразни я Салима, но бе останала впечатлена от кулинарните умения на Беки.

— Е, все пак суфлето се получи. И аз го приготвих — заяви Беки гордо.

Блейз я харесваше все повече, а и Салима също. Блейз се опита да пренебрегне лекото свиване на сърцето си, когато Салима спомена Саймън. Знаеше, че той поддържа връзка с дъщеря ѝ, макар да бе изчезнал напълно от нейния живот. С изключение на бебето в корема ѝ, разбира се. Щеше да сподели със Салима, че Саймън е бащата на бебето, но не искаше никой друг да знае. Е, щеше да съобщи и на него, но след раждането. Засега обаче държеше да се предпази от интереса на пресата към бременността ѝ. Надяваше се да запази тайната си и от шефовете до май или юни. Лекарката ѝ каза, че може да пътува до август, а тъй като седеше зад бюро по време на сутрешните си предавания, зрителите нямаше да научат чак докато роди.

Блейз беше заета както винаги. Салима започна да се готви усърдно за рецитала си през май, след като мина прослушването в „Джулиард“. Лусиана я заведе на прослушването, докато Блейз беше в Лондон. Салима се надяваше да получи отговор през май или юни. Изпитваше огромно желание да я приемат в консерваторията и да бъде настанена в центъра „Линкълн“, където имаше по един преподавател на всеки трима студенти, класовете бяха малки и отделяха голямо внимание на учениците с увреждания.

Блейз трябваше да мисли за проучванията сред зрителите през май, които подлудяваха цялата телевизия по два пъти годишно. Планираха да излъчат интервюто ѝ с краля на Мароко, защото продуцентите го смятаха за отлично. Тя преглеждаше купчина проучвания за новите си проекти в края на април, когато се обади лекарката ѝ.

— Блейз Макарти — отговори тя делово и разсеяно. После чу гласа на гинеколожката:

— Здравей, Блейз. — И светкавично се върна на земята. — Получих резултатите от генетичните проби. Всичко е отлично — бързо добави тя, за да успокои тревогите ѝ, а Блейз въздъхна облекчено, макар че досега не бе осъзнавала колко се притеснява.

— Това е чудесно. Благодаря ти.

— Все още ли искаш да разбереш пола на бебето?

— Да, много — отвърна Блейз със сълзи в очите.

Това бе важен момент. Бебето беше здраво. Всичко останало бе само глазурата на тортата.

— Момче е — съобщи ѝ лекарката радостно.

Обичаше да съобщава подобни новини. Здраво бебе и щастлива майка. Блейз нямаше предпочитания за пола, но когато чу, че ще има момче, внезапно всичко ѝ се стори много по-реално. Щеше да има син. Надяваше се той да прилича на Саймън. По бузите ѝ потекоха сълзи.

Марк влезе в кабинета ѝ, след като тя затвори, и се смая, когато я видя да плаче.

— Добре ли си? Какво е станало?

Той знаеше, че тъкмо е провела разговор с лекарката си, и се надяваше да не е сериозно болна.

— Добре съм — успокои го тя.

Той ѝ подаде проучването за британския политик, замесен в международен скандал с пране на пари, а тя му върна старите проучвания заедно със забележките си. Марк спря до вратата и се обърна към нея.

— Хей, едва не забравих да ти кажа. Получаваш всички великолепни задачи. Изпращат те на филмовия фестивал в Кан. Третата седмица на май. А оттам — направо в Монако за „Гран При“. Ще ти резервирам стая в хотел „Дю Кап“.

Вместо да се зарадва, Блейз го погледна ужасено и едва не заплака.

— Мили боже! Не мога да остана там. Рециталът на Салима е в петък, последния ден от „Гран При“. Тя се готви от шест месеца. Не мога да го пропусна за нищо на света. Вечно ѝ причинявам подобни неща.

Беше пропуснала дипломирането ѝ от гимназията заради интервю с президента на Южна Корея. Просто не можеше отново да ѝ го причини.

— Марк, трябва да се върна в Ню Йорк в петък следобед.

— Добре. Ще направя резервацията. Ще трябва да тръгнеш рано сутринта на последния ден от състезанието, или да приключиш работата още предишния ден.

Марк изглеждаше изпълнен със съчувствие. Знаеше какво означава рециталът за Салима. Блейз му разказваше за него от месеци.

— Ще се наложи да се справя. Салима никога няма да ми прости, ако отново я разочаровам.

Блейз незабавно написа имейл на Чарли, за да го предупреди, че трябва да си тръгне от „Гран При“ преди края. Беше твърдо решена да зарадва дъщеря си този път.

След като научи, че бебето е здраво и е момче, Блейз осъзна, че все по-често мисли за Саймън. Запита се дали не допусна грешка, като попита за пола. Сега вечно се чудеше дали синът ѝ ще прилича на Саймън и как ще реагира той, когато чуе новината. Все още не смяташе да му съобщава по време на бременността. Не искаше да се натрапва в живота му. А и бе едва в четвъртия месец. Оставаше още много време. Но непрестанно мислеше за него.

През май, когато проучванията сред зрителите приключиха, рейтингите на Блейз бяха по-високи от всякога. Дори Зак дойде лично в кабинета ѝ, за да я поздрави. Чарли ѝ подари бутилка шампанско, което тя занесе на Беки и Салима. Отвориха го и Блейз наля по една чаша за двете момичета. Вдигнаха тост; тя наля само една глътка в своята чаша. Салима усети някак и я попита защо не пие повече. Блейз вечно се изненадваше от наблюдателността на дъщеря си. Слухът ѝ бе невероятно изострен и веднага разбра, че чашата на майка ѝ е почти празна.

— Някой в къщата трябва да остане трезвен — засмя се Блейз и смени темата.

Беше много щастлива заради рейтингите, които поне засега щяха да свалят напрежението от нея.

Две седмици по-късно тя замина за Кан и Монако. Отседна в хотел „Дю Кап“ по време на филмовия фестивал, после се пренесе в „Ермитаж“ в Монте Карло. И двата хотела бяха великолепни. Нямаше луксозен хотел по света, където Блейз да не е отсядала, нито пък курорт или спа, които да не бе посещавала, когато подготвяше интервю. И в двата хотела бяха отседнали огромен брой знаменитости. Харесаха ѝ фестивалът и ралито, препускащо из улиците на Монако; винаги беше вълнуващо. Поканиха я на приеми в зашеметяващи вили и яхти, и дори в двореца при принца и принцесата. Не можеше да отрече, че животът ѝ бе така бляскав, както хората твърдяха. Вечно бе

заобиколена от кинозвезди и кралски особи, за които разказваше на Салима по телефона всеки ден. Дъщеря ѝ съвестно продължаваше да се готви за рецитала и настояваше майка ѝ да присъства.

— Отлитам за Ню Йорк сутринта в деня на рецитала — напомни ѝ Блейз за пореден път. — Полетът ми е ранен, а благодарение на часовата разлика ще пристигна по обяд. Ще имам предостатъчно време за рецитала. Дори мога да ти помогна да се приготвиш.

Бяха купили дълга бяла копринена рокля, с която Салима изглеждаше великолепно; тя висеше в гардероба ѝ от един месец. А дъщеря ѝ и Лусиана бяха подбрали песните за рецитала, които най-добре подчертаваха богатия ѝ глас. Салима писа на Саймън, че ѝ се иска и той да присъства на рецитала. Но дипломирането в „Колдуел“ бе този уикенд и той трябваше да е там. А и бездруго не можеше да отиде на рецитала заради майка ѝ. След четири месеца мълчание между тях, той се чувстваше неудобно. Често мислеше за Блейз. Когато питаше Салима, тя му отговаряше, че майка ѝ е добре. Той се надяваше да е вярно.

Блейз звънеше на Салима от Южна Франция всеки ден и ѝ разказваше за кинозвездите и събитията, които бе посетила. Но в края на пътешествието ѝ Салима можеше да се съсредоточи само върху рецитала си. Когато дойде времето Блейз да се прибере, дъщеря ѝ вече бе изпаднала в паника.

— Трябва да се успокоиш. Всичко ще бъде наред — увери я Блейз.

— Не, ще бъде ужасно. И внимавай да не изпуснеш самолета. Няма да го направиш, нали, мамо? Възможно ли е да те накарат да останеш по-дълго или да те изпратят някъде другаде?

Подобни неща се бяха случвали преди и Салима се страхуваше, че майка ѝ няма да успее и този път.

Блейз също се изнерви и стана два часа по-рано, отколкото трябваше, за да стигне навреме до летището. Беше предупредила в телевизията, че ѝ се налага да се прибере по-рано.

Тя се изнесе от хотела рано и лимузината я откара до летището в Ница. Полетът ѝ беше директен. Тя подаде билета и паспорта си на гишето на „Ер Франс“, когато пристигна на летището. Знаеше, че всичко е наред и дори е подранила с половин час.

— Съжалявам. — Агентката я погледна притеснено. — Полетът ви е отменен. Имахме технически проблем и самолетът не пристигна от Ню Йорк.

— Не! — паникьоса се Блейз. — Не е възможно. Трябва да стигна до Ню Йорк.

Не можеше да позволи това да се случи.

— Разбирам — любезно отвърна служителката. — След два часа ще пристигне друг самолет. Полетът ви за Ню Йорк ще отлети в дванайсет.

Блейз пресметна набързо. С часовата разлика, минаването през митницата и пътя от летището, можеше да се добере до апартамента около два, най-късно три часа. По-късно, отколкото бе обещала на дъщеря си, но рециталът бе чак в седем, а Салима не възнамеряваше да излезе преди шест. Тъли щеше да ги закара, а фризьорката щеше да пристигне в три, за да направи прическата на дъщеря ѝ.

— Добре — кимна Блейз, твърдо решена да не се ядосва.

Въпреки закъснението, нямаше да разочарова Салима. Чарли прояви голямо разбиране, когато му обясни, че не може да присъства на последния ден на ралито. Екипът му щеше да довърши работата вместо нея. Блейз посети всички други събития през седмицата и обясни на Чарли, че разполага с огромно количество заснет материал.

Тя се настани в салона за пътниците от първа класа и зачака полета си. В единайсет отиде до гишетото, за да се увери, че се движат по разписание. Жената погледна компютъра си и се усмихна на Блейз.

— Всичко е наред.

— В колко часа ще се качим в самолета?

Блейз нямаше търпение да потегли. Още не бе съобщила на Салима за закъснението. Не искаше да я тревожи, а щеше да се прибере достатъчно рано, за да ѝ помогне да се облече.

— В единайсет и петдесет — отговори жената спокойно.

Но широките усмивки на служителите на авиолинията започваха да изглеждат фалшиви.

— Значи полетът закъснява. Трябваше да излетим в дванайсет. Ако започнете да настанявате триста пътници в единайсет и петдесет, ще излетим с един час закъснение.

— Винаги наваксваме времето във въздуха — успокои я агентката.

Тези отговори би трябвало да успокоят наивните пътници, но Блейз бе наясно с положението. Пътуваше често и познаваше безличните изрази, с които лъжеха пътниците. Но този път тя не бе съгласна да я лъжат.

— Тук ли е самолетът? — вбесено попита тя.

Жената в униформа на „Ер Франс“ незабавно се настрои отбранително. Служителите не обичаха пътници като Блейз, които настояваха за точна информация.

— Разбира се — отговори тя високомерно.

Но в дванайсет и петнайсет още не се качваха в самолета, и Блейз започна да се паникьосва.

— Слушайте, трябва да стигна до Ню Йорк колкото може по-скоро. А не вярвам, че самолетът ви е вече тук. Нямам време за губене. Ако отлетя до Париж, какъв полет мога да хвана, за да се добера до Ню Йорк?

Заминаването за Париж щеше да я забави, но може би по-малко от самолета от Ница, който можеше да не отлети още няколко часа. А и тя вече не вярваше на нищо, казано от служителката. Бе се доказвало, че е права, вече безброй пъти, но днес наистина беше важно. Предпочиташе да накара президента на Съединените щати да я чака, отколкото да закъснее за рецитала на Салима, или да го пропусне напълно, което бе още по-ужасно. Тя потрепери.

Агентката отново провери в компютъра. Каза, че имало полет за Париж след десет минути и вратите още не били затворени, но куфарите на Блейз се намирали в багажното на директния полет. А служителите не можели да я настанят в самолета за Париж, преди да свалят багажа ѝ от другия.

— Това означава, че ще изпусна самолета за Париж. Добре, да свалим багажа веднага. Какво друго можете да ми предложите?

— Има друг полет за Париж след един час.

— Чудесно — кимна Блейз, като си напомни да диша дълбоко и да не губи самообладание.

— Но е пълен. Има само едно място във втора класа, на последната седалка. Ще го вземете ли? — попита служителката злобно, доволна, че наказва Блейз заради неприятностите, които ѝ създава.

— Ще го взема — не се поколеба Блейз.

Жената въведе информацията в компютъра, после поклати глава. Блейз едва потисна желанието си да я удуши.

— Съжалявам. Имаше грешка в компютъра. На тази седалка е настанено бебе. В този полет няма места.

— Кога може да стигна до Париж, а оттам до Ню Йорк?

— В три часа. Можете да направите връзка с полета ни в пет и четирийсет до летище „Кенеди“.

— В колко каца? — процеди Блейз през зъби.

— В седем и петдесет и пет местно време.

Осем часа. Блейз пресметна светкавично. Ако кацне в осем, щеше да си прибере багажа и да мине през митницата около девет и да се добере до града в десет. А това означаваше, че ще изпусне целия рецитал.

— Не ми върши работа — въздъхна тя отчаяно. — Кой друг град можете да ми предложите, за да излети за Ню Йорк? Лондон, Цюрих, Франкфурт. Каквото и да е. Трябва да съм в Ню Йорк най-късно в шест, което означава, че трябва да кацна най-късно в четири.

В Ница вече бе един часът и директният полет още не бе обявен.

— И багажът ми още не е свален от този самолет — добави Блейз.

— Днес имаме частична стачка на носачите. Един от всеки трима не дойде на работа.

Добре дошли във Франция.

— Прекрасно.

Блейз беше готова да убие някого и с радост би оставила багажа си във Франция, ако можеше да стигне до Ню Йорк по някакъв начин. Но дори това не бе възможно.

След миг съобщиха, че полетът, обявен за девет сутринта, ще излети в три, а пътниците трябва да се настанят в два и десет. Блейз отново запресмята наум. Полетът щеше да кацне в пет часа местно време, а тя щеше да е в града в седем. Не можеше да помогне на Салима да се приготви и да я закара до залата. Щеше да се наложи да отиде направо там. Но ако имаше още закъснения, щеше да е загубена, и въпреки добрите си намерения щеше да пропусне рецитала, за който дъщеря ѝ се готвеше от месеци.

— Струва ми се, че полетът в три е най-подходящ за мен — каза Блейз на агентката.

— И аз така си мислех, госпожо — отвърна тя със стиснати устни.

— Не, мислехте го, когато трябваше да излетя в девет часа, а после в дванайсет. Но нито едно от двете не се случи. И ако проклетият самолет още не е тук, за да се качим в два и десет, ще изпадна в истерия на летището — заплаши я Блейз, която започваше да губи самообладание. — Трябва да се добера до Ню Йорк.

— Сигурна съм, че ще стигнете, госпожо. Опитайте се да проявите търпение.

— Слушайте — каза Блейз, готова да лъже, за да ги впечатли. — Казвам се Блейз Макарти. Репортер съм в телевизията и довечера ще интервюирам президента на Съединените щати, затова трябва да стигна до Ню Йорк.

Беше готова на всичко, за да се добере до града, дори да лъже. Не можеше отново да разочарова Салима.

— Много добре, ще ви качим в самолета първа — отвърна жената, сякаш онези, които са настанени първи, щяха да излетят преди останалите.

Всъщност, нямаше никаква разлика, освен че можеше да се нахвърли върху шампанското по-рано. Но за съжаление, в момента не пиеше, а алкохолът определено щеше да ѝ помогне.

Единственото, което имаше значение сега, беше Салима. Блейз би платила двойна цена за билета, ако това можеше да ѝ гарантира, че ще стигне навреме.

— Да свалим ли багажа ви от самолета, госпожице Макарти? — попита агентката с празна усмивка.

— Разбира се, че не. Тъкмо се разбрахме, че вземам този полет. Защо да сваляте багажа ми сега, особено след като не го направихте по-рано, когато аз настоявах за това, а вие ми обяснихте, че носачите стачкуват?

— Да, наистина стачкуват.

— Чудесно. Просто ми оставете багажа в самолета.

Блейз прибра разписките за багажа в чантата си.

Написа съобщение на Салима, че полетът ѝ закъснява, но ще присъства на рецитала. Щяха да се срещнат в концертната зала. В Ню Йорк бе едва седем сутринта и Блейз бе сигурна, че дъщеря ѝ още спи. Съобщението от Салима се получи след секунди. „Моля те, моля те,

ела си. Имам нужда от теб.“ Сърцето на Блейз се сви, когато прочете думите на дъщеря си, и ѝ прилоша. Сутринта бе кошмарно стресираща, а и тя се страхуваше, че може да има още закъснения. „Обещавам, че ще съм там“, написа тя бързо, а Салима ѝ отговори „добре“. Блейз се надяваше, че не е излъгала дъщеря си.

След това тя зачака напрегнато, докато обявиха полета за Ню Йорк. Започнаха да настаняват пътниците в два и петнайсет — още пет минути закъснение. Блейз се завлече изморено до мястото си, седна и отказа предложените списания, вестници, портокалов сок и шампанско. Прие само бутилка вода, облегна се и се замоли да затворят вратите. Писа на Салима, че вече е в самолета, а после трябваше да изключи телефона, преди да получи отговор. В три и петнайсет бавно се отдалечиха от ръкава. А вече трябваше да е кацнала в Ню Йорк. Най-после излетяха. Тя седя нервно, поглеждайки часовника си непрестанно през първите два часа, а после се предаде. Не можеше да направи нищо повече. Щеше да се наложи да профучи през летище „Кенеди“. Преди да подремне на удобната седалка, тя каза на стюарда, че иска потвърждение за VIP услуги, за да премине бързо през проверката и митницата. Излъга и него, че бърза за интервю с президента. Не знаеше дали ѝ повярва, но я увери, че ще направи всичко възможно. После тя гледа част от филм и заспа. Събуди се, когато поднесоха храната, от която не хапна почти нищо. След това три различни стюардеси я помолиха за автограф. Блейз беше в лошо настроение, но все пак се съгласи. През останалата част от полета беше нервна и напрегната и на всеки половин час проверяваше колко още им остава.

— Мислех, че трябва да наваксате времето във въздуха — каза тя нетърпеливо.

— Да, но днес летим срещу вятъра.

Блейз имаше чувството, че трябва да се бори с „Ер Франс“, с ветровете и цялата вселена. Досега пътуването ѝ беше пълен кошмар от противоречия, закъснения и лъжи, стандартни за всички авиолинии в целия свят. „Ер Франс“ не бяха уникални.

Усещаше нежното закръгляне на корема си под одеялото. След няколко дни влизаше в петия месец и носеше широки поли и блузи, които прикриваха издутината. Наистина не ѝ личеше, ако човек не се вгледа внимателно, но тя знаеше, че скоро и това ще стане. Навремето

криеше бременността си със Салима до края на шестия месец, но после я разкриха. Тогава беше млада телевизионна звезда, току-що започнала кариерата си, и хората се радваха на бременността ѝ — дори продуцентите ѝ. Тогава беше на двайсет и седем. Но не мислеше, че някой ще е така доволен сега, когато бе на четирийсет и седем и неомъжена. Подозираше, че Зак никак няма да се зарадва, особено ако това им създаде проблеми. Блейз възнамеряваше да не допуска проблеми, но все пак се тревожеше. Бременността ѝ можеше да въодушеви Зак да търси нова Сузи Куентин. Или по-лошо — нова Блейз Макарти. Но тя не можеше да направи нищо. Трябваше да вземе няколко седмици отпуск заради бебето. Тя приглади полата над корема си и се помоли самолетът да кацне по-скоро в Ню Йорк. Засега се движеха по разписание и единственото, което можеше да ги забави допълнително, бе, ако се наложи да кръжат над летището поради буря или натоварен трафик.

Тя изпи чаша чай и хапна малко, преди да кацнат. Менюто се състоеше от гъши пастет, пушена съомга, сирене и шампанско. Блейз пропусна шампанското. Двайсет минути преди да кацнат, стюардесите разчистиха всичко и ги помолиха да вдигнат седалките си. Блейз отиде да се срещне и внезапно осъзна, че трябва да отиде на концерта с тъмносиния лепен панталон, бялата риза и сандалите, с които беше в момента. Нямахте да има време да се прибере у дома и да се преоблече. Бързо си изми зъбите, среса се и се гримира. Изглеждаше много изискана и безукорна, когато се върна на мястото си. Дори с небрежни дрехи приличаше на звезда. Но Салима не я интересуваше как е облечена, стига да е там навреме. И Блейз се замоли на Бога да успее да изпълни обещанието, което бе дала на дъщеря си.

В Ню Йорк бе 5,01, когато кацнаха, и я чакаше VIP придружител от „Ер Франс“. Свалиха я първа от самолета и буквално се затичаха с нея към имиграционната проверка, после я изчакаха да си вземе куфарите. Портиер и VIP служител я преведоха през митницата, където тя заяви, че няма нищо за деклариране. Беше 5,29, когато изскочи от летището. Марк ѝ беше уредил кола с шофьор, тъй като Тъли беше със Салима. Блейз ѝ написа съобщение веднага щом се настани в колата. Е, поне се опита, тъй като батерията ѝ беше паднала. И Салима нямаше представа, че майка ѝ е пристигнала и се намира в

колата. Опитва да ѝ звънне от телефона в колата, но мобилният на дъщеря ѝ бе изключен.

Шофьорът се справи отлично с натовареното движение. Беше шест и четирийсет и пет, когато стигнаха до център — „Линкълн“. Салима щеше да пее в зала „Алис Тъли“. Блейз изскочи от колата, профуча през площада и извади билета, който бе сложила в чантата си още в Ница. Лусиана ѝ бе уредила място на първия ред, както и места за Беки и Марк. Блейз беше задъхана, но щастлива, когато се стовари на стола между тях. Марк я погледна с облекчение и се усмихна. Блейз вдигна глава към празната сцена с огромния роял. Имаше още двама изпълнители, освен Салима, но тя щеше да е първа. Блейз едва успя да се добере до залата навреме и внезапно осъзна, че това ѝ се случва за първи път. А никога не се бе стремилa толкова да се прибере у дома. Нещо се беше променило. Държеше да не разочарова дъщеря си и бе направила всичко възможно да не го допусне.

Публиката се настани и лампите угаснаха. Блейз затаи дъх. След секунда Салима се появи на сцената заедно с Лусиана, която я отведе до средата, близо до публиката. Дъщеря ѝ изглеждаше тъжна и притеснена и Блейз разбра, че Салима не знае, че майка ѝ е там.

И с неочакван, изненадващ жест Блейз скочи от мястото си, пристъпи към сцената и каза достатъчно високо:

— Тук съм.

Салима я чу и незабавно засия. А след миг представлението започна. Салима пя като ангел, а публиката я аплодира гръмовно, когато се поклони. После Лусиана я отведе гордо от сцената. Вълнението от успеха бе изписано на лицето на Салима, а Блейз не спря да плаче през цялото време, докато дъщеря ѝ пееше. Това бе най-прекрасната вечер в живота ѝ.

После отиде при нея зад кулисите и Салима се хвърли в прегръдките ѝ.

— Ти дойде! Успя! Мислех, че няма да си тук.

— Едва не отвлякох самолета, за да се прибера навреме. Вбесих служителката в салона на първа класа в Ница. И се добрах дотук две минути преди да излезеш на сцената.

— Благодаря ти, че ми каза, че си тук — отвърна Салима. — Изпълнението ми нямаше да е същото, ако не знаех. Направих го заради теб, мамо.

Блейз отново избухна в сълзи. Гордееше се безкрайно с дъщеря си. Лусиана също беше щастлива. А Салима се върна на сцената, за да се поклони отново в края на представлението.

Блейз заведе дъщеря си, Марк и Беки в „Сиприяни“ след рецитала, а Лусиана се присъедини към тях малко по-късно. Салима заяви, че умира от глад, защото не беше яла цял ден, разтреперана от нерви. Блейз отново ѝ повтори колко великолепно бе изпълнението ѝ. Лусиана го беше записала и Блейз нямаше търпение да го гледа отново.

На път към ресторанта Салима написа бързо съобщение на Саймън, за да му разкаже колко добре е минал рециталът ѝ. Остана пред ресторанта за минута, за да чуе отговора му. Саймън ѝ каза, че е ужасно горд с нея, и я помоли да му изпрати диск. Салима му обеща и добави, че майка ѝ пристигнала точно навреме за изпълнението ѝ.

Салима изглеждаше великолепно с бялата копринена рокля, а и Беки си беше купила нова рокля от „Барнис“. Блейз се пошегува, че на нищо не прилича в сравнение с тях — със златни сандали, риза и панталон, кошмарно измачкани след осем часа в самолета.

— Нямаше да има проблем, дори ако се беше появила гола, мамо. Толкова се радвам, че си тук — усмихна се Салима.

— Аз също — съгласи се Блейз и я хвана за ръката, после се наведе и я целуна.

Никога в живота си не бе изпитвала такава гордост: от Салима заради постиженията ѝ, усърдната работа и зашеметяващото изпълнение, и от себе си, че най-после се бе появила във важен за дъщеря ѝ момент. За първи път телевизията бе на заден план. Това бе най-щастливата вечер в живота на Салима, а и в този на Блейз. И докато се усмихваше радостно на дъщеря си, Блейз усети бебето да ритва за първи път.

Салима въодушевено си припомняше рецитала през целия уикенд. Лусиана ѝ се обади, за да ѝ каже отново колко фантастично бе изпълнението ѝ. Блейз изпрати на Лусиана двайсет и пет червени рози, за да ѝ благодари, и двайсет и пет розови на дъщеря си като похвала за усиления ѝ труд. Всички бяха в прекрасно настроение. В събота отидоха на разходка в парка и на вечеря в Уест Вилидж, в модно и шумно ново заведение, за което Салима бе чувала, че е пълно с младежи. И отпразнуваха рецитала отново. В неделя Салима и Беки отидоха на концерт в парка, а Блейз най-после се зае да си оправи багажа. Из цялата стая се търкаляха дрехи, а тя беше боса, рошава и небрежна, с огромна бяла риза и джинси. Червената ѝ коса висеше по раменете, още влажна от душа. Опитваше се да въведе някакъв ред в хаоса, когато на вратата се звънна. Блейз си помисли, че Салима и Беки са забравили нещо, тъй като портиерът не ѝ се беше обадил, за да я предупреди за идването на посетител.

Тя отвори вратата с усмивка, очаквайки да види момичетата.

— Ключът ли си забравихте, дами? — попита тя весело, но внезапно занемя, озовала се срещу Саймън, облечен с бяла риза и бежов панталон, праметнал сакото си през рамо.

Блейз нямаше представа какво да му каже. Стори ѝ се, че е отворила вратата и е видяла призрак. Незабавно пребледня и всички чувства се изписаха по лицето ѝ.

— О... съжалявам... мислех, че са момичетата. Какво правиш тук? И защо портиерът не ми съобщи за идването ти?

Не беше ядосана — само изненадана, дори зашеметена, и не го покани да влезе. Просто стояха на вратата и се гледаха. Заля я вълна от емоции, които се опита да прикрие, но Саймън забеляза.

— Сигурно портиерът си мисли, че още живея тук, или пък ме харесва, или нещо такова... — отговори Саймън и я погледна нежно. — Заета ли си или мога да вляза? — попита той предпазливо, несигурен в реакцията ѝ.

— Съжалявам, да. И на двете. Заета съм, но можеш да влезеш. Тъкмо се прибрах от Франция в петък, и сега си подреждам багажа.

— Чух, че изпълнението на Салима било страхотен хит — каза Саймън. Последва я в познатия коридор, а после в хола.

Бяха седели там и преди, макар и рядко. Това му се стори прекалено официално. Предпочиташе да е с нея в кухнята, кабинета или спалнята ѝ. Но сега беше външен човек и не живееше тук. Блейз нямаше представа защо е дошъл, освен за да види Салима, и реши, че е малко нагло от негова страна да не звънне да попита дали е удобно. Беше неприсъщо за него. Той имаше чудесни маниери.

— Беше фантастична — усмихнато отвърна Блейз. — Предполагам, че си дошъл да се видиш с нея. Двете с Беки тъкмо излязоха. Затова си помислих, че те звънят. Мисля, че няма да се приберат още известно време.

Блейз се отнасяше с него като с гост или стар приятел, а не като с мъжа, когото все още обичаше.

— Дойдох да се видя с теб — тихо каза той. — Извинявай, че не се обадох първо. Страхувах се, че може да ми откажеш.

И беше прав. Тя със сигурност щеше да му откаже. Но Блейз не сподели мислите си с него, а само кимна.

— Кога се върна в Ню Йорк? — попита тя любезно.

— Снощи. Вчера беше официалният край на учебната година. Приключих с „Колдуел“. Искях да те видя лично и да се извиня за мълчанието си. Знам, че трябваше поне да ти пиша. Просто държах да реша проблемите си, което отне известно време — каза той и я погледна в очите.

Беше директен и честен с нея, както винаги.

— Не е нужно да се извиняваш, Саймън — меко отвърна тя и отмести очи настрани. — Знаех, че всичко е свършено, когато замина. Предполагам, беше доста глупаво от моя страна да мисля, че връзката ни може да се получи. Вече знам, че беше невъзможно, но ми трябваше известно време да го осъзная и приема. Надявам се, че всичко се е уредило добре за теб.

Тя се опитваше да прояви любезност, но наистина не искаше да чува подробности за Мегън. Щяха да я наранят много, дори сега. Всъщност, особено сега, когато беше бременна.

— Проблемите се разрешиха. Питам се дали искам да продължа с тази работа. Поговорих по въпроса с Ерик. Той смята, че имам талант, затова приех мястото в Института за специално образование. Започвам през есента. Според Ерик там ще е чудесно за мен. Време е да се прехвърля на нещо по-сериозно. А не исках да приемам работата само заради теб. Трябваше да го направя и за себе си, да се уверя, че това е кариерата, за която мечтая. И вече съм сигурен, макар да се съмнявах известно време.

Училището за слепи, за което говореше, се намираше в Ню Йорк.

— С какво друго се занимаваш?

Блейз се изненада, когато чу, че Саймън е обмислял и други възможности за работа. Ерик беше прав. Саймън имаше талант. А Салима и безброй други деца бяха живото доказателство за това. Дори уроците ѝ по пеене се дължаха на него. Той бе подобрил живота им, докато беше с тях. Дори суфлетата му бяха безупречни. Блейз се усмихна на спомените за времето, което прекараха заедно, и за кратката им връзка.

— Чудех се дали да не отворя ресторант. Или да работя в такъв, ако не мога да си позволя собствен. Имам предвид, страхотен ресторант като „Ла Гренюи“. Никога не съм използвал обучението си, освен за да готвя за приятели — усмихна се той. — Притежавам и кулинарен талант, и тайно мечтая да стана главен готвач. Засега оставих това настрана, но поне съм наясно със себе си. Развълнуван съм заради новата работа. Надраснах „Колдуел“.

— И аз така смятах — съгласи се тя, изненадана от думите му.

Никога не беше осъзнавала, че Саймън сериозно иска да стане готвач. Мислеше, че само се забавлява. Но наистина го биваше в кухнята. Саймън притежаваше множество таланти.

— А и винаги съм искал да живея във Франция и да работя в лозята на чичо ми. Мисля, че винарството е вълнуващо, и се чудех дали да се преместя в Бордо. Но реших да не го правя. Всъщност, чичо ми не беше никак ентузиазизиран. Работих за него две лета като тийнейджър и едва не изгорих лозята с фойерверки. Той се уплаши, че ще съсия бизнеса му и ще изгоря къщата му — ухили се Саймън. Блейз се засмя.

— Е, определено си имал интересни възможности. А и винаги може да се захванеш с някоя от тях по-късно. С ресторанта или със

семеиния бизнес. Но ми се струва, че си направил правилния избор.

Сърцето я болеше от небрежния разговор, но се надяваше да не ѝ проличи. Саймън беше красив и привлекателен, както преди.

— Надявам се да е така — отвърна той и внезапно ѝ заприлича на момче.

Разликата във възрастта им ѝ се стори огромна и тя се почувства тъпо, че бе смятала, че Саймън ще иска да живее с нея. А той дори не бе решил какъв иска да стане, когато порасне. Трябваше му жена на неговата възраст, която да изпробва различни пътеки с него. А нейният живот бе установен и не така лек и спокоен като неговия.

— Може да работя като помощник-готвач някъде през уикендите; би било забавно. Семейният бизнес няма да изчезне. Майка ми смята, че няма да ми хареса да живея в Бордо. Тя нямала търпение да го напусне на млади години. Ще отида там за няколко седмици през лятото, за да погостувам на семейството в края на юни.

Блейз знаеше, че той говори френски перфектно — предимство, с каквото тя не разполагаше, когато бе във Франция.

— Аз тъкмо се върнах от фестивала в Кан и „Гран При“ в Монако. Винаги е страхотна лудница, но страшно ми харесва — небрежно подхвърли тя.

— Какво ще правиш през лятото? — попита Саймън.

Очите му не се отместваха от нейните нито за миг. Изглеждаше, сякаш иска да каже нещо друго, но не смее.

— Опитваме се да изберем между Кейп Код, Мартас Винярд и Хамптънс.

Саймън кимна. Местата бяха чудесни и двете със Салима щяха да прекарат отлична ваканция.

— А и Беки явно се справя — отбеляза той.

От съобщенията на Салима знаеше, че тя харесва колежката му, а и майка ѝ също.

— Много е добра. Не е вълнуваща, но е много мила и двете се чувстват чудесно заедно. Мисля, че Салима я научи на повече неща, отколкото Беки нея, но това не е проблем. И е изключително отговорна, когато ме няма.

Блейз не добави, че все пак не е същото, както когато той беше с тях. Нямахме смисъл. Нищо в живота ѝ не беше същото без него, и никога вече нямаше да бъде. Но тя не искаше да гледа назад, а само

напред. И двамата трябваше да продължат живота си; Саймън вече го правеше. А и тя очакваше нещо важно. Саймън спомена, че си търси апартамент в Ню Йорк, и тя предположи, че е за него, Мегън и трите ѝ момчета.

— Блейз, искам да ти кажа колко съжалявам, че бях така объркан, когато заминах...

Тя го прекъсна бързо.

— Всичко това вече е минало, Саймън. Няма нужда да го обсъждаме.

А и не изпитваше абсолютно никакво желание да обсъжда нещо, което все още бе страшно болезнено за нея.

— След известно време реших, че ще ми затвориш телефона, ако ти се обадя. А не исках да пиша имейли. Държах да се видя с теб и да ти обясня лично. Но не можех да напусна „Колдуел“ досега. Пристигнах снощи, и днес съм при теб.

Саймън се бе разхождал из улиците цяла сутрин, преди да дойде тук, опитвайки се да реши какво да ѝ каже и как.

— Няма значение — нежно отговори тя.

— За мен има. Всички тези неща са важни. Как си тръгнах, какво се случи, когато отидох там. Имаш право да научиш.

— Изглеждаш щастлив — отбеляза тя и се опита да забрави колко силно го обича, и че синът му расте в утробата ѝ.

Саймън не знаеше за това и още не можеше да го види. Щеше да му съобщи новината след четири месеца.

— Аз също съм добре. Ти направи страшно много за нас. Даде независимост на Салима, което е невероятен дар. А връзката ни беше великолепна. Но някои неща просто не са завинаги. И с нас стана така. Да забравим за това. Имаш си Мегън и нова работа. Имаш нов живот пред себе си, а аз съм достатъчно щастлива.

Тя се опита да убеди не само него, но и себе си, а той поклати глава с измъчено изражение. Виждаше в очите ѝ колко силно я бе наранил.

— Разделих се с Мегън три дни след като се прибрах в „Колдуел“ — каза той и се втренчи в нея напрегнато. — И открих всичко, което трябваше да науча. Не мога да съм с толкова нечестна жена, макар че тя напусна съпруга си накрая. Но не мисля, че го направи заради мен, а за себе си. Това не ме задължава да прекарам

живота си с нея. Не бих могъл да го направя. Разбрах го още след първата вечеря с нея. Нищо не се случи с Мегън, Блейз. Не бях наясно, докато не я видях, но веднага разбрах. Не бях влюбен в нея, а в теб. И все още съм. Може вече да не ме искаш, и не те виня за това. Особено след четири месеца мълчание. Но имах нужда да се уверя в много неща. Исках да се върна при теб с работа, която ме въодушевява, да съм сигурен, че мога да допринеса с нещо повече, освен суфле със сирене и спагети с трюфели. Исках да съм сигурен и в още нещо, и вече съм. Държах да се убедя, че не ме е грижа дали ще имам деца, за да не съжалявам по-късно. Нямам нужда от собствени деца. Предпочитам да съм със Салима и с теб. Обичам те, Блейз.

Тя видя болката му, силна като нейната. И двамата бяха станали по-добри хора благодарение на нея, независимо какво щеше да стане сега.

— Обичам те, но не очаквам да ме приемеш пак. Просто исках да го знаеш. Не ти се обадох през изминалите четири месеца, защото трябваше да знам какви са истинските ми чувства. Пораснах. Узрях. Може би прекалено късно за теб, но го направих. Радвам се, че си щастлива сега. Не мога да си представя болката, която съм ти причинил, докато узрявах през последните месеци.

Блейз седя и го гледа безмълвно дълго време. Не знаеше какво да каже. И двамата бяха пораснали и бяха продължили живота си. И се бяха озовали на различни места. Положението беше доста иронично, и тя се усмихна.

— Какво те накара да се откажеш от собствени деца? — попита тя.

— Обичам те повече от всяко дете на света и предпочитам да съм с теб. Исках да се уверя, че няма да имам проблеми, ако се откажа от идеята за бащинство. И нямам. Разбирам защо ти не искаш деца, и съм съгласен.

Саймън бе взел всички правилни решения — онези, които тя се бе надявала да чуе, но просто бе закъснял много.

— Странно нещо е животът. Аз също мислих много. Оказах се на кръстопът през март, когато ми се наложи да взема огромно решение. Един от онези променящи живота моменти, когато решението ти засяга остатъка от него. И се озовах на точно противоположното място от теб. Искане ми се да ми беше казал за Мегън, между другото. Това

можеше да ми помогне. Взех всичките си решения с идеята, че ти си се върнал при нея завинаги. А щеше да е хубаво да знам, че си скъсал с нея само след три дни.

Новината щеше да ѝ спести много болка, но Саймън не ѝ се беше обадил. Тогава още не се бе чувствал готов за това. И може би това бе за добро, помисли си тя. Беше взела правилното решение за себе си, а не за тях или за него.

— Съжалявам — каза тъжно той. — И какво решение взе през март?

По гърба му пробягаха ледени тръпки, когато се зачуди дали Блейз вече има нова връзка с човек, когото обича повече от него. Може би с някого на нейната възраст, по-зрял и по-уверен от него. Помисли си, че тя изглежда по-красива от всякога, и се запита дали това е причината.

— Имаш ли сериозна връзка в момента? — попита той.

Сърцето му едва не спря, докато чакаше отговора ѝ. Тя кимна, а той затвори очи за момент.

— Проявих се като страхотен глупак — меко каза той, а после я погледна тъжно.

— Май и аз постъпих по същия начин. Очаквах да знаеш всички отговори веднага, защото смятах, че аз ги знам. И двамата трябваше да пораснем. Просто ти беше по-умен от мен в това отношение. И нямам връзка, каквато си мислиш, макар да е много сериозна и дългосрочна. Всъщност, завинаги. Стигнах до различен извод от теб относно бебетата. Реших, че искам да имам още едно дете — спокойно каза тя.

Саймън я погледна шокирано.

— Кога го реши?

Тя изчака цяла вечност, преди да отговори. Той усети лудешкото биене на сърцето си. Вторачи се в нея. Блейз не изглеждаше различна, само по-красива от преди. Копнееше да я вземе в прегръдките си.

— Реших го, когато открих, че съм бременна със сина ти.

Саймън се смая.

— Защо не ми каза? Кога стана това?

— Явно през януари. Разбрах в края на февруари. Мислех, че си с Мегън, затова реших да не ти казвам преди раждането. Смятах да го направя тогава, но не исках да ти се натрапвам, докато съм бременна.

Той изглеждаше готов да заплаче и се премести по-близо до нея.

— Салима знае ли?

Беше ужасен, че той не бе стоял до нея в онзи важен момент.

— Още не. Скоро ще се наложи да ѝ съобщя, вероятно следващия месец. Тя знае колко те обичам и няма да има проблеми с бебето. Досега още не съм споделила с никого, освен с теб. Реших, че бебето е дар, и го приех. Това бе важното решение, което ми се наложи да взема през март.

— Как можа да не ми кажеш и да преминеш през всичко това сама?

В гласа му се долавяше не само вина, но и обвинение. Ами ако изобщо не му беше казала? Щеше да бъде лишен и от нея, и от сина си.

— Нямахме нужда да научаваш преди раждането, ако си с Мегън. Можеш да го посещаваш и да го виждаш винаги когато поискаш. Той е и твой син.

Саймън седна до нея, нежно сложи ръка върху бялата ѝ риза и усети помръдването на бебето. Погледна я с насълзени очи.

— Не те заслужавам, но ужасно те обичам. Кога ще родиш?

— В края на септември или началото на октомври. Ще ти се обадя веднага щом той излезе на бял свят — обеща тя, а Саймън усети, че сърцето му се разкъсва.

— Имаш предвид, че между нас е свършено?

— В известен смисъл това е началото. Заради бебето. Ще го споделяме в продължение на дълги години. Ако не друго, можем да сме приятели и би трябвало да го направим заради него — спокойно отговори тя.

— Искам повече, Блейз. Искам онова, което имахме преди — решително заяви той. — Да, бях идиот. Не те заслужавах, и вероятно още не те заслужавам — каза той, като я погледна смирено, а тя поклати глава и се усмихна.

— Аз пък не съм сигурна, че заслужавах теб — призна тя. — Прекалено стара съм за теб. Знам какво искам и коя съм. Ти самият ми напомни никога да не го забравям. А го бях забравила за дълго време и с Андрю, и с теб. Исках само да съм с теб. На всяка цена. Исках да забравя на колко години съм, разликата във възрастта ни, пътя ни в живота. Ти замина, защото искаше Мегън. Мислеше, че ти трябва жена на твоята възраст, и беше прав. Нямах нужда от жена като мен.

— Обичах Мегън така, както ти си обичала Андрю. Ти си била излъгана от него, а аз — от нея. Мегън няма достойнство, душа и сърце. Ти си всичко, което искам. Търся те цял живот и не ме интересува на колко си години. Достатъчно млада си, за да родиш сина ми, така че забрави за възрастта.

След тези думи, той я прегърна силно и я целуна. Зави ѝ се свят. Искаше да забрави всички причини, поради които връзката им вече не ѝ се струваше редна.

— Майка ти ще те убие — каза тя, след като се целунаха, а той се засмя.

— Няма значение какво мисли майка ми. След като се преструва на страхотен бохем цял живот, се оказа с много по-буржоазни разбирания, отколкото си мисли. Ние с теб се обичаме. Това е всичко. Няма време. Няма години. Беше чудесно, когато бяхме заедно. А сега ще имаме бебе. Блейз, дай ни шанс. Моля те. Няма да е идеално. Нищо никога не е идеално. Не нека да опитаме. И заради трима ни. Дори и заради Салима. Не знаех за бебето, но дойдох тук днес, за да ти кажа колко те обичам. Реших да рискувам да проверя дали още ме обичаш и дали си достатъчно откачена, за да опиташ отново с мен.

— Обичам те — усмихна му се тя. — Никога не съм преставала. Особено след като научих за бебето.

— И какво ще правим сега?

— Какво ще стане, ако след десет или двацет години се появи някое младо момиче, в което да се влюбиш?

— Ти си единствената жена, която искам. Сега и след двацет години. Или след петдесет. Не се върнах при теб заради бебето, за което дори не знаех. Върнах се заради теб.

Тя не му отговори и той я целуна отново. Блейз усети как болката ѝ от последните четири месеца се изпари.

— Обичам те. Винаги ще те обичам. Независимо на колко години си.

Думите му бяха точно това, което искаше да чуе. Беше се надявала да ги чуе още когато му каза да замине. Беше искала да ги чуе и от Андрю, и от Хари. Но Саймън бе единственият мъж, който ги изрече, и бе с нея по правилните причини. Беше тук заради нея, а не заради известността или работата ѝ. Искаше само нея.

— Наясно си, че ще сме луди, ако направим това. Аз съм петнайсет години по-стара от теб. Когато съм на петдесет, ще си едва на трийсет и пет. А когато съм на шейсет, ще си на четирийсет и пет и все още млад и красив.

— Няма значение. Проявих се като идиот през последните четири месеца, но мога да броя. И не ме интересува кой какво ще каже и ще си помисли. Освен теб и Салима, разбира се. Всички други могат да вървят по дяволите. Никога не съм срещал жена като теб и знам, че никога вече няма да срещна. Не съм съгласен да се откажа от това.

— Нито пък аз — меко отвърна тя, вдигна очи към него и се усмихна.

Обичаха се лудо, и двамата го знаеха. Нямаше съмнения, нито въпроси. Той ѝ се усмихваше. Никога преди не се бе чувствал толкова сигурен в нещо. Тя също.

Саймън, Блейз и Салима заминаха за Бордо през юли, за да посетят чичо му и братовчедите му. Прекараха чудесно и се отбиха в Париж на път към къщи. Салима никога не беше ходила там. Разведоха ги навсякъде и страшно ѝ хареса. Разхождаха се из града, посетиха „Нотр Дам“ и „Сакре Къор“, Версай и Лувъра. Обядваха в бистра и обиколиха градините в Тюйлери и Булонския лес. Естествено, ходиха и по магазините. Салима беше в самостоятелна стая в „Риц“. Не бяха довели Беки, тъй като пътешествието беше семейно, и тя се прибра в Ню Хампшир за три седмици.

През юни Блейз събщи на дъщеря си за бебето. Салима се зарадва и обеща да помага. И страшно се развълнува от завръщането на Саймън. Тъкмо преди да потеглят към Европа, ѝ съобщиха, че е приета в „Джулиард“. Тя и Саймън очакваха нетърпеливо новите си приключения през септември, а и бебето малко по-късно. Шефовете в телевизията приеха новината за бременността ѝ леко. Дори настояха тя да си вземе поне четири седмици отпуска, но тя им обеща да се върне след три. Вече беше наела медицинска сестра, която щеше да спи в стаята до тази на Беки; жената предложи да помага и със Салима. Но Салима вече нямаше нужда от много помощ, а и щеше да е заета в училище. По време на полета към Ню Йорк двамата със Саймън се споразумяха да вземат куче водач. Всичко вървеше идеално. След пътешествието той обеща да им преподава френски и да научи Салима да готви. Всеки допринасяше с нещо за щастливия им живот.

Август отлетя бързо. Зашемети ги с кошмарни горещини, от които Блейз се чувстваше неудобно. Беше решила да не намалява темпото и продължаваше да записва интервюта. Впечатли дори Зак с енергията и трудоспособността си. Накрая си призна, че е бременна, в едно от сутрешните си предавания. Телевизията бе наводнена с подаръци за бебето, които страшно я трогнаха.

Саймън, Блейз и Салима наеха къща в Хамптън и ходеха там всеки уикенд. Понякога Беки и Салима оставаха там и през седмицата

и се забавляваха чудесно. Беки пък почиваше в събота и неделя — така ѝ оставаше свободно време да се вижда с новия си приятел, с когото се бе запознала, докато те бяха в Европа. Той беше млад художник — много симпатичен; и Салима също го харесваше.

Саймън започна новата си работа в края на август, точно преди Салима да започне в „Джулиард“. Чувстваше се страхотно развълнуван. Училището се намиреше в Бронкс, а възрастта на учениците варираше от три до двайсет и една години. Той работеше с по-големите — там му бе силата, както бе демонстрирал със Салима. Програмата беше по-богата и разширена от тази в „Колдуел“. Той гордо разведе Блейз и Салима из училището още през втората си седмица там. Чувстваше се безкрайно щастлив и нямаше търпение бебето да се роди. Животът му беше идеален с Блейз и Салима, бебето и новата му работа.

Седмица по-късно Салима започна обучението си в „Джулиард“. Имаше чудесен съветник, чиято основна задача бе да я възпира да се записва за всички курсове, които предлагаха. Но въпреки съветите тя се зае с огромно количество работа, а Беки я водеше на училище с автобуса всеки ден. Салима използваше бялото си бастунче в училище и не се притесняваше. Мислеше само за курсовете по музика. Два от тях бяха с Лусиана, която страшно се гордееше с нея. Салима се записа в един църковен хор в Харлем за допълнителен кредит и бе толкова заета с курсове и извънучебни дейности, че Саймън и Блейз не я виждаха често. Но пък всяка вечер им разказваше безброй нови неща.

Блейз продължи да работи до първи октомври, макар че се чувстваше огромна като динозавър. Бебето беше едро и през последните дни от бременността тя изглеждаше готова да роди всеки момент.

Саймън гледаше сутрешното ѝ предаване, преди да тръгне на работа, в деня, когато бебето трябваше да се роди. Блейз се занимаваше с последния скандал в Сената, когато той забеляза странно изражение на лицето ѝ. Тя продължи да говори, но той усети, че нещо не е наред, и ѝ звънна веднага след края на предаването. Тя вдигна веднага.

— Добре ли си? — нервно попита той.

Щеше да закъснее за работа, но първо искаше да се увери, че тя е добре. Определено му се беше сторила странна.

— Така мисля — колебливо отговори тя. — Водите ми изтекоха, докато бях в ефир. Ще звънна на лекарката. Радвам се, че се обади.

Саймън внезапно осъзна, че Блейз звучи изплашено. Беше толкова нетипично за нея, че му се искаше да прегърне и да я успокои.

— Идвам веднага — каза той бързо.

Вече бе предупредил в училището, че очаква раждането на детето си всеки момент.

— Не съм сигурна, че идеята е добра — отвърна Блейз с измъчен глас. — Не знам какво точно става, но контракциите ми са на всеки четири минути.

Саймън се опита да потисне паниката си и да говори спокойно заради нея.

— Няма проблеми, скъпа. Помоли Марк или Чарли да те закарат в болницата с Тъли. Ще се видим там след десет минути. Накарай Марк да се обади на докторката. Веднага!

— Добре — едва промълви тя.

Беше ѝ трудно да говори по време на контракциите. Марк се появи в същия момент и се ужаси от вида ѝ. Тя му подаде телефона и Саймън му обясни какво трябва да направи.

— Обади се на лекарката и веднага заведи Блейз в болницата. Тя ражда — заяви той, а после изхвърча от апартамента.

Марк обеща да каже на Тъли да кара възможно най-бързо до болницата.

Всички, които видяха, че си тръгва, заръкопляскаха весело. Придружаваха я Марк и Чарли. Блейз им махна и се усмихна изтощено. Наистина бе останала до последната минута.

— Господи, да не планираше да родиш бебето на бюрото между срещите си? — скара ѝ се Чарли, докато минаваха, през фойето. Тъли ги чакаше навън.

Блейз не отговори. Болките ѝ бяха много силни. Всичко се развиваше прекалено бързо. На път към болницата Саймън звънна на Беки и я помоли да вземе Салима от „Джулиард“. Тя също искаше да присъства на раждането, и след кратко колебание Блейз се съгласи.

След това Саймън получаваше ежеминутни доклади от Марк, който седеше в лимузината до Блейз, докато Тъли шофираше възможно най-бързо през натовареното движение и се молеше да не му

се налага да изражда бебето. Марк съобщи на Саймън, че гинеколожката е на път към болницата.

Нужни им бяха двайсет минути, за да се доберат дотам. Саймън ги чакаше отпред на тротоара. Тъли паркира, а Марк изскочи от колата и извика:

— Доведете лекар веднага! Тя ще роди всеки момент!

Блейз вече не можеше да върви, нито да говори. Тя погледна Саймън с облекчение, когато той нежно ѝ помогна да излезе от колата. Марк доведе сестра с количка, която прецени ситуацията незабавно и буквално се затича към сградата, бутайки количката, в която беше Блейз.

— Хайде да те качим горе — лаконично каза тя. Саймън тичаше до тях.

Блейз стискаше ръката му със страхотна сила.

— Обичам те — успя да прошепне тя между контракциите.

— И аз те обичам — увери я Саймън.

Но всичко се развиваше толкова бързо, че им бе трудно да си кажат нещо повече. Лекарката ги чакаше, когато вратите на асансьора се отвориха в родилното отделение. Тя хвърли един поглед на Блейз, и веднага я закараха в родилната зала. Саймън и сестрата взеха дрехите ѝ след по-малко от минута. Нямаше време за лекарства или упойки. Саймън едва успя да ѝ каже отново, че я обича, а Блейз изстена от болка, когато я качиха на масата. Лекарката я прегледа с доволен поглед и се усмихна на Саймън и Блейз.

— Мисля, че сме готови за раждане — каза тя, а после нареди на Блейз да се напъне.

Саймън наблюдаваше замаяно, а Блейз изпищя страховито. Главата на сина им надникна измежду краката ѝ, и той погледна любопитно родителите си. Изскочи при следващия напън, а Саймън и Блейз заплакаха и се засмяха едновременно. Лекарката сложи бебето на корема на майка му и то се огледа наоколо.

Беше прекрасно момченце. Приличаше на Саймън, но имаше червената коса на майка си. Преди по-малко от час Блейз бе в ефир. Никой от тях не бе очаквал бебето да се роди толкова бързо. Синът им тежеше четири килограма и беше великолепен.

Салима пристигна минути след раждането, когато Блейз вече прегръщаше брат ѝ. Сестрата заведе Салима при майка ѝ и тя се

разплака, когато я целуна и докосна бузката на бебето.

— Пристигнах възможно най-бързо — извини се тя.

— Ако майка ти беше родила по-бързо, щеше да се случи още по време на рекламите — отвърна Саймън, изпаднал в благоговение от чудото, на което току-що бе станал свидетел.

Малко по-късно заведоха Блейз в стаята ѝ и тримата прекараха деня заедно, като се редуваха кой да държи бебето. От време на време Блейз го кърмеше.

Беки дойде, за да отведе Салима у дома, а Саймън прекара нощта с Блейз и на сутринта се прибраха вкъщи. Бяха щастливо семейство, заедно с Едмънд Чарлс Уорд. Кръстиха го на чичото на Саймън в Бордо.

Апартаментът беше пълен с цветя, и цял ден продължиха да пристигат подаръци. Телевизията изпрати старинна люлка, претъпкана с бебешки дрехи и мечета. Хари изпрати огромни букети и куп балони. За раждането на бебето бе съобщено във вечерните новини, и в резултат на това пристигнаха толкова много подаръци и цветя, че едва можеха да си проправят път сред тях. Икономката Тереза, сестрата Нагали и Беки седяха в кухнята. Салима седеше с майка си и Саймън в спалнята заедно с бебето. А когато дойде време за вечеря, Саймън осъзна очевидното.

— Мисля, че трябва да се преместим — каза той на Блейз.

Нямаше начин да съберат толкова много хора в елегантния ѝ апартамент. Тя се засмя весело и се съгласи:

— И аз така си мислех.

Блейз изглеждаше сияйна и щастлива, докато кърмеше бебето, а Саймън лежеше до нея и се възхищаваше и на двамата. Никога в живота си не бе виждал нещо толкова красиво.

Майката на Саймън изчака до следващия ден и пристигна от Бостън. Баща му беше прекалено зает, но обеща скоро да дойде да види бебето. В мига, когато влезе, Изабел Уорд отбеляза, че живеят като цигани и каза, че се надява да си намерят нов апартамент.

— Вече помислихме за това — отвърна Саймън.

Апартаментът наистина се пукаше по шевовете. Но майка му огледа бебето възхитено и се усмихна гордо на сина си. Беше изплела сини терлички и шапчици за внука си и му бе написала поема, която

звучеше безсмислено и смахнато. Тя подържа бебето и то заспа кротко в ръцете ѝ. Изабел го върна на Блейз и каза с неодобрителен тон:

— Надявам се, че сега ще се ожениш за нея. — Звучеше, сякаш Блейз я няма.

— Мислех, че според теб тя е прекалено стара за мен — подразни я Саймън.

— Имаш дете, Саймън. Не може да живеете заедно като художници или поети. Тя има прилична работа, както и ти.

— Не бъди толкова буржоазна, мамо. Каква бохемка си? — пошегува се той и се засмя. А майка му седна на леглото до Блейз, която той обичаше с цялото си сърце, макар да не беше негова съпруга.

Не бяха женени и не виждаха смисъл да го правят, въпреки думите на майка му. А ако решат да се оженят, щяха да го направят, когато те самите искат.

— Жалко, че бебето има червена коса — промърмори Изабел, вторачена във внука си. — Да се надяваме, че ще потъмнее.

Блейз се засмя. Забележката бе типична за майка му.

— Винаги може да му боядисаме косата — предложи тя.

— Според мен не е добра идея — отвърна Изабел разтревожено.

Сестрата и Тереза се опитваха да оправят положението, а Беки им помагаше, когато можеше. Салима грабна бебето в мига, когато Изабел го остави. Ясно си личеше, че Едмънд вечно щеше да е в нечии прегръдки. Имаше родители и сестра, които го обичаха безумно. Дори баба му го обичаше, въпреки цвета на косата му. Изабел го прегърна отново, преди да си тръгне на следващия ден.

— Е, поне косата му не е чак толкова червена като твоята — каза тя на Блейз и я погледна с обич.

Изабел се радваше безкрайно на новото си внуче. И отново им напомни да се оженят, като че ли можеха да забравят. Блейз и Саймън не споделяха тревогите ѝ.

— *L'atour n'apas d'age* — усмихна се Изабел.

Любовта няма възраст. После погледна Блейз колебливо и добави:

— Нали знаеш, че когато Саймън стане на петдесет и пет, ти ще си на седемдесет?

Блейз тъкмо бе навършила четирийсет и осем, а Саймън стана на трийсет и три през лятото. Но фактът, че бяха заедно и си имаха

Едмънд, бе достатъчно голямо чудо за Блейз. Не я интересувахе аритметиката.

— Всички можем да броим, мамо — изморено промърмори Саймън, докато изпращаше, майка си.

Салима се наведе над брат си и го погали по бузата. Обичаше да го прегръща и да усеща личицето му, долепено до нейното.

— А когато си на осемдесет и пет, аз ще съм на сто — прошепна Блейз с усмивка на Саймън, когато той се върна в спалнята.

После започна да кърми бебето. Едмънд изглеждаше опиянен от удоволствие. Саймън се засмя и каза:

— Звучи ми добре.

Всеки от тях бе намерил човека, от когото винаги бе имал нужда. Просто се бе получило по различен начин. Бяха достатъчно мъдри, за да го оценят и да се радват на този дар. Числата нямат значение. Само хората и любовта са важни.

Саймън й даде всичко, за което някога бе копняла. А Блейз бе жената, която той беше търсил през целия си живот. Допълваха се взаимно и всеки имаше по-добър и пълноценен живот благодарение на другия. Може и да не беше идеален, но те нямаха нужда от това. Имаха точно този живот, който искаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.